

ПСИХОТРИЛЪР

ПАТРИША МАКДОНАЛД

ФАТАЛНО ОТКЛОНЕНИЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА • ПЕТЪР БЕРОН •

ПАТРИША МАКДОНАЛД ФАТАЛНО ОТКЛОНЕНИЕ

Превод: Иванка Томова

chitanka.info

Патриша Макдоналд е израснала в Гринич, Кънектикът. Завършила е колежа Упсала и Бостънския университет. Автор на седем романа, преведени на норвежки, френски, японски, шведски, финландски, немски, испански, руски, гръцки.

Номинирана за литературната награда „Едгар“, тя се нарежда сред такива майстори на психотрилъра, като Мери Хигинс Кпарк, Стивън Кинг, Робърт Паркър.

Романите на Патриша Макдоналд с техните смразяващи сюжети поставят на изпитание чувствата, защото карат читателя да се замисли за цената на доверието и на справедливостта, за тъмната страна на любовта и за необходимостта от саможертва. С всяко следващо заглавие авторката утвърждава таланта си и печели нови почитатели.

Сломена от мъка, Лили Бърдет се опитва да разбере истината за смъртта на дъщеря си и да открие нейния убиец. Но когато попада в мрежата от лъжи, изплетена от най-близките ѝ хора, когато усеща, че губи разсъдъка си и че животът ѝ е изложен на опасност, тя разбира, че за един родител има и по-страшен кошмар от бруталното убийство на детето му.

Какво дължи една майка на детето си?

Какво може и трябва да направи тя в името на неговото добро?

ГЛАВА 1

Трети ден вече от телевизионната станция в Нашвил метеоролозите отправяха „предупреждение за буря“ в централната част на Тенеси. И всички в окръг Крес знаеха, че не става дума за няколко капки дъжд, а за торнадо. Местните хора не се хващаха на увъртанятията на телевизията. За да се предотврати евентуална паника, в новините никога не се споменаваше думата торнадо, докато наистина не се видеше торнадо. Но като се има предвид скоростта, с която то се движи, тогава вече ставаше твърде късно.

Лили Бърдет, седнала този следобед на сянка на предната веранда, се взря тревожно в небето, търсейки с поглед в далечината фунията от прах и вятър. Обикновено торнадото връхлиташе по-рано, в края на август. Приближаването му сега, в последната седмица на септември, бе малко странно, но безспорно. Въздухът беше влажен и неподвижен. Всичко изглеждаше неестествено осветено от слънцето, а небето бе ниско надвиснало с тъмни облаци. Беше горещо като в пещ, но от време на време студен ветрец полазваше по кожата и човек потръпваше.

От другата страна на улицата срещу предния двор на Лили имаше ливада, оградена с железопътни релси, където обичаше да пасе един стар кон. Черноокото животно обикновено се спираше на едно място и забиваше мързеливо глава в тревата. Днес старият кон крачеше край оградата, вдигнал глава, с уплашени очи, сякаш и той наблюдаваше небето.

Животните винаги усещат, помисли си Лили. Стават неспокойни. Тя самата никога не беше виждала торнадо. Но разпознаваше затишието пред буря — долавяше шумоленето и виждаше как небето почернява. Когато беше малка, все се надяваше, че ще има торнадо, просто защото беше забавно. Като всички други деца слушаше разказите на хора, които знаеха какво е торнадо. Беси Хил, която беше стара, обичаше да разказва как веднъж, когато била сама у дома, връхлетяло торнадо. Било вечер и токът угаснал, както често става в

окръг Крес, когато излезе вятър или завали дъжд. Тя решила да си легне, защото навсякъде било тъмно. Но след малко силна вихрушка блъснала предната врата и тя зейнала отворена, въпреки че била заключена и подпряна. Беси Хил се втурнала към всекидневната, за да затвори вратата, а през това време въздушният стълб изкоренил едно дърво от двора и го запокитил през покрива в стаята ѝ.

Сигурно остарявам, помисли си Лили и потръпна. Не искам вече никакво торнадо да идва насам. Една кола мина бавно по улицата и пътниците в нея махнаха за поздрав. Лили заслони очи с ръка и отвърна на поздрава, макар че не познаваше хората. Във Фелтън, Тенеси, хората открай време се поздравяваха, когато се разминаваха, независимо дали се познаваха. Днес по улицата между нейния преден двор и ливадата на съседите отсреща минаваха повече коли от обикновено. Но това беше нормално за Деня на основателите.

Още един Ден на основателите. Помнеше как от четиригодишна в продължение на тридесет години ходеше на това тържество в ранна есен. То сякаш бележеше поредната изминала година от живота ѝ. Сигурно това е причината, а и времето, каза си тя, опитвайки се да си обясни меланхоличното настроение, с което се беше събудила тази сутрин, тревожна и потна, докато първите бледи ивици светлина прорязваха небето. Още една година си отиваше, но този ден вече не беше наситен с удоволствие и възбуда, както когато беше млада.

— Мамо, часовникът ти иззвъня.

— О-о, благодаря, скъпа — каза Лили. Вдигна каната и изля останалата в нея вода върху цветето, което висеше в една кошница под гредите на верандата. — Ще ми направиш ли една услуга — да извадиш блатовете за тортата от формите? Затова бях навела часовника.

— Добре, ей сега. Но първо ми кажи как изглеждам.

Лили остави каната и се обърна към предната врата. Лицето на дъщеря ѝ Мишел се появи високо, като грейнала луна, зад завесата. Мишел протегна ръка, отвори вратата и провря през рамката кринолина, с който беше облечена.

Обръчът се опъна и Мишел се завъртя непохватно на предната веранда. Нейната дълга и лъскава кестенява коса падаше върху тесните ѝ рамене и докосваше буфаните на старовремската рокля. Наситенорозовият цвят беше твърде силен за нея, бюстът ѝ не

изпълваше дълбоко изрязаното дантелено деколте. Но очите ѝ светеха от удоволствието, което ѝ доставяше собственият ѝ образ, а полата приятно шумолеше, докато я потупваше.

При тази гледка настроението на Лили се оправи.

— Изглеждаш много красива — възкликна тя. — Значи я намери?

— Нямаше как да не я намеря, след като висеше на вратата на гардероба ми — отвърна Мишел.

— Стои ти идеално — продължи Лили, наведе се и взе да придърпва и оправя полата. — Изглеждаш като от приказка.

— Чувствам се някак глупаво в тая рокля. И е толкова горещо. Не мога да повярвам, че едно време са ходели през цялото време с такива дрехи.

— Обикновено на този ден не е толкова горещо — каза Лили. — Дано времето се промени. На всички им действа изнервящо. Знаеш ли, тази рокля всъщност е била на прабаба ми...

— Знам, знам — каза Мишел, която беше чувала тази история около сто пъти. — А баба ти я преправила за теб, за да я облечеш на празника, когато си била на моите години.

Лили загледа дъщеря си. Розовият цвят беше подходящо избран за Лили от майка ѝ, за да подчертае тъмната коса, черешовите устни и бузи и кадифената кожа, характерни за някои южняшки красавици. С този тен тя приличаше на изваден от кутия шоколадов бонбон. Майка ѝ винаги се гордееше с вкуса си да подбира дрехи и грим. Но баба ѝ, отдавна покойница, беше тази, която с любов бе ушила роклята за нея. И сега Лили потръпна от щастие, сякаш я прониза болка, като видя собствената си дъщеря, облечена точно с тази рокля. Нейното здраво дете с ясни очи, за което лекарите бяха казали, когато се роди, че няма да доживее да излезе от болницата.

Тя не разбираше медицинските термини, с които лекарите я засипваха, докато се възстановяваше на болничното легло след раждането на Мишел. Една състрадателна сестра ѝ каза, колкото е възможно по-внимателно, че на бебето вероятно трябва да бъдат направени няколко операции на сърцето. Споменът за първите седмици след раждането на Мишел сега беше замъглен от преживяната мъка. Помнеше едно безумно пътуване с линейка до болницата Вандербилт в Нашвил, където лекарски екип оперира цяла нощ бебето

й. След това животът се разви по една схема, която се запази години наред — пътуване от една далечна болница до друга, преглед ту при един специалист, ту при друг, следвайки пред цялото време губещата се нишка на надеждата, която най-накрая ги доведе до здраве и до нормален живот, когато Мишел навлезе в юношеските години.

Мишел повдигна корсажа на роклята, под който гърдите й оставаха едва загатнати.

— Не може да се каже, че я изпълвам — отбеляза печално тя.

Лили се усмихна. Мишел щеше да си остане дребничка и крехка. Това беше последица от боледуването. Но сега вече беше здрава, а не болнава.

— Не се оплаквай — каза Лили. — Никога няма да имаш притеснения, че ще надбелееш. А с тези скули един ден сигурно ще се появиш в някое модно списание.

Мишел направи гримаса, но й стана приятно. Отметна косата си на раменете и каза:

— Ще си взема шортите да се преоблека, веднага щом свърши тази глупава пиеса. Въздухът е толкова лепкав.

— Така е — отвърна нервно Лили. — Небето изглежда злоещо.

Очите на Мишел светнаха.

— Да. Може би ще има торнадо.

— Недей да го очакваш с такава радост — каза Лили. — А сега се прибирай у дома. Аз трябва да извадя блатовете.

— О-о, аз ги забравих — извика Мишел и мина бързо пред майка си, правейки се на ядосана, като леко повдигаше полата и обръча, за да може да ходи. Настани се на един кухненски стол и взе отново капризно да връзва панделките на ръкавите си, докато Лили украсяваше тортата за празника.

Задната врата се отвори и в кухнята влезе Пинк^[1] Бърдет. Носеше бледозелено карирано сако и вратовръзка въпреки жегата. Беше снажен мъж, наедрял в талията сега, когато приближаваше четиридесет и петте. Кръглото му лице с правилни черти беше влажно, а по темето му, където червеникаворусата коса изтъняваше, се виждаха капчици пот. Погледът му се спря на тортата, която Лили украсяваше.

— Какво е това? — попита той с престолено изумление. — Само не ми казвай, че ще раздаваме безплатно храна. Хората са готови пари да дават за такова нещо.

— Я виж Мишел. Не е ли красива? — каза Лили, правейки се, че не е чула хапливата забележка за работата си — тя изпълняваше кулинарни поръчки и разнасяше приготвената храна по домовете. Пинк не искаше жена му да работи и разиграваше един репертоар от закачки, с които прикриваше, според Лили неуспешно, неодобрението си.

— Я да видим — каза Пинк.

Мишел се смъкна сковано от стола и се завъртя, за да я разгледа Пинк.

— Направо прекрасна — заяви Пинк. — Съвсем като в „Отнесени от вихъра“.

— Двамата с Грейсън готови ли сте да тръгваме? — попита Лили съпруга си.

— Да. Бях навън да хвърля няколко топки на Грейсън. Да го загрея за големия мач. Дявол да го вземе, колко е задушно днес.

— Защо не си оставиш сакото? — попита Лили, макар че знаеше предварително отговора.

— Там ще има хора, с които сключвам сделки — обясни Пинк.

— Мисля, че те предпочитат да си имат работа с човек, който изглежда по-представителен.

Той прекоси кухнята и опита глазурата.

— Я, чакай. Мисля, че ти дължа четвърт долар за тая работа — каза той и намигна на Мишел, която направи гримаса. Тя беше запозната с целия репертоар от закачки. За разлика от Пинк, Мишел смяташе, че е хубаво майка ѝ да си има работа.

— Хайде да тръгваме — каза решително Лили. — Защо не извикаш Грейсън, можем да го закараме.

Пинк отвори задната врата и извика:

— Идвай, мойто момче. Отборът тук има нужда от теб, за да влезе във форма. — Извърна глава и обяви: — Идва. — После пак се обърна към вратата и не отмести поглед, докато Грейсън не се появи и не се шмугна край баща си.

Грейсън носеше името на баща си и беше всъщност Грейсън-младши, но Пинк беше получил неособено благозвучния си прякор още от люлката и изглежда никой никога не го бе удостоявал с

истинското му име. Той се бе заклел, че синът му няма да има същата съдба като неговата и отказваше да използва дори съкратената форма на името му — Грей. Но Пинк нямаше защо да се тревожи. От самото начало елегантното име се оказа напълно подходящо за момчето и остана неопетнено от каквито и да било неприятни прякори. Въпреки горещия ден униформата на Грейсън не изглеждаше измачкана и влажна, гъстата му тъмноруса коса падаше естествено на широкото чисто чело. Той премигна няколко пъти с тъмносините си очи, за да свикне с тъмнината в къщата, после се олюля и се хвана за главата.

— Какво е това? — извика той. — Принцесата от приказките.

— Млъквай, Грей — каза Мишел.

— Мишел ще участва в пиесата — обясни Лили.

— А ти ще осигуриш на отбора шампионското място в окръга — каза сериозно Пинк докато заключваше задната врата, и пристъпи към сина си. — Всички важни хора на окръга ще бъдат там днес. Включително и президентът на банката, който по една случайност е председател на комисията по стипендиите на Ротари.

— О, Пинк, боже мой — възкликна Лили. — Та той е още в гимназията. Няма защо отсега да мисли за стипендия. И нали мачът се играе за удоволствие.

— Лили — започна търпеливо Пинк, — в случай че не си забелязала, това е мачът, за който се готвим цяло лято. Точно този мач. Ако го спечелим, ставаме шампиони на окръга. Да не говорим, че Стърлинг Гризард, президентът на банката, е играл на същата позиция като Грейсън, когато е бил в отбора на Фелтън преди години.

— Да, сър, аз имам намерение да спечеля — каза Грейсън.

— След мача иди при Стърлинг и му се представи. Аз ще бъда там и ще подготвя почвата. Той трябва да знае кой е звездата на отбора.

Грейсън кимна и заподхвърля лениво топката, посрещайки я с ръкавицата, докато Пинк излагаше плана си.

— Защо зад всяко нещо трябва да има някакъв скрит замисъл? — попита Лили. — Мишел, вземи тортата и я занеси в колата.

Пинк закопча внимателно прилепналото по тялото му спортно сако и каза:

— Просто става дума за това да се държим любезно и общително, да се представим във възможно най-добра светлина.

Мишел вдигна предпазливо тортата и я отдалечи от розовата си рокля.

— Ами ако не спечели? — попита провлечено тя.

— Дръж, Мишел — извика Грейсън, преструвайки се, че хвърля топката на сестра си.

Мишел се стресна и извика „Грейсън“, но в гласа ѝ прозвуча само престорен ужас. На петнадесет години Грейсън Бърдет беше вече такъв тип момче, на което всяко момиче, дори собствената му сестра, се радва, когато той се закача с нея. Грейсън се засмя, доволен от шегата си, и хвана подхвърлената топка с ръкавицата си, а мускулите на ръцете му заиграха под загорялата кожа, покрита с нежен мъх.

— Разбрано, сър — каза Грей. — Ще отида право при мистър Гризард, ще му се представя и ще му кажа, че съм син на най-търсената дама в целия окръг Крес, която е доставчик на кулинарни поръчки по домовете, а неговата банка е отпуснала заем на милата ми майка да започне бизнеса си. — И намигна на майка си.

— Това не го казвай! — извика Пинк.

— Той се шегува — каза Лили. — Хайде. Мишел, в колата ли са дрехите, с които ще се преоблечеш?

— Още не съм ги взела — отговори Мишел.

— Хайде, донеси ги — каза Лили. — Пиесата е първият номер. Трябва да си там навреме.

— Грей, ще вземеш ли това? — попита Мишел, подавайки чинията с тортата на брат си.

— Разбира се — отговори той, намести ръкавицата под мишницата си и добави: — Побързай!

Макар че тържеството щеше да бъде само на километър от къщата им, на никого и през ум не му минаваше да отиде до там пеша. В окръг Крес, ако възрастен човек вървеше пеша, без да е понесъл туба за бензин от или към някоя бензиностанция, значи беше луд. Пинк поддържаше петгодишния си олдсмобил в изряден вид, винаги измит и лъснат. И той действително се открояваше сред старите пикапи и очуканите лимузини, паркирани от повечето хора, дошли за празника, на зелената площ, която се използваше за паркинг близо до входа на Брайър Хил. И четиримата излязоха от колата и се спряха за малко, за да уловят празничната атмосфера и да видят познати лица. После поеха по склона към Брайър Хил Хаус.

Въпреки скромното си име голямата къща на Брайър Хил беше гордостта на градчето Фелтън. Плантацията Брайър Хил беше една от най-големите в Тенеси, но след Първата световна война собствениците нямаха възможност да поддържат повече къщата, а никой, който можеше да си позволи да я купи, не беше склонен да заживее в нея. Старата къща и земята около нея постепенно запустяха, докато накрая група амбициозни градски съветници успяха да възстановят сградата и да направят парк. Имотът беше голям и се поддържаше добре от местни доброволци. В центъра на вниманието обаче беше къщата, която се славеше със своите колони, балкони, трейджи за увивни растения и френски прозорци, а неотдавна беше и преобоядисана. Кметството нямаше средства да възстанови къщата и отвътре, затова хора с различни възможности бяха обединили усилията си да я ремонтират така, че да посреща нуждите на многото местни групи, които се събираха през всички месеци на годината, когато не се налагаше да се включва отоплението. Подобренията на практика се изразяваха в това, че старите дървени подове бяха покрити с не много скъп кафеникавооранжев мокет от изключително здрава материя и беше оборудвано кафене със сгъваеми метални столове и дълги маси, а останалата мебелировка беше осигурена с дарени вещи и обявени в каталози предмети за разпродажба. Макар че сега сте на старата къща напомняха твърде малко за елегантните салони от славните дни преди Гражданската война, Брайър Хил Хаус отново бе мястото, където се събираше местното общество.

Лили ги въведе през отворената врата на голямата къща в прохладния тъмен вестибюл. Погледна часовника си и попита:

— В колко часа започва пиесата?

— След петнайсет минути — каза Мишел. — Трябва да отида да си заема мястото.

— Ние ще седнем — каза Лили. — Дай тортата на някоя жена в кухнята, като минеш оттам. И приятно прекарване.

Като поздравяваше приятели и познати, Пинк проправи път към голямата бална зала, пълна с редици метални столове, обърнати към дървен подиум, който служеше за сцена. Той намери три крайни свободни места и всички седнаха.

Всяка година пиесата поставяше официалното начало на тържествата. Всяка година тя беше една и съща — кратка пиеска, в

която момчета, облечени като войници от Конфедерацията на Южните щати, и момичета в рокли отпреди Гражданската война пресъздаваха доста свободно основаването на своя роден град. Всъщност Фелтън бе основан много години преди Гражданската война, но историческите данни за града бяха оскъдни, а и хората предпочитаха костюмите от времето на Гражданската война. Освен това във всяко истинско южняшко празненство винаги по някакъв начин се включваше и моментът от създаването на Конфедерацията, която независимо от това какво предпочитаха да си мислят повечето северняци, продължаваше да бъде тачена и прославяна на Юг.

Появата на учителката по музика в гимназията Гей Джоунс на пианиното беше сигнал, че пиесата започва. Публиката въздъхна като по даден знак при първите акорди на „Дикси“.

Лили, притисната между Пинк и Грейсън, се наведе напред, мъчейки се да види Мишел сред гимназистките, които излизаха на сцената с балните си тоалети, съпроводени от одобрителния шепот на публиката. Лили махна на Мишел, която само даде знак с очи и отмести поглед от семейството си. С крайчеца на окоото си Лили видя как Грей дръпна волана на роклята на Алин Старнс, красиво червенокосо момиче от неговия клас, когато тя мина покрай тях. Алин се изчерви, изгледа го престорено свирепо и за малко не се спъна на стъпалата към сцената. Момчетата, прекрасни в униформите си на войници от Конфедерацията, се качиха на подиума от другата страна.

На всяко момиче партнираше по един войник. Лицето на Лили грееше от радост, като гледаше как Мишел прекосява сцената и хваща под ръка едно високо слабовато момче, зад чиято плаха срамежлива усмивка се показваха шините на зъбите му. Мишел се държеше съвършено спокойно на сцената, говореше ясно и ловко се справяше с обърканите реплики на мънкащия си партньор, като през цялото време се усмихваше. От баща си го е наследила, помисли си Лили. Сякаш е родена на сцената.

От мястото, където Лили седеше, розовата рокля сякаш излъчваше светлина и огряваше младото лице на Мишел, засияло като разцъфнала магнолия. Лили помнеше съвсем точно как се беше чувствала с тази рокля. Помнеше колко тежко пада полата, колко твърд е дантеленият корсаж и колко тясна — талията, помнеше усещането, че се е преобразила, че е радост за очите, че е роза.

Пинк се наклони към Лили и прошепна:

— Спомням си годината, когато ти играеше в пиесата. Изглеждаше толкова красива, че просто не можех да откъсна очи от теб.

Лили виновно се усмихна на съпруга си, защото в този момент си припомняше изпълнения с възхищение поглед на своя партньор отпреди толкова години. Кафявите закачливи очи на Джордан Хил я приковаваха с копнежа, който излъчваха, стаен и в замечтаната му усмивка с трапчинки по бузите.

— Днес кой ли не е дошъл тук — каза Пинк. — Току-виж съм успял да свърша някоя и друга работа.

Лили го побутна да мълчи и въодушевено заръкопляска с останалата публика на срамежливите красавици и на техните объркани кавалери, които претупаха репликите си и запяха със заразяващ ентузиазъм една песен на Стивън Фостър, след което се смъкнаха от сцената без следа от достолепието, с което я бяха покорили. Ръкоплясканията стихнаха и Лили усети, че в очите ѝ напират глупави, сантиментални сълзи. През всичките тези години на лекари и болници, докато малката ръчичка на Мишел стискаше здраво нейната ръка, тя не се осмеляваше да мисли за бъдещето по-далеч от следващия ден, камо ли да мечтае за деня, когато дъщеря ѝ, прекрасно младо създание, облечена в розовата рокля на майка си, ще се качи на тази сцена.

Пинк се изправи и се протегна.

— Ами, аз ще изляза навън да се срещна с този-онзи — каза той.

Пинк виждаше във всяко социално събитие възможност да сключи сделка. Той беше посредник в продажби на недвижими имоти в един окръг, където хората поколения наред не се разделяха със земята си, и затова често повтаряше: „Трябва да си хващам клиенти“.

Лили избърса очи и стана. Вече беше свикнала с него. С това как сграбчва протегнатата за поздрав ръка и не я пуска, докато свойски разпитва човека не смята ли да направи нова ипотeka и няма ли да е по-добре, ако продаде парче земя от фермата си, тъй като той, Пинк, ще му уреди възможно най-добрата цена.

Тримата минаха през френската врата и излязоха навън, където следобедното слънце ярко светеше.

— Ти върви — каза Лили. — Аз искам да намеря Бренда.

Бренда Даниълс, най-старата ѝ приятелка и съдружничка в кулинарния бизнес, разведена три пъти, беше вложила издръжката от развода след последния си кратък брак в бизнеса, убеждавайки Лили да се включи в него. Беше хванала Лили в подходящ момент. Мишел най-сетне беше вече здрава; и двете деца бяха пораснали и не се нуждаеха от постоянните ѝ грижи. Кулинарният бизнес се оказа идеално занимание, в което Лили насочи неоползотворената си енергия. Тя не помнеше ден от живота си, през който двете с Бренда да не бяха говорили поне веднъж.

Обърна се към Грейсън и попита:

— В колко часа започва мачът?

— След малко. Трябва да отида на игрището да загрея.

— Аз сега ще дойда. Желая ти късмет — каза Лили.

Пинк вдигна ръка и сви показалеца си, сякаш държеше револвер, който насочи към Грейсън.

— Стреляй право в целта, стрелецо. Разчитам на теб. — Пинк стисна рамото на сина си, после леко го потупа по гърба, за да го отпрати. Обърна се и затърси поредния потенциален клиент.

Лили загледа сина си, който се затича с подскоци към бейзболното игрище. От тълпата изведнъж се отдели Алин Старнс, все още облечена в балната рокля, и Грей се закова пред нея, като приклепна с единия крак и свали шапката си така, че под сянката на козирката ѝ се видя само спокойната му, доволна усмивка.

Лили продължи да го гледа замислено. Той сякаш не изпитваше никакви колебания и съмнения, толкова типични за момчетата на неговата възраст. Или поне не говореше за тях с нея. Може би споделяше с Пинк. От деня, в който се роди, и Пинк го пое от ръцете ѝ още в болницата, загледан жадно в нежното му, невинно лице, Грейсън по някакъв начин принадлежеше на Пинк. Грейсън беше дете, чийто живот сякаш следваше една възходяща линия на усъвършенстване. Роди се лесно, проговори рано и можеше ясно да посочи какво иска. Направи първите си крачки към разтворените обятия на Пинк, когато беше само на осем месеца. Училището му вървеше лесно, Грейсън беше от онези деца с изненадващо добра координация, които се справят с всяко нещо още от първия опит. Имаше ли някакви разочарования и несполуки, инстинктивно се обръщаше към Пинк, който винаги се оказваше на разположение. Тяхната връзка беше цяло

щастие за Лили, която по онова време посвещаваше почти цялото си време на усилията да спаси Мишел от поредната фатална криза. Но сега, гледайки сина си, който толкова много беше пораснал, тя изпита чувството, че е пропуснала нещо. Той вече се занимаваше с момичета, скоро щеше да стане мъж и да се отдели, а тя сякаш никога не го бе познавала истински.

Хайде, стегни се, каза си строго тя. Ще провалиш целия ден с това лошо настроение. Всичко е от този тежък въздух и от това прихлупено небе, което така притиска. Лили бавно закрачи към бейзболното игрище. Търсеше с поглед Бренда, но от нея нямаше и следа. Лили си каза, че знае какво означава това. Бренда беше отишла предишния ден в Нашвил да пазарува и положително се беше обадила на женения музикант, въпреки дадените клетви да не прекарва с него втора нощ. Лили тайно подозираше, че на Бренда ѝ харесват страданията, които ѝ причиняваха тези обречени любовни истории. Макар и никога да не го беше казала, Бренда явно смяташе, че животът на Лили е твърде скучен за нейния вкус.

Лили избърса влажното си чело и взе да си вее с програмата на пиесата. Всички, които поздрави по пътя към игрището, говореха едно и също.

— Не си спомням друг път да е било толкова горещо на този ден — каза Беси Хил, докосвайки бузата на Лили със сухите си старчески устни.

— По-калпаво време от това не съм виждал — оплака се Бомар Флъд, местният аптекар, на Лили, която стисна влажната му ръка и отмина.

Като стигна игрището, Лили видя, че Пинк си е хванал за жертва един стар фермер, дошъл с работни дрехи и неизменната шапка, килната високо над челото му. Двамата стояха отстрани на първа база и Пинк следеше с едно око мача, който точно започваше.

Лили изпита силно желание да закриля съпруга си. Вярно, че той не беше от онези мъже, които те карат да въздишаш и да тръпнеш, но влезе в живота ѝ в момент, когато тя беше отчаяна и уплашена. Обеща, че ще се грижи за нея и изпълни обещанието си. Работеше много, душата си даваше за децата и понасяше настроенията ѝ, без да се оплаква. Тя беше благодарна, че има такъв съпруг. Познаваше много жени, които биха искали да се чувстват както се чувства тя.

Пинк забеляза Лили и ѝ махна.

— Ела насам, нашето момче се готви да размаха бухалката.

Лили отиде при Пинк, който стоеше прав до пейките на зрителите, и седна. Стариият фермер използва случая да се измъкне от настойчивото настъпление на Пинк. Лили заслони очи с ръка и видя Грейсън да заема мястото си на игрището.

Ройс Ансли, шерифът на окръга, облечен с риза с къси ръкави и вратовръзка в маслиненосив цвят, се приближи в този момент към тях и застана до Пинк. Макар че беше прехвърлил петдесетте, Ройс имаше телосложение на два пъти по-млад човек и стойка на войник, какъвто някога е бил. Откакто Лили го знаеше, сивеещата му коса беше винаги късо подстригана. Черните му обувки блестяха като лачени.

— Това е Грей, нали? — попита той.

— Осемнадесети номер — отвърна гордо Пинк.

— Здравей, шерифе — каза Лили.

Ройс кимна и ѝ се усмихна. Откакто Лили се помнеше, Ройс винаги беше пазител на реда във Фелтън. В момичешките ѝ представи той беше романтична фигура, грубоват и мълчалив. Докъм четиридесетата си година беше подходяща партия за женитба, канен на обеди или вечери от много майки, решили да задомят дъщерите си. Най-накрая се ожени за едно момиче от Мемфис и в продължение на няколко години беше щастлив като дете.

Лили отново насочи вниманието си към мача. Грей заемаше стойка, присвил решително очи, устремил поглед в далечината. Лили забеляза няколко момичета, сред тях и Алин, наредени зад вратата, които се смееха и побутваха, без да изпускат от очи сина ѝ. Когато топката полетя към него, Грей отметна назад бухалката и плавно я завъртя, извивайки тялото си с лекотата на роден атлет. Бухалката пресрещна плътно топката и я отпрати далеч към централното поле, а играчите се втурнаха след нея. Съпроводен от аплодисменти, Грейсън пристъпи към следващото си изпълнение.

— Добър удар има — отбеляза Ройс, докато Пинк възторжено размахваше юмрук и едва се сдържаше да не нададе победоносен вик.

— Ей, Грейсън — извика Лили и продължи да ръкопляска. Когато одобрителните възгласи стихнаха и играчът от отбора на Уелбивил, който хвърляше топката, се опита да си възвърне

самообладанието, Лили се обърна към шерифа: — Как я караш? — попита тя.

— Добре, благодаря.

— Тайлър играе ли днес?

— Трябваше да играе — отвърна намръщено шерифът. — Не го виждам обаче в резервите. — В гласа му прозвуча напрежение, щом заговори за сина си. Конфликтът между Ройс и седемнадесетгодишния му син беше известен на целия град, тъй като на няколко пъти беше избухвал на публични места. Откакто майка му умря, когато той беше на дванадесет години, Тайлър растеше без контрол.

Лили реши да смени темата и каза:

— Надявам се, че престъпниците ще ти дадат малко почивка днес, та да разбереш и ти от празника.

— О, мога да гарантирам, че ще имам работа тази вечер. Всички килии в окръжния затвор ще се напълнят с пияници и други нарушители на реда. Хората понякога прекаляват, като почнат да празнуват — каза сдържано Ройс.

— Сигурно е така — отвърна Лили.

— Не мога да откъсна очи от този мой син — възкликна Пинк и отмести поглед от Грей, когото всички съотборници потупваха силно по раменете и стискаха за ръцете. — Ако беше само бейзболът, щях да разбера, ама той е така с всеки спорт. И не е само спортът. Акъл има в главата. Браво, Грейсън — извика Пинк на сина си, който улови погледа му и махна с ръка. — Нищо не му се опира на това момче, нали, скъпа?

— Гордостта и радостта на татко — каза Лили почти извиняващо се на Ройс.

— Има право да се гордее — отвърна Ройс. — Грейсън е прекрасно момче.

— Мамо, мамо, трябват ми ключовете от колата. — Лили се обърна и видя Мишел, запътила се към тях, влачейки роклята си по прашната трева. — Здравейте, шериф Ансли — поздрави учтиво тя.

— Здравей, Мишел.

— За какво са ти ключовете?

— Да си взема дрехите. Те са в онази чанта в багажника.

— А-а, добре. Пинк...

— Хм-м-м — обърна се Пинк. — О-о, ето я красавицата на бала. Много добре се представи в пиесата, скъпа.

— Благодаря, татко. Трябва да взема нещо от багажника.

Пинк ѝ подаде ключовете от колата и каза:

— Върни ги веднага. Трябваше да дойдеш по-рано. Изпусна много. Грейсън току-що отбеляза големия удар.

— О, чудесно — каза Мишел с отегчен глас. Тя беше свикнала с постиженията на брат си и дори се гордееше с тях, но прекаленият ентузиазъм на Пинк винаги я настройваше враждебно и затова се правеше на безразлична. Обърна се към шерифа и небрежно попита: — Тайлър тук ли е?

— Трябваше да играе — каза шерифът.

— О, ето го там, Ройс — извика Лили и в същия миг съжали за думите си. Тайлър беше с униформа, но ризата му беше изскочила от панталоните — изглеждаше така, сякаш се бе търкалял в мръсотията с дрехите си. Наведе се да вземе бухалка и докато се изправяше, леко се олюля, преди да стъпи здраво на земята. Треньорът отиде при него, хвана го за ръката и му заговори нещо сериозно, но Тайлър го отстрани вяло с ръка и закрачи неуверено към мястото си на игрището. Приведе се и облиза устни, опитвайки се да съсредоточи поглед върху играча, който хвърляше топката. Тайлър беше високо, добре сложено момче, почти достигнал ръста на баща си, с дълга тъмна коса и месесто чувствено лице, което обикновено беше навъсено.

Тайлър вирна брадичка, за да даде знак, че е готов да посрещне топката. Играчът я запрати през игрището. Тайлър рязко се извъртя, след като топката беше вече поета от ръкавицата на кечера, който стоеше зад него, и почти загуби равновесие.

Треньорът излезе и извика:

— Достатъчно — сграбчи Тайлър за ръката и бързо му зашепна в ухото.

— Сигурно не му е добре — каза Мишел.

Лили стаи дъх. Виждаше как мускулите на челюстта на Ройс гневно потрепват, докато Тайлър се съпротивляваше и се опитваше да отблъсне треньора. Дойдоха още няколко играчи и заобиколиха Тайлър, който клатеше глава, затворил очи. Две от момчетата го хванаха за ръцете, но Тайлър гневно ги отблъсна и с несигурни стъпки излезе от игрището.

— Това не е честно — каза Мишел. — Та те не му дадох никаква възможност.

Лили се замисли колко е наивна дъщеря ѝ. От настъпилата сред публиката тишина на всички беше ясно, че Тайлър не е трезвен. За Мишел обаче той беше просто един онеправдан състезател. Такава си е Мишел, помисли си Лили, обзета от нежност. Всяко подхвърлено животинче, всяко бездомно коте намираше естествен съюзник у дъщеря ѝ. Мишел плачеше, когато по новините даваха репортажи за бедните, и за голямо раздражение на Пинк носеше черна лента на ръкава си, когато в затвора предстоеше екзекуция. Разстроеният Тайлър Ансли беше идеален обект за защита от страна на Мишел.

Лили не искаше да погледне Ройс. Знаеше, че е преbledнял при тази позорна сцена. Ако можеше, тя би заличила целия този инцидент. Следващият батсман се изправи и се приготви за изпълнение. Лили се мъчеше да измисли какво да каже, но в този момент я спаси Уолас Ренолдс, помощникът на шериф Ансли, който тичаше към игрището с мрачен израз на лицето.

— Шерифе — започна Уолас с тих и напрегнат глас, — върнете се в колата. Франсис се опитва да се свърже с вас по радиото. Има бягство от окръжния затвор.

Сред хората наблизко се понесе шепот, който прерасна в силен ропот по редиците на седналата на открито публика. Лили и Пинк размениха изненадани погледи и Лили сложи ръка върху рамото на Мишел.

— Добре, Уолас. Ела с мен — каза Ройс и без да добави нито дума повече, се обърна и забърза към патрулната кола.

— Какво се е случило? — попита Пинк, докато помощникът на шерифа се опитваше да си поеме дъх. Група хора станаха от местата си и се скупчиха около двамата мъже.

— Не знам — поклати глава Уолас.

— Какво каза Франсис? — попита един човек, който седеше пред Лили. Франсис Дънам, както всички знаеха, беше от двадесет години пазач на окръжия затвор. — Кой е избягал?

— Казах ви, не знам какво е станало — повтори Уолас. — Трябва да отида там. — И започна да си пробива път през тълпата, обсипван с нетърпеливи въпроси, които отминаваше.

— Моля ви, мачът продължава — призова треньорът, който беше дотичал при групата. Играчите, които нямаха представа каква е причината за това вълнение, наблюдаваха объркано тълпата възбудени зрители.

— Той е прав — каза една жена с червени, прилепнали до глезените панталони. — Шерифът ще ги хване. Ние нищо не можем да направим.

Всички закимаха, групата се разпръсна и хората пак заеха местата си. Следващият батсман се приготви да посрещне топката.

Лили огледа игрището и видя, че Тайлър Ансли го няма. Извади късмет, помисли си тя. Тази история го спаси. Тя отново насочи вниманието си към играта, а Мишел се запъти към колата да си вземе дрехите.

Празничният ден продължи без повече инциденти, макар че шерифът и помощникът му не се появиха на пикника. Носеха се различни противоречиви слухове за това кой, как и колко души са участвали в бягството. По едно време, след като отборът на Фелтън спечели срещу Уелбивил шампионата на окръга и преди жените да започнат да сервират чиниите с царевичен хляб, свински ребра и печено пиле, небето заплашително потъмня, после над главите на хората премина вълна от хладен вятър и въздухът се проясни. Тълпата, вече доста поразвеселена, се въодушеви. Всички помогнаха да се раздигат масите след вечеря, изказвайки единодушно мнението, че храната е била по-хубава от всякога. И понеже вечерта настъпваше, в голямата бална зала се настани един оркестър. Подът беше освободен от столовете и готов за танци. Щом оркестърът засвири първата мелодия, Пинк задърпа Лили за ръката.

— Мисля, че е време да се прибираме, скъпа. Утре ще трябва да развеждам клиенти. — Той подозрително загледа краката на Лили, която потропваше в такт с музиката. — Нали не искаш да останеш?

Лили отмести поглед от оркестъра и се обърна към Пинк.

— Не, не искам. Мислиш ли, че е безопасно да оставим децата с тия престъпници, избягали на свобода?

— Шерифът сигурно вече ги е хванал. А и те няма да дойдат тук, където има толкова много хора — каза Пинк.

— Прав си — съгласи се Лили. — Трябва обаче да им кажем, че тръгваме.

Грейсън беше съвсем наблизо. Въртеше на дансинга жизнерадостната Алин Старнс. Пинк улови погледа му и момчето се приближи към родителите си, без да пуска ръката на Алин.

— Ние с майка ти си тръгваме, мойто момче.

— Добре, ще се видим по-късно.

— Не много късно. Прибери се до единайсет — каза Лили.

— Единайсет и половина — каза Грей.

— Добре — намеси се Пинк и се усмихна широко на Грейсън, чиято руса коса искреше на светлината на електрическите свещи, поставени в стенни свещници из цялата някогашна бална зала.

— Приберете се заедно със сестра си — каза Лили. — Не искам нито тя, нито ти да се връщате сами.

— Мамо, не се тревожи — каза Грей. — Къде всъщност е тя?

— Не знам. Ще отида да я намери — отвърна Лили.

— Аз ще те чакам в колата — каза Пинк.

Лили се загуби в тълпата пред вратата на балната зала. Видя Бренда, която беше пристигнала навреме за вечерята, за да разкаже на всички за бурно прекараната в Нашвил вечер с музиканта. Бренда говореше с Бил Мошър, нисък дебел мъж, който работеше в банката. От безизразното лице на приятелката си и от замръзналата ѝ усмивка Лили разбра, че Бренда е готова да хукне към къщи и да седне да говори по телефона. Лили се усмихна и отмина — знаеше, че утре ще научи всичко с подробности.

Видя дъщеря си, която стоеше сама и пиеше кока-кола.

— Мишел, сама ли си? — попита тя.

— Чакам Чери. Тя е вътре, в тоалетната.

— Ние с баща ти си тръгваме. Искаш ли да те закараме?

— Не-е. Аз ще остана. Сложих роклята в колата. Нали ще я вземеш?

— Разбира се. Ще танцуваш ли?

— Сигурно само ще гледам — сви рамене Мишел. — Имаме среща вътре с Деби и Бони.

— Добре — каза Лили. — Приятно прекарване. Прибери се обаче до единайсет и половина. Намери Грейсън и се върнете заедно. Или се обадете да дойдем с колата.

— Боже мой, мамо, не съм бебе. Ето я Чери.

— Хващам се на бас, че някои симпатични момчета ще ви поканят да танцувате — каза Лили.

— Понякога стават и чудеса — каза Мишел, като погледна многозначително приятелката си Чери. Двете се разсмяха.

Лили изпита внезапно желание да я прегърне, но не искаше да я притеснява пред Чери.

— Ще се видим у дома — каза тя.

— Довиждане, мамо.

Лили тръгна бавно към колата, наслаждавайки се на прохладния лек ветрец, който галеше лицето и рошеше косата ѝ. Пинк вече беше включил двигателя и климатичната инсталация. В колата беше направо студено. Двата мълчаха, докато стигнаха вкъщи. Като спряха на алеята и слязоха от колата, Лили долови мелодията на Валс от Тенеси, която долиташе от Брайър Хил. Вдигна от задната седалка шумолящата рокля на Мишел.

— Е, тази година мина много хубаво — каза Лили, застанала на поляната пред къщата, огряна от луната. — Слава богу, че бурята не се разрази.

— Да, хубаво беше — каза Пинк. — Ама и мачът днес си го биваше. Какво ще кажеш за нашето момче? Играеше като професионалист.

— Много добре играе — каза Лили. — Но, Пинк, не бива да му го повтаряш през цялото време. Ще вземе да се възгордее.

— Не мога да се сдържа — въздъхна Пинк. — Просто искам всички да знаят, че това е моят син. Във всичко е толкова добър. Помни ми думата, скъпа, че един ден ще върти света на пръста си. Като бях ученик в гимназията, а и навсякъде другаде, имаше по няколко такива момчета. Винаги им завиждах.

— Но ти също се представяш добре — каза предано Лили.

— Да, добре — изсумтя презрително Пинк. — Аз не се самозалъгам. Добре се представям. Осигурявам прехраната на семейството.

— Хайде, Пинк. Ти си уважаван бизнесмен в този град. Нали си спомням, когато взе да ме търсиш, колко силно впечатление ми направи с твоето сако и вратовръзка, вечно в движение. От сделка на сделка.

— Много мечти имах тогава — каза замислено Пинк. — Само че нещата не са се променили кой знае колко оттогава.

— Хайде да поседим малко на верандата. Ще послушаме музиката от парка — каза тихо Лили.

Пинк се размърда и поклати глава.

— О, аз ще вляза вътре и ще си взема една студена бира. Бирата в Брайър Хил не беше достатъчно студена. Направо си беше топла помия. Освен това — добави той — по принцип не сядам на тези стари люлеещи се столове на баба ти.

Лили се прозя и в същото време се разсмя, готова да изслуша познатата тирада.

— Развалят целия вид на къщата отпред. Аз ти купувам къща, с която човек може да се гордее дори в центъра на Нашвил, а ти слагаш тези паянтови стари люлеещи се столове, все едно...

— ... че тук живеят някакви си селяндури. Знам — каза тя.

— Научила си ме наизуст — усмихна се унило Пинк.

— Сигурно е така — каза Лили и като се отпусна на люлеещия се стол, въздъхна с облекчение. — След малко ще се прибера. Ще занесеш ли вътре роклята, Пинк?

Пинк кимна и влезе в къщата, понесъл роклята. Лили чу звука от включения телевизор във всекидневната и облегна глава на стола. Въздухът ухаеше, нищо не нарушаваше вечерната тишина освен далечната музика на оркестъра. След дългия ден, прекаран на слънце, чувстваше цялото си тяло уморено. Затвори очи и усети, че се унася, както се люлееше на стола. След малко заспа.

Събуди я Пинк, който я разтърсваше по рамото.

— Става късно — каза той. — Отивам да прибера децата.

Лили се изправи на стола, стиснала здраво страничните облегалки, объркана и уплашена.

— Колко е часът?

— Единайсет минава — отвърна Пинк.

— Нали се разбрахме за единайсет и половина — каза Лили.

— Да, ама аз все едно отивам. Току-що чух новините, не са хванали онзи, дето е избягал от затвора следобед. А той е беля работа.

Рони Лий Партин. Децата няма какво да се мотаят навън по това време. Особено Мишел.

— Прав си — каза Лили и направи усилие да излезе от сънливото си състояние. — Рони Лий Партин. Това онзи ли е, който нападна ресторанта на шосе 31...

— ... и преби собственика, и застреля касиерката. Той е, същият — каза Пинк и добави, дрънчейки с ключовете на колата: — Освен това искам да се приберат, за да мога спокойно да си легна.

От дългогодишен опит Лили знаеше, че Пинк е паникьор по отношение на децата. Но тази негова черта я караше да изпитва умиление към него. Сега си даде сметка, че наоколо цари тишина, че музиката от парка е спряла.

— Прав си — повтори тя. — Искаш ли да дойда с тебе?

— Не. Стой тук, да не би някой от тях да се обади. Мишел може да е отишла у някоя приятелка. Аз ще се върна скоро.

Лили изчака мъжът ѝ да се качи в колата и да потегли към Брайър Хил. Децата ще побеснеят, когато той се появи преди уговорения час, помисли си тя, но това няма да е за първи път. Отвори предната врата и влезе в къщата. Телевизорът още работеше. Изключи го и се настани на обичайното си място на канапето. До него в една кошница имаше купчина списания. Защо да не вземе да ги прегледа сега? С Бренда редовно подбираха рецепти от женските списания. Все търсеха да предложат на клиентите си някое хубаво ново ястие или десерт.

Лили сложи няколко списания в скута си, взе ножицата от масичката до канапето и започна да прелиства и да изрязва. Погледът ѝ преминаваше нетърпеливо по страниците, докато накрая очите ѝ светнаха, когато случайно попадна на една статия, озаглавена „Бленувани мъже от сапунени опери“ в женското списание, което купуваше редовно от касата на супермаркета. Джордан Хил, „който изпълнява ролята на Пол Манвил в Таен живот“, се усмихваше от страницата с топлите си кафяви очи, все още блестящи, макар и малко уморени след толкова години. Лили беше прочела набързо статията, когато я публикуваха. Всяка статия за Джордан се посрещаше като голяма новина във Фелтън. И хората бързаха да се уверят, че Лили знае за нея. Тя просто чувстваше, че те очакват реакцията ѝ. Загледа снимката, но ръката ѝ беше готова да обърне страницата веднага, щом

Пинк застане на вратата. Сега слепоочията на Джордан бяха прошарени, той отдавна си беше пуснал гъсти, добре оформени мустаци, но на нея ѝ изглеждаше все така млад и безгрижен. Лили вдигна поглед към полицата на камината, където стоеше снимката на Мишел, а до нея, в същата рамка — снимката на Грейсън. И в този момент часовникът на камината удари дванайсет.

Лили обърна страницата и се опита да се съсредоточи върху рецептите, но те започнаха да се сливат една с друга, а продуктите като че ли бяха все едни и същи. Най-накрая остави списанията. Разтри разсеяно ръце и се изправи. Мина по коридора, отиде в кухнята, отвори хладилника и понечи да си налее чаша леден чай. Но размисли и затвори вратата. Погледът ѝ машинално се насочи към часовника над хладилника. Той показваше почти дванайсет и половина.

— Няма нищо — каза високо тя. — Празник е днес. — На днешния ден беше прието децата да си лягат късно. Помнеше това от детските си години. Помнеше особено добре празника, когато беше на седемнайсет години. Бяха излезли с Джордан Хил. Седяха на предната седалка на пикапа на баща ѝ сред сечището до скаутския лагер. Останаха до два и половина сутринта и щяха да останат цялата нощ, ако пазачът на лагера не беше чул лаенето на кучетата и не беше излязъл да ги прогони. Когато се прибра вкъщи, баща ѝ я удари с колана си. За пръв и последен път я удари. Тогава тя не знаеше, че е болен и че ракът вече е плъзнал из тялото му. Той е знаел, че умира, и безумно се е страхувал за нея. Тя прехапа устни при този спомен. Онези последни няколко месеца, онези последни прибързани опити да прояви любов и да наложи дисциплина, да остави някаква следа, докато все още има време. Всички родители го правят, помисли си тя. Когато видят, че децата са здрави и читави, ги удрят заради тревогата, която тези деца са им причинили.

Върна се във всекидневната и застана до камината. Взе снимките, сложени в двойна сърцевидна рамка. От едната страна беше Мишел, а от другата — Грейсън. Загледа първо единия, после другия, след това внимателно върна снимката на мястото ѝ.

Седна на стола на Пинк с гръб към вратата и впери поглед в празния екран на телевизора. До нея на една масичка беше телефонът.

Лили го загледа. Защо не звънне, каза си тя. Защо някой не ми се обади и не ми каже, че всичко е наред.

Няма нищо, повтори си пак тя. Няма нищо. Който и да е избягал днес от затвора, отдавна вече не е тук. На стотици километри далеч. Всички деца стоят до късно на днешния ден. Пинк сигурно се мъчи да ги открие. Той не знае къде се събират децата. А като ги намери, те ще се ядосат, че баща им е тръгнал да ги прибира, като че ли са стадо овце. Няма причина за тревога в град като този. Това е най-безопасният град в света.

Взе местния вестник и се опита да прочете нещо, но думите не се задържаха в съзнанието ѝ. Захвърли вестника, изправи се и закрачи из къщата. От време на време излизаше на предната врата, поглеждаше празната поляна, осветена от луната, и тихата ливада на отсрещната страна на улицата. Всеки път, като се върнеше да погледне часовника, виждаше, че са изминали още десет или петнадесет минути. Докато крачеше, свиваше и разтваряше юмруци, сякаш отмерваше ударите на свитото си сърце.

— Моля те, Господи — каза високо тя, — не ме плаши така.

В този момент чу изскърцването на чакъла на алеята и шума от кола. Сърцето ѝ се отпусна и тя се втурна към прозореца на всекидневната. И тогава през тюлените пердета, спуснати под дръпнатите встрани завеси, видя, че пред къщата проблясва мъглява синя светлинка и чу далечното пращане на полицейска радиостанция.

Лили замръзна на мястото си. Синята светлина угасна, но пукотът на радиото все още се чуваше, както и блъскането на врати. Уморените стъпки на Пинк се провлачиха със скърцане по бетонния под на предната веранда и в следващия миг вратата се отвори. Той вдигна очи към нея, после отмести поглед встрани.

Лили не изпищя, нито извика. Гледаше безмълвно как Пинк се приближава, следван от Грейсън, а след него с наведена глава, сякаш влизаше в църква, пристъпваше шерифът Ройс Ансли. Погледът на Лили отскачаше ту върху съпруга, ту върху сина ѝ. Видя, че Грейсън плаче, размазани сълзи се стичаха по гладкото му лице. Лицето на Пинк беше жълтеникавосиво. Той целият трепереше.

— Къде е Мишел? — попита тя с дрезгав, необикновено спокоен глас, който прозвуча неестествено в собствените ѝ уши. — Не можахте ли да я намерите?

Пинк притисна челото си с потна ръка, сякаш да заглуши нещо, което чукаше вътре. Шумно преглътна и облиза побелелите си устни.

— Грейсън — каза настоятелно Лили. — Къде е сестра ти? Трябваше да се приберете заедно у дома.

Грейсън наведе глава и сълзите се стекоха по ризата му, която се повдигаше от тежкото му дишане.

— Знам... аз... бях... — изхълца той.

Ройс Ансли пристъпи напред и хвана Лили за ръцете.

— Трябва да седнеш — каза той и я насочи към стола на Пинк.

Тя видя, че очите му светят, сякаш преливат от сълзи, но гласът му беше отмерен, а лицето му — безизразно.

— Защо? — попита тя. Но знаеше защо. Вече усещаше как кръвта се оттегля от главата ѝ, как краката ѝ омекват и се подкосяват, как ѝ причернява, докато той я караше да седне.

— Лили, трябва да ти кажа нещо ужасно. Мишел е мъртва, Лили. Много съжалявам.

— Мъртва — прошепна Лили. — Не.

— Да — каза твърдо Ройс. — Беше... изглежда някой... я е убил.

Присвита на стола, Лили се опита да поеме въздух, но тъмнината около нея вече се сгъстяваше и в тишината чуваше как сърцето ѝ силно бие. Раменете ѝ бяха изтръпнали, ръцете ѝ лежаха отпуснати и безжизнени в скута. Усети, че нещо става и разбра, че Ройс натиска главата ѝ надолу, между коленете ѝ.

— Дишай — чу тя гласа му отдалеч. — Дишай дълбоко. Грейсън, донеси на майка си чаша вода.

Лили почувства, че кръвта се качва в главата ѝ, но не помръдна. Държеше очите си затворени, решена да върне времето назад. Само десет минути назад. Ще вдигне глава и ще види всичко ясно. Вратата ще се отвори и Пинк, повел двамата — Грейсън и Мишел, ще влезе, продължавайки да им се кара. Тя бавно вдигна глава. Видя мрачното лице на шерифа и разкривеното лице на съпруга си, на което беше изписан ужас.

— Пинк — прошепна тя. Това беше единственият звук, който отмалялото ѝ тяло можа да издаде. — Помогни ми. О, боже мой! Кажи, че не е вярно!

Пинк отмести очи от нея и заби поглед в облегалката на канапето. Трябваше да го каже. Заговори внимателно, но очите му отразяваха ужаса, който беше видял.

— Намерих Грейсън в Брайър Хил с още няколко момчета, а-а, няколко минути след като излязох оттук — каза той. — Грейсън и другите не я бяха виждали. Взех Грейсън и тръгнахме да я търсим. Обиколихме с колата. Гледахме навсякъде. Накрая отидохме на реката, близо до каменния мост Трите арки, нали знаеш, и... и там я намерихме. Всъщност шерифът вече я беше открил. Той търсеше Партин. Но вместо него... беше намерил Мишел. — Гласът на Пинк пресекна, като произнесе името ѝ. — Тя беше там, край реката, в някакви храсти... — Сълзи рукнаха от очите му и тялото му силно потръпна. Пинк погледна жена си, очите и гласът му се задавиха в сълзи. — Аз закъснях. Съжалявам, скъпа — каза той, хълцайки. — Много закъснях.

Лили се надигна от стола и пристъпи към съпруга си. Притисна се в него.

Грейсън влезе в стаята с чаша вода. Тя протегна ръка и той се приюти в прегръдката ѝ.

— Не, не — каза Лили. — Ти не си знаел. Не си могъл да знаеш. О, боже мой — простена тя, — как може някой да ѝ причини нещо лошо? Тя беше дете. На никого нищо лошо не е сторила. Малкото ми момиченце. — В съзнанието ѝ изплува Мишел, която ѝ махаше за довиждане на бала тази вечер. Лили не беше посмяла да я прегърне пред приятелките ѝ. Сърцето ѝ щеше да се пръсне като от силен удар.

Пинк се освободи от прегръдката ѝ.

— Лошо ми е — каза той. — Нека да седна.

Лили продължи да се държи за ръката му и той тежко се отпусна на канапето. Тя седна до него. Грей ѝ предложи чашата с вода, но тя отказа. Той стоеше безпомощно и гледаше с паника в очите.

— Аз трябва да се върна там — изправи се Ройс Ансли. — Оставил съм на мястото един помощник, а и следователят е тръгнал вече. — Виждаше, че думите му не стигат до ушите на потресените родители, седнали на канапето. — Ще ви се обадя, когато разберем нещо.

Лили го погледна и премигна.

— А, добре — каза тя сковано и разсеяно. Стана от канапето и тръгна, влачейки краката си към вратата да го изпрати.

— Няма нужда — каза бързо Ройс. — Моля те, моля те, седни.

Лили вдигна очи към него.

— Може би не е Мишел — каза тя.

— Ще ви се обадя — повтори внимателно Ройс. — Междувременно нека някой да се обади на баща й. Да му каже какво се е случило.

Лили кимна.

— Аз ще му се обадя — каза тя глухо. Джордан Хил имаше право да знае. В края на краищата той беше рожденият баща на Мишел. И всъщност през последните десет години се стараеше да й бъде истински баща. Обаждаше й се. Изпращаше й подаръци. Канеше я да му гостува в Ню Йорк.

В Ню Йорк времето беше с един час напред. Почти два часа сутринта. Лили се поколеба дали да го събуди с тези думи. Мишел е мъртва. Толкова дълго бе живяла в страх от същите тези думи. Спеше на кушетки до болничното легло на Мишел и се молеше никой да не я събуди през нощта със същите тези думи. А сега, когато опасността отдавна бе отминала, когато тя се бе отпуснала, думите бяха изречени, помитайки я, зашеметявайки я като вихрушка.

Ще се обади на Джордан. Ще го събуди и ще изрече думите, но те не бяха истински. Тя не можеше да усети истината в тях. Въпреки всички доказателства, които ги потвърждаваха, Лили си помисли, че може пак да погледне през вратата и да види дъщеря си, която се качва по стълбите, влачейки полите на розовата си бална рокля, с грейнало на лунната светлина детско лице като ярко овално петно.

[1] От pink — розов. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Беше два часът сутринта, но Джордан Хил не спеше, а само се преструваше на заспал. Момичето в леглото до него се изправи и тръсна глава така, че пицната ѝ къдрава коса с цвят на препечена курабийка стана пак като развяна от вятъра, каквато беше, преди да се смачка на възглавницата. Тя се пресегна, взе ризата му, захвърлена на края на леглото, облече я, но не си направи труда да я закопчее. След като стана от леглото, момичето предпазливо пристъпи по голия дъсчен под покрай лавиците с книги, които ѝ стигаха до кръста и отделяха леглото от мястото, предназначено едновременно за всекидневна и кухня в дългото тясно ателие. Наведе се да отвори малкия хладилник под умивалника и изведнъж изпищя.

Джордан се подпря на лакът и извика:

— Какво има?

Момичето се върна на леглото с отворена бутилка бира. Отпи от нея и предложи на Джордан. Той приглади краищата на мустаците си и поклати глава.

— В умивалника има хлебарка — каза възмутено момичето.

— Надявам се, че не си я подплашила с твоите крясъци.

Момичето направи гримаса, после седна на крайчеца на леглото. Вдигна единия си изящен крак и се намръщи, като видя полепналата по него мръсотия при кратката разходка до хладилника. Синята памучна риза се свлече прелъстително от рамото ѝ, докато извиваше елегантния си глезен, за да разгледа стъпалото си. Беше към двадесет и пет годишна, със свършено тяло, без никакъв дефект. Джордан придърпа чаршафа нагоре, давайки си изведнъж сметка за сивите косми на гърдите си.

— Не съм добър домакин — призна той.

Хванала крака си, Аманда плъзна критичен поглед по стените на слабо осветеното жилище. Стаята беше подредена, но Джордан никога не се бе опитвал да я разкраси. На стените висяха няколко театрални афиша. Все се канеше да ги сложи в рамки, но краищата им вече се

бяха измачкали около кабарчетата, с които бяха закачени. Иначе оскъдно мебелираната стая беше много функционална. Но стените, някога бели, сега сивееха, а мазилката се бе надигнала под прозорците и около пукнатините на тавана на приземното жилище.

— Не си ли участвал в телевизионни сериали? — попита Аманда.

— Два сезона. По Ен Би Си — каза той.

Момичето пусна крака си и взе бутилката, като избърса дъното ѝ с ризата на Джордан.

— Сега играеш в сапунени опери, нали?

Джордан се замисли и отговори:

— От около три години.

— Какво си правиш парите тогава? За наркотици ли ги даваш? — попита тя.

Джордан се стресна от толкова откровения въпрос.

— Не. Не вземам наркотици — каза той.

Аманда кимна и пак се огледа.

— Кой знае защо си представях, че живееш в нещо малко... хм-м-м, нали разбираш, по-ново — каза тя. — Може би в кооперация в Уест Сайд. Ако аз някога участвам в сапунена опера, точно в такова жилище ще живея. Ще инвестирам в недвижима собственост, изобщо няма да се помайвам.

— Недвижимата собственост е добра инвестиция — каза учтиво Джордан. Поколеба се малко, гледайки замислено гъвкавото тяло, спокойно изложило се на показ под старата му риза, после стана от леглото и обу един памучен панталон. — Ще направя кафе. Искаш ли малко? — попита той.

— По това време? Няма да мога да заспя. Трябва да изглеждам добре утре. Имам прослушване. Не помниш ли, че ти казах?

— О, да — отвърна Джордан, застанал до умивалника да напълни чайника с вода. — В Манхатънския театрален клуб.

В леглото прекара добре с нея. Тя беше активна, опитна и делова, каквито обикновено са по-младите жени. Но сега не му се говореше, а усещаше, че тя се настройва за опознавателен разговор, който едно време се водеше преди да се стигне до леглото. Преди около месец двамата правиха запис на една пиеса, а снощи той попадна на нея в

Монтанас Ив, където влезе да изпие една бира и видя, че тя яде хамбургер в компанията на двама хомосексуалисти.

— Та какво, значи, направи с парите? — попита Аманда.

Джордан потисна въздишката си и сложи филтър на каната за кафе.

— Имам една селска къща в окръг Грийн. Повечето от свободното си време прекарвам там. Напомня ми за дома.

Аманда стана от леглото и започна да се разхожда из апартамента. Вглеждаше се в заглавията на книгите и хвърляше разсеян поглед на разни документи и на програми на пиеси.

— Долавям нещо в говора ти — каза тя. — Откъде си?

— Тенеси.

— О-о — възкликна тя. — Аз съм от Сан Диего. Сигурно ти се струва странно, че съм дошла в Ню Йорк, след като съм била толкова близо до Лос Анджелис. Искях обаче да се занимавам със сериозен театър и да изуча занаята както трябва, нали разбираш. А и тук наистина ми харесва. Харесва ми, че е толкова динамично.

— Сигурна ли си, че не искаш кафе? — попита Джордан, наливайки си горещо кафе в голяма чаша.

— Не, не искам — отвърна тя. Стовари шумно бутилката от бира върху едната стереоколона и съблече памучната риза. — Трябва да вървя. — Вдигна копринената си блуза от протритото персийско килимче и я изтърси. После я облече.

Джордан се обърна точно навреме, за да види как малките ѝ, иззящни гърди изчезват под скъпата материя.

— Тръгваш ли? — попита той.

Аманда се вмъкна във впития по краката ѝ панталон и седна на един стол с права облегалка, за да обуе ниските ботуши от змийска кожа.

— Прослушването е утре рано сутринта, а всичките ми гримове и други работи са у дома.

— А-ха — възкликна внимателно Джордан, за да не издаде облекчението си. — Е, много се радвам, че те срещнах снощи. — Това беше вярно. Наистина се радваше. Но също така се радваше, че през останалата част от нощта ще бъде сам, че като се събуди, няма да трябва да води неловки разговори или да се чуди с какви изрази да коментира случилото се.

Аманда извади от чантичката си кръгло огледалце и се взря в него, облизвайки устни с език. След това прокара зигзагообразно пръстите си с лакирани нокти през буйната коса, сякаш използваше дълъг дървен гребен.

— Страхотно изглеждаш — каза искрено Джордан. Изведнъж си даде сметка, че леко е напълнял в кръста и скръсти ръце на гърдите си.

— Беше приятно — каза тя. — Може да го повторим някога.

— Ще ти се обадя — отвърна той.

— Мисля, че ще съм свободна този уикенд.

Джордан усети, че тя се опитва да решава вместо него и ловко се измъкна с дежурното извинение.

— Аз ще гостувам на моя агент в Хамптънс. Иска да ме запознае с някои хора.

— О-о — каза Аманда, кимайки разбиращо. Отиде до библиотеката и взе гривните, които беше оставила там. Вгледа се в снимката в картонена рамка, подпряна между будилника и един пепелник. — Виждам, че си падаш по младите — заяви иронично тя.

Тъмните, почти помръкнали очи на Джордан светнаха.

— Това е дъщеря ми. Красива е, нали?

— Бил си женен?

— За кратко. Преди много години. Казва се Мишел.

Аманда взе снимката и вдигна високомерно глава.

— Сладка е. Но тая коса... Има нужда от едно хубаво подстригване. Мога да я заведа в моя салон. Ще я направят чудесно. Кажи ми, когато пак ще идва в Ню Йорк.

— Не знам — каза той. — Аз обикновено я водя на риба.

— На риба? — Аманда се разсмя, сякаш това беше най-нелепото нещо, което някога е чувала.

— Ходим в провинцията. Тя обича да лови риба — сви рамене Джордан.

Аманда остави снимката и пристъпи към него.

— С отворителни червеи? Не мога да повярвам. — Тя обърна лице към него и прокара пръсти по голите му гърди.

Джордан изведнъж усети, че стомахът му неприятно се свива от кафето и от напрежението, възникнало след случайната им среща. Винаги се чувстваше неловко, след като моментното увлечение преминеше.

Наведе се да я целуне и усети, че Аманда не бърза да отлепи устните си от неговите. Надяваше се обаче, че тя няма да размисли и да остане.

— Искаш ли да се върнем в леглото? — попита Джордан.

Аманда поклати глава, доволна, че той е задал въпроса.

— Не мога. С теб изобщо няма да мога да си взема дозата сън за красота — каза тя и се запъти към вратата, която Джордан отвори, оглеждайки коридора, боядисан в жълтеникав цвят и покрит с износен линолеум.

— Имаш ли пари за такси? — попита той.

— Разбира се.

Джордан пак я целуна, този път с повече чувство. Сега, когато тя наистина си тръгваше, парфюмът и формите на тялото ѝ отново го възбудиха.

— И късмет утре — пожела ѝ той.

Тя прокара език по горната му устна под мустаците и каза:

— Ще ти се обадя да ти разкажа как е минало.

— Защо не изчакаш една минута? Само ще си сложа някаква дреха и ще изляза с теб. Искам да съм сигурен, че ще хванеш такси.

— Ще се оправя — отвърна тя. — Аз съм само на една пресечка оттук на Шесто авеню.

Той видя, че тя се зарадва на предложението му и каза:

— Не, по-добре почакай.

— Южняшки кавалер — измънка тя, но всъщност се засмя.

Страхотен кавалер, няма що, помисли си Джордан, докато разравяше купчината дрехи на стола, за да измъкне панталон и памучна риза. Едно време се смяташе, че ако спиш с момиче и не се ожениш за него, значи си негодник. Сега, ако след като си свършил с нея, я изпратиш посред нощ до ъгъла, те смятат за герой.

— Готово, хайде да вървим — каза той, нахлузвайки мокасините си. Докато затваряше вратата зад гърба си, телефонът в апартамента иззвъня. Дватамата с Аманда се спогледаха. После той погледна часовника си. — Наближава два часът — каза Джордан и усети, че потръпна от някакъв страх. — По-добре да се обадя.

Аманда сви рамене.

— Нямам нужда от придружител — каза хладнокръвно тя, премятайки чантичката си през рамо, сякаш беше пушка.

— Защо не изчакаш? — попита той, мъчейки се да вкара ключа в ключалката.

— О, това сигурно е някоя стара любов — заяви небрежно тя, но остана на мястото си в очакване предположението ѝ да бъде отхвърлено.

Джордан вече беше влязъл вътре. Лоши новини, помисли си той. В такъв час се съобщават само лоши новини. Първата му мисъл беше за майка му. Тя вече приближаваше седемдесетте. Живееше сама във Фелтън, макар че по-голямата му сестра Джени Рей живееше наблизо, в Чатануга. Майка му беше здрава, но на тази възраст всичко може да се случи.

— Аз ще тръгна — каза несигурно Аманда. Извади очила за слънце от чантичката си и ги сложи, макар че беше посред нощ.

— Добре, добре — извика Джордан.

Докато се препъваше в дрехите на пода към телефона, изрече мълчалива молитва за майка си. В момента, в който вдигна слушалката, погледът му падна върху снимката на Мишел. За миг сърцето му застина. После отхвърли тази мисъл. Тя беше млада и най-сетне беше вече здрава и прекрасна. Целият ѝ живот беше пред нея. Не, каза си той. Може би е някой приятел. Или колега от сапунената опера, който се е почерпил и сега му се приказва. Всеки си има проблеми, от които иска да се разтовари. А когато си актьор, два часа през нощта не е толкова късно. Така е, каза си той. Така е. Не е чак толкова късно.

— Ало — прозвуча спокойно гласът на Джордан.

Аманда издаде напред долната си устна и го погледна с присвити очи зад тъмните очила. Въздъхна раздразнено, но той не се обърна. Тя затръшна вратата зад гърба си.

Джордан държеше слушалката на ухото си и слушаше думите на Лили. Зададе няколко въпроса и каза, че разбира. Благодарил ѝ, че му се е обадила. После заопипва слепешком с телефонната слушалка в ръка, докато най-накрая успя да я постави на мястото, и седна на един стол в ъгъла на стаята.

Седя цяла нощ безмълвен, сам, обзет от гняв, плувнал в пот и накрая, с настъпването на утрото с ужас осъзна загубата. Единственото хубаво, смислено нещо, което се опитваше да прави в живота си, бе свършило. Единственото му дете си беше отишло.

ГЛАВА 3

По някое време през нощта Лили легна за час-два, но не заспа. Шерифът не позволи тя и Пинк да се върнат с него на мястото на престъплението или да отидат в моргата. Посред нощ дойде лекар, но Лили отказа да вземе хапчета за успокоение, които той предписа. Не ѝ позволиха да излезе от къщи, затова в четири часа сутринта започна да чисти.

Сега кухненските прозорци бяха оголени. Останали открити, те блестяха на ярката дневна светлина. Памучните пердета с бродерия, все още влажни след сутрешното пране, бяха струпани в пластмасова кошница за дрехи върху кухненската маса. В средата на стаята, приведена над дъската за гладене, Лили педантично привеждаше воланите в идеално оформени къдрици. Чу, че някой чука на задната врата, но не прекъсна работата си.

— Грейсън — каза тя.

— Да, мамо. — Грейсън, който се беше отпуснал върху кухненската маса, подпрял с ръка гладкото си чело, веднага се изправи и тръгна към задната врата. Преди да стигне обаче, вратата се отвори и Бренда Даниълс нахлу в кухнята. Светлата ѝ коса с изрусени кичури беше разрошена, бръчките около устата и по челото изглеждаха като издълбани с длето. Държеше покрита с фолио чиния. Спря и впери поглед в приятелката си.

— Лили, какво по дяволите правиш? — възкликна тя.

Лили я погледна почти уплашено с тъмните си очи, хлътнали дълбоко в преbledнялото лице. Ютията потрепери в стиснатата ѝ ръка. Тъмната ѝ коса се спускаше непослушно от всички страни.

— Гладя.

— Цяла сутрин е така — обясни уморено Грейсън.

— Остави това, скъпа — каза Бренда.

Лили сложи внимателно ютията на подложката и пристъпи към приятелката си. Двете жени се вкопчиха една в друга. Бренда заплака, а Лили гледаше втренчено през рамото ѝ със сухи очи.

— О, Лили-Лу — прошепна Бренда, която не се беше обръщала към приятелката си с това име от детските им години. — Не мога да повярвам. Не мога.

— Повярвай го — каза тихо Лили.

— Седни тук — отвърна Бренда, повеждайки колебаещата се Лили към един от кухненските столове. — Грей, добре ли си, скъпи? Това е шоколадов сладкиш — продължи тя, като посочи чинията, която беше оставила на масата. — Знам, че го обичаш, скъпи.

— Грей е добро момче — каза разсеяно Лили, все едно че говореше за някое малко дете. — Много ми помогна. Помогна ми да сваля пердетата. И ще ми помогне да ги окача, когато стана готова.

Докато говореше, Лили нетърпеливо барабанеше с пръсти по масата. Бренда хвана неспокойната ръка на приятелката си и я притисна в своята ръка.

— Пинк как се справя?

— Не знам — сви рамене Лили. — Той... отиде... там сутринта.

— Защо? О, боже мой, как може да издържи там?

— Искаше да види шерифа. Сигурно просто иска да разбере дали са открили нещо. Нали знаеш, човек се чувства толкова безпомощен. Просто не можеш да си представиш, че някой, който е извършил това, сега се разхожда или чете вестник, или най-спокойно обядва.

— Знам — каза Бренда. — Знам. Аз самата бих го убила. Значи те все още мислят, че е онзи Рони Лий Партин. Така казаха по телевизията.

— Не знам, Бренда. Може и така да е. Но защо? Защо?

— Защото е животно — каза Грейсън и взе парче от сладкиша.

— А била ли е... — започна Бренда, поглеждайки извинително към Грейсън, — искам да кажа... имало ли е сексуално насилие?

— Следователят я е видял снощи на местопрестъплението. Според шерифа той не смята, че има такова нещо — каза Лили с равен глас. — Ще знаят повече, когато... аутопсията. Но не, вероятно не.

— Слава Богу — каза Бренда.

— Страхотен сладкиш, лельо Бренда — каза Грейсън.

— Радвам се, скъпи. Хапни си. Но какво е правила там, на Арките, по това време на нощта? Грейсън, ти знаеш ли защо може да е отишла там?

Грейсън сложи чинията със сладкиша на масата и втренчи поглед в него.

— Тя трябваше да се върне с мен. Аз се мотаех с няколко души. От един момент нататък я изгубих от очи. Реших, че се е прибрала къщи. Не знам защо е отишла там, в обратната посока от къщи.

— Освен ако се е прибираща към къщи и някой я е настигнал — каза Бренда.

— Не знам — отвърна уморено Лили. — Не мога да мисля сега.

— Разбира се, че не можеш — каза Бренда. — Извинявай.

Звънецът на предната врата иззвъня.

— Грей — каза Лили.

— Да, мамо. — Още преди Лили да довърши, Грейсън стана и тръгна към вратата.

Лили се усмихна тъжно към отдалечаващата се фигура.

— Спасява ме от нашественици. Не мога да виждам никого. А те прииждат вече часове наред. Не знам как са разбрали толкова бързо. — Лили посочи разсеяно шкафа, отрупан с чинии и табли с храна. — Хората искат да помогнат — добави тя.

— Знам — каза Бренда. — Аз дойдох веднага, щом Пинк ми каза. Но ти защо не ми се обади снощи, скъпа?

Лили се усмихна безпомощно на приятелката си.

— Нали те познавам и знам колко държиш на първия сън.

Бренда отново се разплака, хълцайки в мократа книжна кърпичка.

— Не е възможно, Лили. Това нищожество. И след всичко, което ти преживя. Преди да се омъжиш за Пинк, когато аз я закарах в болницата в Питсбърг, помниш ли?

Лили кимна и тесните ѝ рамене потръпнаха. Сълзи проблеснаха в тъмните ѝ очи и потекоха по бузите.

Бренда стисна ръцете на приятелката си.

— Поплачи си, скъпа. Трябва да си поплачеш. Имаш нужда от това.

— Трябва да свърша с тези пердета — каза разплакана Лили.

— О, боже мой, ти си полудяла — възкликна Бренда. — Аз ще довърша тези глупави пердета. Да переш точно сега — добави ядосано тя, стана и задърпа омоталите се пердета от кошницата.

Грейсън се появи на кухненската врата с каменно изражение на лицето.

— Имаш гости — каза той.

Лили понечи да възрази, но Грей я прекъсна.

— Отказва да си тръгне.

Лили вдигна глава и видя мъжа, застанал на вратата зад Грейсън. Първото нещо, което си помисли, беше колко е странно, че вижда Джордан Хил с вратовръзка. Той никога не носеше връзка, дори и в деня, когато се ожениха. Очите му бяха подпухнали, но изпитото му красиво лице беше спокойно.

Бренда тръсна пердето върху дъската за гладене и вдигна рязко ютията от подложката.

— Браво, браво — каза тя с леден глас. — Колко мило от твоя страна, че дойде.

— Здравей, Бренда — каза той, без да сваля поглед от очите на Лили. После поклати глава и се втренчи в пода. Пъхна ръце в джобовете на панталона си и почти шепнешком каза: — Лили.

Интонацията на гласа му ѝ подежда като мрачна, глуха камбана, която прониза цялото ѝ тяло, когато чу името си, изречено толкова умолително. Имаше в живота ѝ блажени дни, време на екзалтирано щастие, когато Мишел беше зачената, когато тя не можеше да му откаже нищо, щом той изрече името ѝ. Странното усещане за нещо вече преживяно отмина и в душата ѝ отново нахлуха студ и мрак.

— Добре ли си? — попита той.

Лили сви рамене и отмести поглед встрани.

— Има ли някакви новини?

— Не, никакви.

— Майка ми искаше да дойде, но лекарят я накара да вземе успокоително. Много тежко преживява това.

— Знам. Аз ѝ се обадох — каза глухо Лили. — Не искам да се поболява. Погребението ще ѝ подежда много тежко.

— Искам да знам какво е направено — каза Джордан. — Всичко ли е уредено?

Лили го погледна леко изненадана и каза със спокоен глас:

— Ако има нещо специално, което искаш за нея...

— Не, не, каквото ти решиш, това ще бъде.

Настъпи мълчание, което Грей наруши с висок, неестествен глас:
— Майка ми е уморена.

— Погребението е утре — каза Лили. — Преди него няма да се прави нищо. Това е, което знаем засега. Ще ти се обадя за всичко останало.

— Добре — каза Джордан. — Аз съм при майка си. — Той погледна първо Бренда, после Грейсън, застанали до Лили от двете ѝ страни като стражи. — Най-добре е да тръгвам.

— Поздрави мис Беси — каза сковано Лили.

Джордан кимна.

— Единственото ѝ внуче.

— Недей — каза Лили и вдигна ръка, сякаш да го опре.

Задната врата се отвори и в кухнята влезе Пинк. Той рязко спря, като видя Джордан Хил в къщата си. Двамата мъже се изгледаха, несигурни дали трябва да изкажат, или да приемат съболезнования. Джордан пръв заговори.

— Знае ли се вече нещо?

— Още не са хванали онзи мръсник, ако това имаш предвид — отвърна Пинк.

— Значи шерифът е сигурен, че е Партин — каза Джордан.

— Разбира се, че е Партин, боже мой — изстена Пинк.

В стаята настъпи неловко мълчание. Лили погледна Джордан и каза сковано:

— Ние ще ти се обадим.

Джордан кимна и тръгна към вратата. После се обърна към Пинк и каза:

— Ти винаги си се грижил толкова добре за нея, Пинк. Тя винаги така казваше.

Пинк сякаш всеки момент бе готов да се спусне върху Джордан и да го стисне за гърлото.

— Какво значи това? Някаква гадна смешка?

Джордан поклати уморено глава и пак погледна към Лили.

— Няма значение — каза той. — Аз ще бъда при майка си.

Лили усещаше погледа му, но не вдигна очи. Разбираше какво иска да каже. Той само се опитваше да утеша Пинк. Но нямаше смисъл тя да се опитва да обяснява. Утешителните му думи не бяха желани тук. Помисли си, че в този момент сигурно му изглежда много стара и

посърнала и изпита облекчение, когато чу, че вратата се затваря зад него.

ГЛАВА 4

Във вторник сутринта преди зори заръмя и ситният дъжд продължи да вали, докато хората се събираха пред баптистката църква, изчаквайки търпеливо да им посочат къде да седнат за погребалната служба. Леденият дъжд беше първият предвестник на есента в окръг Крес и се стичаше в яките на чакащите опечалени, докато църковните настоятели, облечени в мрачни черни костюми, въвеждаха хората в църквата и се мъчеха да решат как да настанят всички.

Алин Старнс се насочи със сериозно изражение към групата момчета и момичета, сгушени под чадърите на тревата пред църквата. Прегърна две момичета, които вече плачеха. Момчетата стояха настрана и изглеждаха неловко с вратовръзките си. Всички ученици от гимназията бяха официално освободени днес и Алин си каза, че половината от жителите на окръг Крес са дошли тази сутрин да присъстват на погребението. Стомахът ѝ се беше свил. Измъчи се, докато реши какво да облече. Нямаше никакви черни дрехи, тъй като майка ѝ смяташе, че черният цвят е твърде претенциозен. Накрая се спря на една морскосиня официална рокля, която според майка ѝ беше подходяща. За Алин беше много важно да даде израз на съчувствието си към Грейсън. Тя не познаваше Мишел много добре. Мишел беше някак свита и приятелките ѝ не бяха толкова известни, колкото компанията, с която се движеше Грей. Но сърцето на Алин се свиваше, само като си помислеше какво нещастие е да загубиш сестра си. Тя дори не можеше да си представи такова нещо.

Като чу за убийството, се уплаши толкова много, че не можа да се обади по телефона. Отчаяно искаше да помогне на Грейсън, да го утеши, но мислеше, че няма да може да намери подходящи думи. Най-накрая събра целия си кураж и отиде с колелото да го види. Той ѝ отвори вратата с подплашен, дебнещ поглед и сърцето я заболя за него. Опита се да го заговори, но той влезе в стаята си, седна на ръба на леглото и започна да си играе с радиото, гледайки разсеяно, без да я вижда, все едно че беше съвсем сам. Нейното младо тяло се стремеше

с всички сили да го докосне, сякаш беше пръчка за откриване на подпочвена вода, а той — подземен поток, но не можеше да стигне до него. Грейсън гледаше пред себе си и барабанеше с пръсти в такт с музиката. Когато се върна у дома неутешима, майка ѝ каза, че всеки по свой начин преживява скръбта.

Сега Алин стоеше сред приятелите си и търсеше с поглед сред тълпата любимата руса коса, но не я видя. Докато се оглеждаше, забеляза, че едно красиво момиче с тъмна, лъскава като тюленова кожа коса се беше присъединило към групата на младежите. Алин я позна. Беше новото момиче тази есен, Емили Кроуел, която се беше преместила от Чикаго. Изглежда се чувстваше неловко и не на място. Хубаво е, че е дошла, помисли си Алин. Извини се на приятелките си и отиде при нея. Каза си, че в ден като този човек трябва да си даде сметка колко кратък може да бъде животът и колко важно е хората да бъдат добри едни към други.

Службата трябваше да започне в десет, но тъй като имаше много хора, на пътеките и в преддверието на църквата бяха поставени допълнителни столове, където службата можеше да се слуша по високоговорител. От кухнята в сутерена се разнасяше миризма на топла шунка и варени зеленчуци, които жените приготвяха за присъстващите на погребението. Погребалният звън от камбанарията сякаш призоваваше всички да побързат.

На задната седалка в колата, спряла срещу църквата, Лили, Пинк и Грейсън наблюдаваха мълчаливо. Катафалката беше пред тях. През замъглените прозорци те видяха как пред църквата спира дълъг, сребристосин кадилак с тексаски номер, от който слязоха по-големият брат на Пинк, Хейнс, и жена му Елна. Предишната вечер, когато Хейнс и Елна пристигнаха в тяхната къща, Хейнс носеше каубойски ботуши от щраусова кожа и златен пръстен с тюркоаз, голям колкото орех. Хейнс Бърдет беше забогатял от своя автомобилен бизнес в Хюстън. Той, Елна и трите им деца живееха в голяма къща с отопляващ се плувен басейн и беседка. Пинк рядко се виждаше с брат си, но всяка среща с него му се отразяваше зле, помисли си Лили. Няколко дни след срещата той натрапливо говореше колко умен и преуспяващ е Хейнс, след което задължително изпадаше в депресия.

— Гледай с какво яке е — каза Пинк. — Това е велур. Не вижда ли, че вали?

Има ли значение, помисли си уморено Лили, но не каза нищо. Това ѝ се стори толкова банално. Гледаше как Хейнс изпреварва Елна по стълбите на църквата. Във взетата под наем кола, която спря зад кадилака, Лили видя майка си, Джо Ивлин, и втория си баща Рон Хенкъл. Бяха дошли със самолет от Флорида, където живееха в жилищен комплекс в Кокоа Бийч. Както винаги Джо Ивлин беше с безупречна фризура и тоалет. Хората често я ласкаеха, като ѝ казваха, че са я взели за сестра на Лили, и Джо Ивлин никога не се усъмняваше в искреността им. Рон държеше внимателно един чадър над русата глава на жена си, докато двамата изкачваха стълбите. Хората по някакъв начин успяха да се поберат в малката църква и Шърли Линч, погребалната агентка на Фелтън, реши, че е време да тръгват. Тя извървя разстоянието от катафалката до колата на семейството и почука на прозореца.

— Мисля, че трябва да тръгваме — каза тихо тя. — Готови ли сте?

Пинк погледна Лили, която седеше неподвижно, цялата в черно.

— Скъпа?

Лили кимна.

Шърли Линч тупна с ръка по капака на колата, сякаш да ги окуражи, и се върна при катафалката. Шофьорът обърна бавно пред входа на църквата, след това слезе да отвори задната врата. Лили гледаше как изваждат ковчега и как през това време се събират младежите, които щяха да го носят.

Бяха се отказали от бдение. Ковчегът беше останал затворен през цялото време. Не защото фаталните удари бяха обезобразили главата на Мишел. Кръв почти нямаше. А и Шърли умело и старателно прикри раните. Смъртта беше причинена от вътрешни разкъсвания. Но въпреки че се гордееше с козметичното си изкуство, Шърли ги беше посъветвала, внимателно и простичко, както само тя умееше, да оставят ковчегата затворен. „Хората са любопитни“, беше казала тя, свивайки рамене. „Такава е човешката природа.“

Съветът на Шърли се оказа излишен. Лили предварително реши, че няма да позволи да оглеждат детето ѝ.

— Хайде да вървим — каза Пинк. Слезе от колата и подаде ръка на Лили.

Грейсън, с изопнато и непроницаемо лице, изглеждаше все така прекрасен с тъмния си блейзър и с русата коса, която се открояваше на фона на сивото небе. Той прекоси улицата с родителите си и тримата зачакаха пред стъпалата на църквата, докато младежите вдигнаха ковчега и го понесоха нагоре. Отвътре долетя тъжната мелодия на „Скъпи спомени“, подета от треперещи гласове.

Лили бе приковала поглед върху ковчега, но усети, че Грейсън пристъпва нервно до нея и ядосано мърмори нещо. Отначало се опита да не му обръща внимание, но думите му, отекващи като равномерен уличен шум, я извадиха от унеса ѝ. Тя обърна безизразното си лице към него и каза:

— Какво има?

— Какво си въобразяват, че правят тук? — попита Грейсън. — Не мога да повярвам.

Лили се обърна и погледна. Семейството на Рони Лий Партин се приближаваше към църквата. Братът на Рони Лий, Дуайт, облечен с неделните си дрехи, подкрепяше възрастната си майка, Ора. Жената на Дуайт, Деби, която беше малко по-голяма от Мишел, вървеше до тях с наведени очи, придържайки светлолилавата си мушама, която не можеше да прикрие корема ѝ, издут от бременността. Семейство Партин, включително и Рони Лий, когато не беше в затвора, живееше заедно в един фургон извън града. Много хора ги смятаха за бели отрепки, въпреки че Дуайт имаше прилична работа като доставчик на мебели, нищо че не бе получил добро образование. Дуайт беше едър млад мъж с добродушен характер. За разлика от брат си никога не бе имал неприятности със закона и повечето хора в града го харесваха. Сега водеше семейството си към вратата на църквата с мрачна решимост. Направи се, че не чува думите на Грейсън, макар че жена му уплашено вдигна очи.

— Каква наглост — каза Грейсън. — Да дойдат тук.

— Тихо, Грейсън — каза Лили.

Дуайт Партин почервеня, но преглътна думите. Сред хората пред църквата настъпи мълчание. Пинк, който се ръкуваше с двама мъже, се обърна точно когато синът му се отдалечи от Лили.

Грейсън се запъти към Дуайт Партин и застана на пътя му. Дуайт хвана здраво слабата ръка на майка си и погледна Грей в леденосините му очи.

— Нямах място тук — каза Грейсън. — Ако не беше брат ти, сестра ми щеше да е жива.

Сред хората премина тих възглас на изумление.

— Грейсън, спри — каза настоятелно Лили.

Момчето обаче продължи упорито да стои пред Дуайт Партин.

— Чу какво казах — продължи Грейсън.

Дуайт не отговори. Майка му се опита да го дръпне встрани, но Грейсън пристъпи да им препречи пътя.

— Пинк, доведи го тук — каза Лили.

Но Пинк гледаше сина си като хипнотизиран и в същото време малко уплашен. В този момент Джордан, майка му, мис Беси Хил, и по-голямата му сестра, Джени Рей, която беше дошла с автобуса от Чатануга, приближиха към групата неспокойни хора. Мис Беси веднага пристъпи към по-възрастната Ора Партин, хвана я за ръка и тихичко ѝ заговори. За миг Грейсън се обърка от близостта между двете възрастни жени, които спряха да му обръщат внимание.

Джордан зашепна в ухото на Грейсън.

— Хайде да се опитаме да не създаваме неприятности — каза той.

Грейсън обърна към него красивото си, преbledняло от гняв лице.

— Не се опитвай да ми казваш какво да правя.

Шерифът Ансли, току-що пристигнал със сина си, пристъпи напред. Тайлър, който имаше притеснен и нездрав вид, остана назад. Тъмната му разрошена коса падаше върху яката на скъсаното му кожено яке.

— Какъв е проблемът? — попита Ройс.

Пинк стоеше до Грейсън.

— Няма никакъв проблем. Хайде да влизаме — каза той на сина си.

Грейсън се обърна към шерифа с разтреперан глас:

— Не им е тук мястото след всичко, което брат му направи.

— Казах ти, че не трябва да идваме — проплака Деби Партин.

— Ш-ш-т... мълчи, Деби — каза Дуайт. — Той не знае какво говори.

— Запази обвиненията за себе си — каза строго Ройс на Грейсън.
— Тези хора са дошли тук да засвидетелстват уважение. Остави ги на

мира.

Пинк хвана Грейсън за ръката и го задърпа.

Грейсън изгледа гневно Дуайт Партин, после оправи ръкава на самото си, където Пинк го беше хванал.

Лили усети, че зъбите ѝ тракат, докато ги наблюдаваше. Причината беше отчасти в дъжда, който шареше като студен пръст по гърба ѝ. Но основното бяха нервите ѝ, които трептяха като изопнати струни на цигулка, и тя положи всички усилия, за да се стегне. Беше отказала да вземе успокоително. В главата ѝ се въртеше смътната мисъл, че е наложително да почувства всичко, да остане нащрек, да изстрада всичко, сякаш това по някакъв начин щеше да я задържи поблизо до Мишел. Сега, след като изтормозеното семейство Партин изкачваше решително стълбите на църквата, тя изпита странно чувство на съжаление към тях. Голям кураж им е трябвал, за да дойдат днес тук. Сигурно знаят какво говорят хората за тях.

Пинк говореше тихо с шерифа, докато последните хора влизаха в църквата. Лили забеляза как Алин Старнс неохотно пристъпва към стъпалата, без да отмества от Грейсън очи, изпълнени с нежно съчувствие, докато накрая червената ѝ коса изчезна в тъмното преддверие. Ройс Ансли се обърна към сина си и му хвърли навъсен и многозначителен поглед, който сякаш тласна напред непослушното момче към треперещата Лили.

— Съжалявам, мис Бърдет — измърмори Тайлър.

Ройс не сваляше очи от сина си, докато кимаше на думите на Пинк.

Лили погледна тъжно момчето с болнав цвят на кожата, с ръце, пъхнати в джобовете на джинсите. Той се държеше сприхаво, почти грубо, но в същото време от него се излъчваше някаква тъга, която свиваше сърцето ѝ. Да загубиш майка си, когато си още толкова малък, оставя дълбока рана, помисли си Лили. Сигурно му е ужасно трудно да присъства на още едно погребение. На тази възраст децата по начало се плашат от погребения. Тя протегна ръка и стисна неговата. Ръката на Тайлър беше леденостудена. Той се стресна от допира с Лили и я погледна със страх в тъмните, зачервени очи.

— Няма нищо, Тайлър — каза бързо тя. — Благодаря ти, че дойде.

Момчето отмести поглед. Кимна бързо на Грейсън и на Пинк и се оттегли зад баща си.

— Хайде да влизаме — каза Пинк.

Хората, струпали се в преддверието, направиха път на семейството да мине. Лили с облекчение се отпусна на силната млада ръка на Грейсън и двамата закрачиха бавно към предните места в църквата. Докато сядаше, погледна през пътеката и видя Джордан, седнал между майка си и Джени Рей.

Погледите им се срещнаха и между двамата премина нескрита сянка на тъга. Лили веднага отмести очи към Беси. Старата жена едва стигаше до рамото на Джордан. Взираше се с насълзени, отслабнали очи в програмата на църковната служба, която държеше в ръце. Лили усети, че докато я гледа, сълзите ѝ пак напират. Беси беше истинска баба на Мишел — глезеше я, шиеше ѝ рокли, позволяваше ѝ да помага в кухнята. Тя беше бабата, която Джо Ивлин никога не пожела да бъде. Като я видеше, Лили си спомняше за собствената си баба.

Пинк се въртеше на мястото си.

— Колко много народ — каза той.

Лили долови гордостта в гласа му и веднага разбра за какво си мисли. Познаваше го твърде добре. Той се надяваше, че Хейс ще бъде впечатлен. Искаше брат му да мисли, че събралото се множество отразява по някакъв начин авторитета на Пинк в окръга. Лили прехапа устни, за да не каже нещо злобно. Той просто си е такъв, помисли си тя. Нищо не може да се направи.

Погледът ѝ отново се насочи към ковчега — преподобният Дейл Лътъръл се изправи на амвона. Той беше прехвърлил шестдесетте. Беше кръстил Лили и нейните деца и много от хората, които седяха в църквата. Започна службата с познатия искрен глас. Лили чуваше хората около себе си на приливи и отливи, но продължаваше да има странното усещане, че е сама в тиха стая. Само тя със своето дете, затворено завинаги в ковчега.

Изведнъж забеляза, че Грейсън, който седеше до нея, си поглежда часовника, после тихичко въздъхва и отново отправя поглед към олтара. Лили тръсна глава и го изглежда. Усети как сърцето ѝ подскача от възмущение.

— Да не би да ти е скучно? — прошепна тя ядосано. — Бързаш ли за някъде?

Грейсън се дръпна назад и я погледна, сякаш учуден от въпроса ѝ.

— Стига, мамо. Всичко това е като лош сън. Съжалявам, но искам да е свършил. Не мога да повярвам, че действително се случва.

Той е прав, каза си тя. Това е някакво мъчение да седиш тук, да гледаш ковчега и да знаеш, че това е краят. Усети, че Грейсън протяга ръка. Стисна ръката му и на устните ѝ трепна огорчена, бегла усмивка.

— Когато ни се случи нещо такова — продължаваше преподобният Лътъръл, — ние изпитваме гняв. Питаме се: „Защо Господ позволи това да се случи на нашето семейство?“. Искаме някой да плати за това. За ужасното нещо, което се е случило на нашето скъпо дете. Приятели мои, не мога да ви кажа защо, тъй като Господ следва неведоми пътища. Но ще ви кажа следното. Докато изпитвате омраза, ще страдате. Отмъщението не е отговорът. Опрощението е отговорът. Трябва да се научим да прощаваме, защото дотогава никога няма да намерим спокойствие в живота си. Мишел е намерила покой. Това дете... — За миг гласът на свещеника секна, но той мълчаливо изчака, докато се успокои. От всички краища на църквата се чуваше сподавен плач. — Това дете седи с Бога сега. Седи спокойно до него, един от неговите ангели, и ни нашепва, че трябва да простим.

Сълзите на Лили заляха студените ѝ ръце. Притиснатата между съпруга и сина си, тя плачеше за себе си, за пустотата в живота си без своята Мишел. От лявата ѝ страна едрото тяло на Пинк се разтърсваше от ридания. Отдясно сухата ръка на Грейсън стискаше нейната до болка.

ГЛАВА 5

В деня след погребението на Мишел Бърдет преподобният Ефраим Дейвис обмисляше мрачно какъв избор да направи. Знаеше много добре какво изисква дългът му, но изпитваше съпротива. През по-голямата част от дългия си живот избягваше да си има работа с бели хора и тази политика се оказа най-добрата. Не искаше нищо от тях, не им се бъркаше и най-вече не търсеше, нито желаше компанията им. Всъщност, когато можеше да си го позволи, изобщо не мислеше много за тях.

Но от понеделник сутринта, откакто чу новините по радиото, докато си казваше молитвата на закуска, мислеше само за убийството на бялото момиче и напрежението вече започваше да му се отразява. Кръвното му налягане се бе вдигнало. Усещаше го. И лекарството, което редовно вземаше, не помагаше. Спеше лошо. Вчера беше погребението и той си наложи да не обикаля с колата в онази част на града. Тази сутрин чувстваше, че не може да отлага въпроса още един ден.

Ако можеше само да поговори с Елизабет, помисли си той. Тя проявяваше здрав разум и макар че се държеше някак боязливо, всъщност беше силна. През тридесетгодишния им брачен живот той неведнъж бе споделял с нея заплетени проблеми. Но Елизабет беше решила да остане в Мемфис, когато го извикаха за един месец във Фелтънската енория. Преподобният Дейвис беше един от малцината все още останали пътуващи проповедници. Като дядо си и баща си той обикаляше големия щат Тенеси, посещаваше една след друга малки енории с чернокожо население, разпространяваше Словото Божие и се радваше на гостоприемството на добри хора във всяко градче. За разлика от дядо си, който караше каручка с кон, Ефраим караше един двутонен зелен форд. Понякога Елизабет го придружаваше, но когато обиколките бяха по-дълги и той трябваше да се задържи известно време на едно място, тя оставаше в Мемфис при дъщеря им и внуците. Елизабет бе свикнала с пътуванията на съпруга си в края на всяка

седмица. Така беше от самото начало на брака им, когато винаги го придружаваше, защото ѝ беше приятно да пътува и да се среща с хората в църквите. Но с годините започна да избягва продължителни престои в чужди къщи. Предпочиташе удобството на собствения им дом, собственото си легло с покривка на рози и прекарваше всяка свободна минута с внуците. За нея те бяха като екзотични цветя — с африкански имена, оставени да растат на воля. Доставяше ѝ тайно удоволствие, като виждаше, че те не се страхуват от света, както се бе страхувала тя.

От друга страна, може би така е по-добре, каза си Ефраим. Елизабет щеше ужасно да се разтревожи, ако знаеше какъв проблем има той. Тя се плашеше като заек от всичко, свързано с насилие. Той мислеше да ѝ се обади, но Бил и Клара Уокър, които го бяха подслонили, държаха телефона си във всекидневната, така че нямаше как да опише положението на Елизабет, без цялата къща да чуе. Не, ще трябва да си мълчи. Но сега, един ден след погребението на нещастното момиче, беше взел решение.

Негов дълг беше да каже какво знае. Беше видял момичето, беше видял и момчето, което най-вероятно щеше да се окаже нейният убиец през онази нощ. Не че тогава се усъмни в нещо. Ако се беше усъмнил, можеше да предотврати нещо. Но нямаше как да знае. А сега вече беше много късно за колебания. Той отиде в кухнята, където Клара Уокър вдигаше масата след закуска.

— Може ли да използвам телефона, сестро? — попита той.

— Разбира се. Нашата къща е и твоя къща.

Преподобният Дейвис отиде във всекидневната и набра номера на шерифа на окръга. Беше го наизустил, докато размишляваше дали да се обади. Когато Франсис Дънам, свръзката на шерифа, вдигна слушалката, преподобният Дейвис помоли да го свърже с шефа си.

— Шерифът го няма — каза Франсис.

— Къде мога да го намеря? — попита учтиво преподобният Дейвис.

— Може и да се забави. Отиде на местопрестъплението — отговори Франсис.

— Добре, благодаря. — Затвори телефона и остана прав, потънал в мисли, поглаждайки бузата си с набола прошарена брада.

В стаята влезе Клара Уокър, бършейки ръце в престилката си.

— Трябва да изляза, Клара.

— Ще се върнеш ли за обяд? — попита любезно възрастната жена.

— О, да. Много по-рано, надявам се — отговори той.

Сутринта след погребението на дъщеря си Джордан Хил се събуди в детската си стая. Усети миризмата на печени бисквити в кухнята и чу по раздрънканото радио музиката на религиозното предаване, което майка му слушаше, откакто той се помнеше. Нейният ясен, тих, плах глас секна на думите на песента „Когато Бог ги призове“.

Джордан лежеше със затворени очи, отдаден на горчиво-сладките спомени от миналото. Тук, в това легло, мечтаеше за слава и изгаряше от любов. До това легло се добра през нощта, когато Мишел беше зачената, със стръкчета детелина в косата си от поляната, където отидоха с Лили в лятната нощ. Не посмяха обаче да останат навън до сутринта. Бяха още много млади. Родителите им щяха да се досетят. Жалко, каза си той. Да бяха останали да спят там, както и на двамата им се искаше, прегърнати, сред уханната ливада. Преди да се усетят, се ожениха, роди им се дете и той замина.

Чу, че майка му чука на вратата.

— Хайде на закуска, скъпи — извика тя, както всеки път.

И ето че той беше тук сега, в същото тясно легло. Но вече не беше женен. Не беше баща. Не беше мечтател.

— Идвам — каза Джордан и стана.

Джени Рей беше вече на масата и допиваше кафето си. Джордан целуна майка си по съсухрената буза и седна срещу сестра си, която го погледна с тъжни, неспокойни очи.

— Трябва да се връщам днес — каза извиняващо се Джени Рей. Тя имаше хубава работа в една компютърна фирма в Чатануга.

— Знам — отвърна Джордан. Разтвори салфетката и си взе една бисквита, макар че изобщо не беше гладен. — Не успях дори да те попитам как е новият ти приятел. Бърт, нали? Мама ми каза за него.

Джени Рей погледна раздразнено майка си. Беси продължи да шета около печката, глуха за разговора, който водеха, с невиждащи и зачервени очи след толкова сълзи.

— Добре е — каза предпазливо Джени Рей. — Разведен е. Много симпатичен човек.

Тя все нямаше късмет с мъжете. Растеше прекалено умна за повечето момчета от Фелтън и недостатъчно красива, за да се гордее с това. Сигурно вече я смятат за стара мома, макар че все още има надежда да си намери някого и ще се омъжи, каза си Джордан.

— Ами, кажи му да се държи добре с теб, защото иначе малкото ти братче ще се разправя с него — каза той.

Джени Рей се усмихна.

— Първата жена на Бърт е била влюбена в теб. Гледала е всичките ти телевизионни сериали.

— Значи е жена с добър вкус. Макар че такива като нея са съвсем малко, трябва да ти кажа — отвърна Джордан. — Все пак е направил добре, че се е отървал от нея.

Джени Рей се усмихна.

— Трябва да дойдеш някой ден в Чатануга — каза тя. — Имам един диван, който се разтяга. Ще се запознаеш с Бърт.

— Няма да е лошо.

Беси дойде при тях и сложи на масата върху една подложка чугунена тенджерка с дълга дръжка.

— Пържена царица — каза тихо тя. — Знам, че в Ню Йорк такова нещо няма.

— Няма, госпожо — отвърна Джордан и изсипа пълна лъжица с царица върху бисквитата си, макар че стомахът му се свиваше само като погледнеше храна. Но това беше най-малкото, с което можеше да зарадва Беси.

— Джордан, ще ме закараш ли до автобуса? — попита Джени Рей.

— Разбира се. Аз и без това излизам — каза той.

Може би затова стомахът ми е толкова зле, помисли си той. При мисълта, че ще отиде там, където се бе случило онова нещо, го избиваше студена пот, но беше решил да отиде. Сякаш трябваше да докаже на себе си, че може да го направи.

— Добър брат си ти — каза Джени Рей и го потупа по сивеещата глава, като мина край него, за да отиде в стаята си.

Старият каменен мост с арките, известен като Трите арки или просто като Арките, се намираше в края на един къс черен път, недалеч от Воденицата на Брайд. Някога солидният стар каменен мост беше част от главния път, използван от местните фермери. Но сега воденицата не работеше, а фермерите караха камионите си по дълги прави мостове, издигнати над широки магистрали. Дървета и храсти бяха избуяли в основата на Арките и мостът оставаше почти скрит от човешкия поглед. Обикновено това място беше тихо и пусто, но днес изровеният път беше изпълнен с коли. Трима помощник-шерифи, двама в униформа и един в работен комбинезон и памучна блуза, претърсваха храстите и свлачището на брега на реката, където беше намерена мъртва Мишел Бърдет. Предишния ден дъждът бе разкалял земята и дрехите им вече се бяха изцапали, докато се ровеха наоколо да търсят оръжието, с което бе извършено убийството. Много коли идваха и преминаваха по пътя на разстояние една от друга, а хората в тях гледаха. Това познато, но почти забравено място предизвикваше нов интерес сега, след като тук бе извършено убийство. Хората гледаха и потръпваха, представяйки си сцената с трупа на брега на реката, както беше описана в окръжния вестник — слабичко момиче, паднало по лице в калните бурени, с един крак, подвит около стъблото на плачещата върба, с протегнати към моста ръце, с глава, ударена с някакъв тъп предмет, все още неоткрит.

Като навлезе в пътя, преподобният Ефраим Дейвис намали скоростта на форда и спря. Не беше дошъл да зяпа или да изказва предположения и върволицата от пристигащи и заминаващи хора го притесняваше. Виждаше как клатят глави и си шепнат, връщайки се в колите си, но знаеше, че освен ужас те изпитват и най-обикновено любопитство. Е, човешко е, каза си той, а и това е малко градче. Събитие като това убийство не може да се приеме току-така.

Единственото, което преподобният Дейвис искаше да направи, беше да слезе от колата, да отиде на мястото, да намери шерифа и да му каже какво е видял. След това щеше да си отиде у дома с чиста съвест. Изглеждаше съвсем просто, но въпреки това проповедникът остана във форда. Друга кола, чисто нов модел „Мъркюри Маркиз“, спря и преподобният позна човека, който слезе. Беше местният аптекар, Бомар Флъд. Пъргавият фармацевт, който носеше папийонка и галоши, се понесе почти подскачайки по пътя към моста.

Преподобният го позна, защото беше ходил в аптеката за лекарството си за кръвно налягане и когато сподели с приказливия аптекар, че е много напрегнат, любопитният, но все пак любезен човек настоя да му даде витамини, които според него намалявали напрежението. Преподобният взе витамините, макар и да знаеше, че няма лекарство, което да му помогне.

Ефраим Дейвис въздъхна и прехапа устни. Сега на пътя излизаше цяло семейство — мъж с памучна работна риза заедно с жена си, която побутваше пред себе си двете деца, сякаш ги водеше в увеселителен парк. Защо, чудеше се Ефраим Дейвис, Бог бе пожелал точно той да види онова, което бе видял онази нощ? Преподобният Дейвис беше фактически непознат в този окръг, а и отгоре на това чернокож.

Опита се да си представи как разказва на шерифа какво точно се е случило. Денят на основателите беше празнично напрегнат и уморителен. Чернокожото население на Фелтън си имаше свои грижи и в случая отбелязването на празника беше въпрос на лично предпочитание. Преподобният Дейвис изяде каквото му се полагаше и реши да занесе от храната на една жена инвалид от енорията, която живееше извън града. На връщане усети, че е уморен от изминалия ден и от плодовото вино на старата жена, а освен това мислеше с възмущение за трудностите, с които се сблъскваше тя. Беше разсеян и се озова на някакъв път, който му беше неизвестен. Докато караше бавно и търсеше познато отклонение, видя едно момиче, което вървеше по пътя пред него.

Обикновено не би спрял младо момиче да го пита за пътя. Такова нещо можеше да доведе до неприятности. Знаеше много добре това, но беше уморен, а наоколо нямаше никой, затова спря колата и повика любезно момичето.

Много ясно си спомняше, че тя му се усмихна, без да трепне, като видя, че я спира чернокож наскрел безлюден път. Той носеше бялата си якичка и беше стар. Но за някои хора това не би имало значение. Обясни набързо, че се е загубил и търси шосе 31. Тя му каза, че трябва да продължи, да завие по пътя при моста Трите арки и след това да се върне обратно и да стигне до четвъртото отклонение. Помнеше, че тя се облегна на прозореца на колата най-приятелски и спокойно. И тогава го поразиха очите ѝ — гледаше го кротко и мъдро,

както гледа човек, който е познал страданието. Сега си припомни какво си беше помислил за нея.

Ефраим Дейвис потръпна. Може би е имал някакво предчувствие. Тя е била убита същата нощ. Дори сега му беше трудно да повярва това. Момчето вървеше само по същия този път към моста. Ефраим ѝ благодари за помощта и си спомни, че тя каза „Лека нощ, отче“. Думите ѝ стоплиха сърцето му. Той беше оптимист по природа и простичкото любезно общуване между чернокожи и бели му действаше успокоително.

Подкара колата по същия път и зави. В този момент фаровете му осветиха една фигура на моста и той успя да зърне нечие стреснато лице. Човекът се облекчава, помисли си Ефраим Дейвис. Бързо се изтегли и подкара по пътя, оставяйки момчето да си свърши работата. Сега, като се връщаше мислено назад, този миг придоби много позловещ смисъл. Тя беше симпатично, добро момиче, а някой я беше убил онази вечер, край този мост.

Рязкото почукване по прозореца го стресна и той извика. Погледна и видя единия от помощниците на шерифа, който се взираше в него с присвити очи, готов да почука отново на прозореца с дръжката на пистолета си. Преподобният Дейвис втренчи широко отворени очи в мъжа, който му даде знак да свали стъклото. И Ефраим Дейвис неохотно се подчини. Загледа помощника на шерифа, а през това време капчици пот избиха по челото му с цвят на кафе.

— Слез от колата — заповяда помощник-шерифът.

Преподобният облиза устни и отвори вратата на колата.

— Бавно — предупреди помощник-шерифът.

Ефраим Дейвис се измъкна иззад волана и стъпи на чакъла до колата.

— Каква работа имаш тук? — попита помощник-шерифът, Уолас Ренолдс. — Има ли някаква причина да се мотаеш наоколо?

— Не, сър — отвърна машинално Ефраим. — Просто минавах.

— А на мен ми се стори, че си паркирал.

Ефраим усещаше, че сърцето му бие неритмично.

— Чисто и просто любопитство. Като другите хора.

— Ако нямаш работа, заминавай оттук — нареди Уолас, сякаш не виждаше другите зяпачи, които идваха и тръгваха, необезпокоявани от никого.

Преподабният веднага се качи в колата и запали двигателя. Не беше изненадан. Точно заради това толкова дълго се въздържаше. Обичаше Юга, обичаше хората, времето и красивата плодородна земя. Това беше неговият дом и той никога нямаше да го напусне. Но не беше наивен човек. Знаеше как стоят нещата. Хората съжителстваха кротко и мирно, докато се спазваха неписаните закони. Ако кажеше нещо за това момиче, щеше да прекрачи границата. Толкова сигурен беше какво ще си помислят, че направо му прилошаваше. Един чернокож заговорил бяло момиче на безлюден селски път. Само това ще поискат да чуят.

Преподабният Дейвис подкара форда, без да погледне назад. Докато се изтегляше, значката на помощник-шерифа проблясваше в страничното стъкло.

Джордан Хил паркира взетата под наем кола на чакълестата пътека, току-що освободена от двутонния зелен форд. Видя, че помощник-шерифът Уолас Ренолдс записва номера на отдалечаващия се форд. Джордан слезе и тръгна по черния път. Не беше очаквал да види толкова полицаи и зяпачи. Гледката го ядоса. Испита внезапно желание да отиде и да изгони всички, да им каже да не се мотаят на мястото, където дъщеря му е била убита. В същото време си даде сметка, че е свикнал твърде много с Ню Йорк, където убийства ставаха толкова често, колкото излизаха вестници. След всяко убийство набързо се разчистваше място за следващото. Хората не спираха, за да се замислят за такова нещо като убийството на едно младо момиче.

Помощник-шерифът, който беше записал номера на колата, пхна бележника си в джоба и се запъти към моста, минавайки край Джордан. Преди да подмине, го погледна.

— Тук ли е шерифът? — попита Джордан.

— Долу е — кимна Уолас.

Джордан му благодари и тръгна по пътя. В сечището до моста видя Ройс Ансли и Бомар Флъд. И двамата мъже вдигнаха очи към него. Бомар протегна слабата си ръка и Джордан я пое.

— Е, Джордан Хил, отдавна не сме се виждали — каза той, разтърсвайки ръката му.

Ройс само го изгледа с уморени сиви очи.

— Не можахме да поговорим на погребението — продължи Бомар. — Как ти вървят нещата в Ню Йорк?

— Добре, благодаря — отговори мрачно Джордан.

Бомар, който все още не пускаше ръката му, продължи:

— Да се върнеш у дома при толкова тъжни обстоятелства... — В очите му заблестяха сълзи и той обърна поглед към плитката кална река.

Джордан познаваше Бомар цял живот. Глупав, сантиментален дядка, който се вреше навсякъде, но в същото време беше най-ловкият и способен бизнесмен в окръга.

Джордан успя да си освободи ръката и се обърна към Ройс с равен глас:

— Разбрах, че ти си я открил.

— Ей там — отвърна Ройс. Голяма плачеща върба бе надвиснала ниско над моста и дългите ѝ нежни листа почти докосваха водата. Шерифът посочи мястото между дървото и предмостиято. — Там лежеше.

Джордан се загледа натам. Един помощник-шериф беше клекнал и с фенерче в ръка изследваше глинестия речен бряг под върбата.

— Продължават да търсят оръжието — услужливо се обади Бомар.

— Виждам — отвърна безизразно Джордан. — Намерили ли сте нещо друго? Понякога влакна или косми и други такива неща може да се окажат полезни...

— Известно ни е какво е лабораторен анализ, мистър Хил — каза саркастично шерифът. — Двадесети век е дошъл и в малкия стар окръг Крес в Тенеси.

— Този Рони Лий Партин — намеси се нервно Бомар, клатейки глава. — Знаехме, че е тръгнал по лош път, но това вече...

Шерифът рязко се обърна към фармацевта.

— Недей да увеличаваш слуховете за Рони Лий. Хората вече така са се навили, а ние нямаме никакво доказателство, че той е направил това.

Джордан погледна изненадано шерифа.

— Мислиш, че не е той ли?

Уолас Ренолдс се приближи полека към тях и се загледа през реката. Застанал до младия помощник-шериф, Ройс изглеждаше

измършавял и уморен, макар че според сметките на Джордан не беше на повече от петдесет и пет години. Нямахше нищо общо със зоркия, широкоплещест пазител на закона, когото Джордан виждаше като романтичен герой в младостта си.

— Не е била изнасилена — каза шерифът. — А аз знам, че това е единствената причина, поради която избягал затворник ще си губи времето с младо момиче. Иначе ще продължи да бяга.

— Това звучи смислено — каза Джордан.

Уолас се намръщи при думите на шерифа. После заяви тихо и упорито:

— Аз обаче мисля, че той го е направил.

— Много хора мислят като теб, Уолас — подкрепи го Бомар.

Ройс въздъхна и каза:

— Едно нещо е сигурно. Трябва да намерим това момче, преди да са го линчували.

Настъпи мълчание. Бомар се обърна към Джордан.

— Та колко време значи ще останеш тук?

— До другата седмица — отговори Джордан.

— Чух, че ще изнесеш лекция в гимназията — каза Бомар.

Какво ухо за клюки има този човек, удиви се Джордан.

— Да, учителката по музика ме хвана след погребението — обясни Джордан.

— О, мис Джоунс — каза Бомар. — Тя зае мястото на Лулин.

Лулин Ансли, покойната съпруга на шерифа, преподаваше английски и актьорско майсторство в гимназията, когато Джордан беше ученик там. Тя му беше любимата учителка, духовита, светска жена. Беше първият човек, който каза на Джордан, че има талант, и го окуражи в амбициите му. Беше бременна с Тайлър, когато Джордан завърши гимназия. Няколко години по-късно, когато Лулин умря от рак, мис Беси му изпрати изрезки от вестниците. Прекалено късно беше сега да обяснява на Ройс колко мъчно му е било.

— Нейното място никой не може да го заеме — каза искрено той.

Ройс ядосано го погледна, сякаш единствено той знаеше това, после извърна очи и каза:

— Нямам време за приказки.

— Шерифе — каза Джордан. — Искам само да знам има ли нещо, с което мога да помогна. За Мишел.

Ройс студено го изгледа и каза:

— Малко късно е сега. Трябваше да помислиш за това преди години.

Бомар Флъд нервно се изкашля и погледна встрани. Джордан обаче не се смути. Не очакваше, че тук ще го посрещнат с рози.

— Може и така да е — отговори спокойно той. — Но сега съм ядосан и искам да знам има ли нещо, което мога да направя.

— Нищо — отговори сдържано Ройс. — Правим всичко каквото трябва. Всички в този град днес са ядосани. Повярвай ми, ще го намерим онзи.

ГЛАВА 6

— Лили, недей — каза Бренда, принуждавайки насила приятелката си да седне на стола. — Много е рано да започваш работа. С Лорета само се отбихме да видим как си. Боже мой, едва два дни са минали от погребението.

Лили уморено разтърка чело.

— Бренда, мислех, че ще разбереш. Не мога просто да седя така.

— Разбирам — отговори сериозно Бренда. — Същото като с онези глупави пердета. Знам, че се опитваш да си намираш работа, но се изтощаваш. Имаш нужда от почивка.

— Не мога да почивам — извика Лили. — Щом се опитам да почина, веднага виждам нея, как лежи там, на брега на реката...

— Скъпа, трябва да почиваш — каза Лорета Джонсън, чернокожата жена, която помагаше на Бренда и Лили. — Много тежко ти се отразява.

— Пинк е на работа. Грейсън отиде на училище — възпротиви се Лили.

— Да, ама то е различно — каза кротко Лорета. — Ти си майка.

Трите жени замълчаха. Очите на Бренда се насълзиха. Лили стисна ръката на старата си приятелка.

— Опитвам се да ти кажа кое е най-доброто за теб, скъпа — каза Бренда.

Лили отмести очи от Бренда и се обърна към прозореца, плъзгайки поглед върху колата с надпис „Домашна кухня“, и загледа мрачното сиво небе.

— Знам — каза тя. — Но ти не знаеш колко самотно е тук.

— Ще дойда да те видя, като приключим с работата следобед — отговори Бренда.

— Благодаря.

— Ще се справиш ли? — попита Бренда.

— Ще се оправя.

Лорета облече зеленото си палто от букле и го закопча.

— Мога да се закълна, че времето се развали веднага след Деня на основателите — каза тя. — Оттогава ставите ме болят.

— Това беше последният хубав ден — съгласи се Лили.

Отвори вратата на двете жени и изчака, докато тръгнат. След като колата потегли и се скри от погледа ѝ, тя влезе в къщата и се опита да измисли какво да прави. Беше изчистила всичко, което беше за чистене. Отиде в стаята на Грейсън да провери има ли нещо за кърпене. Отвори вратата на гардероба му и погледна вътре. На закачалките висяха нови дрехи, които никога не беше виждала, все още с етикетите върху тях. Отстрани стоеше подпряна ракета за тенис.

Кога е купил всичко това, зачуди се тя. Кога е започнал да играе тенис? Един сак от гладка мека кожа беше небрежно захвърлен на пода на гардероба и от него се подаваха ризи, все още в найлонови пликове. Двамата с Пинк сигурно са пазарували. Знаеше, че Пинк го глези, и това винаги я дразнеше. Обичта и грижите на Пинк бяха еднакви и към двете деца. Но той все купуваше на Грейсън разни неща, без много-много да му мисли. Неща, от които Грейсън нямаше нужда. Или пък се впускаше с него в щедри покупки. С Мишел никога не правеше така.

Но докато гледаше новите вещи в гардероба, Лили се запита как е възможно изобщо да не ги е забелязала. Може би, посветила времето си на работата и на Мишел, не беше обърнала достатъчно внимание на Грейсън. Сякаш в потвърждение на това забеляза в ъгъла на гардероба купчина дрехи за кърпене. Нищо чудно, че са му трябвали нови дрехи, помисли си тя. Всичките стари имаха нужда от поправка. Спомни си виновно как часове наред бе поправяла розовата рокля, за да може Мишел да я облече за пиесата. Беше ѝ приятно да пришива дантелата и да усеща тежката шумоляща материя, надиплена в скута си. Докато шиеше, си представяше Мишел, облечена с роклята. Толкова по-приятно беше, отколкото да пришива копчета на риза или да кърпи чорапи. Но нямаше извинение за това, че беше пренебрегнала така сина си, помисли си Лили. Наведе се и събра купчината дрехи. Вече няма да правя така, обеща си тя. Но Грейсън беше толкова зает със себе си. Като че ли никога не забелязваше дали тя се грижи за него, или не. Може би затова Пинк му е накупил всички тези нови неща. Защото той е забелязал, че тя пренебрегва Грейсън.

Повече няма така, зарече се Лили. Занесе дрехите във всекидневната и седна да ги оправя. Зашиваше последното скъсано

копче за риза, когато се обадиха от болницата. От години вече Лили доброволно отделяше от времето си да помага в Окръжната болница. Изпитваше дълбоко признание към непознатите хора в различните болници, които в най-тежки моменти ѝ бяха давали възможност да си поеме дъх, предлагайки да четат на уплашената Мишел, докато Лили отиваше да поспи, или ѝ бяха носили кафе, кифли и вестници през дългите мрачни дни. И въпреки това, като чу гласа на Мери Дийн Хескът, която отговаряше за работата на доброволците, Лили силно се изненада. Все едно че чу глас от друг живот.

— Знам, че моментът е ужасен за всички вас — започна да се извинява Мери Дийн, — но имам тук едно момиче, което се нуждае от твоята помощ, скъпа. Нейното бебе е много болно и някой трябва да ѝ вдъхне малко надежда. Затова се сетих за теб.

Лили не пожела да коментира иронията на съдбата. Когато прекараш дълго време в болница, се научаваш да възприемаш делово живота и смъртта. Мери Дийн беше права. Лили знаеше какво значи да имаш нужда от надежда. Тя беше човек, който можеше да даде надежда. Каза на Мери Дийн да я изчака, облече се и отиде с колата в болницата. Едва в коридора, докато крачеше към стаята на доброволците, си даде сметка, че от погребението не е излизала сред хора. Разстрои се от факта, че светът продължава да съществува, сякаш нищо не се е случило. Изведнъж се почувства така, сякаш не е наред, не е като другите. С разтреперани пръсти провери копчетата и циповете по дрехите си, за да се увери, че не е пропуснала да се закопчее.

Мери Дийн, набита жена с безупречна кожа, седеше на бюрото си и пиеше диетичен спрайт. Май не забелязва нищо нередно в мен, каза си Лили, докато се настаняваше на стола. Сигурно изглеждам нормално.

— Скъпа, ти си просто един ангел. Онова момиче е горе в родилното и е уплашено до смърт.

— Какво му има на бебето? — попита Лили.

— Има една малка дупчица в сърцето. Прехвърлиха го в интензивното. Мисля, че ще го закарат в Нашвил.

Лили загледа саксиите с изкуствени цветя, наредени върху бюрото на Мери Дийн.

— Звучи много познато.

— Така е — отговори убедено Мери Дийн. — Ти имаш опит, Лили. Разбираш ги тия неща. Искам сега да отидеш при нея и да ѝ кажеш колко страхотни са хирурзите днес и колко издръжливи са бебетата.

Лили я погледа с широко отворени, изтерзани очи.

— Ами ако се разплача?

— Няма нищо от това — каза протичко Мери Дийн. — Тя знае, че си майка. Ще си помисли, че плачеш от състрадание. Затова пращам теб. Тя ще изслуша само друга майка, която е минала по този път.

— Ами ако попита как е Мишел сега? — попита спокойно Лили.

— Тогава, скъпа, ще трябва малко да се преструваш. Ще ѝ кажеш, че Мишел е добре. Че е била по-зле от нейното момченце, че е оцеляла, че се е оправила и е пораснала. Това е вярно, нали така?

Лили изпита неочаквано чувство на благодарност към Мери Дийн. Толкова хубаво беше да чуе, че някой казва колко здрава и силна е пораснала дъщеря ѝ. Даде си сметка, че откакто това се бе случило, хората говореха за Мишел със същото сподадено съжаление, както когато беше болна. Сякаш беше белязана. Отново жертва.

— Хайде, върви — каза Мери Дийн. — И ми кажи как е минало.

Лили взе името и номера на стаята и се качи с асансьора в родилното отделение. Поколеба се пред стаята, уплашена за миг, че няма да може да се справи. Но като влезе и видя измъченото лице на майката, изведнъж се успокои. Помисли си, че Мишел ще бъде много горда с нея, ако успее да преглътне сълзите си.

Младата майка беше прекалено разстроена, за да забележи колко бледа е ръката, която успокоително държеше нейната ръка. Надеждата ѝ сякаш се възвърна, докато Лили сериозно ѝ обясняваше, че тя и синът ѝ трябва да се борят и ще победят. Преди Лили да излезе от стаята, жената притисна ръката ѝ в горещата си буза и искрено благодари.

Посещението малко поободри Лили. Унесена в мислите си, тя мина през чакалнята на родилното отделение и натисна копчето на асансьора. Стори ѝ се, че някой извика името ѝ и като се обърна, видя, че една бременна жена се надига от стола си и се запътва тронаво към нея.

— Мис Бърдет — каза младата жена.

— Да? — намръщи се Лили.

— Чаках ви. Дойдох тук на контролен преглед. — Тя сложи предпазливо ръка на корема си. — Видях ви, че влизате вътре и изчаках. Трябва да говоря с вас. — По обърканото лице на Лили момичето разбра, че не са го познали. — Аз съм Деби Партин — каза тя. — Жената на Дуайт Партин.

— А, да — отвърна Лили неуверено. Смътно си спомняше, че на погребението на Мишел едно момиче в напреднала бременност с лилава мушама отстъпваше встрани от стъпалата на църквата, докато Грейсън и съпругът ѝ за малко не се сбиха. Лили пак натисна копчето на асансьора.

— Може ли да поговорим за минутка? — попита Деби. — Да седнем някъде настрани? Не искам никой да ме види, че говоря с вас, защото ако Дуайт научи, че съм говорила с вас, ще разбере защо и ще ме убие.

— Вижте, няма какво да говорим — каза Лили. Усети, че започва да трепери като човек, който е бил болен и много рано се е надигнал от леглото. Погледна таблото на асансьора. Видя, че все още е на партера. — Трябва да вървя.

— За Рони Лий е — прошепна момичето. — Важно е.

Лили погледна пак таблото и видя, че стрелката вече свети.

— Ето там — посочи Деби.

С въздишка, издаваща по-скоро безпокойство, отколкото раздразнение, Лили последва младата жена, която с клатушкаща походка се насочи към една ниша в чакалнята, където нямаше никой. Настани се на пластмасов стол с вдлъбната седалка. Лили седна на ръба на срещуположния стол и погледна с копнеж вратата на асансьора, която отново се отвори и затвори.

— Какво искате? — попита Лили.

— Рони Лий не е убил вашето момиченце — каза настоятелно Деби.

Лили притисна дланите на ръцете си в острите ръбове на седалката на стола.

— Не знам — отвърна тя.

Деби се наведе напред и я хвана за ръкава като дете.

— А аз знам, че не е — каза тя. — О, мис Бърдет, нямате представа какво ни е, откакто убиха дъщеря ви. Всички се държат лошо с нас. Никой не ни говори, а нощем разни деца идват и хвърлят

камъни по фургона и мене ме е страх, че ще уволнят Дуайт от работа. Той работи в мебелния магазин и разнося поръчките с техния камион. Но сега му разправят, че може би няма да имат повече нужда от него. Уж работата била намаляла, ама не е така. Сега им е най-натовареният сезон. А ние вече чакаме бебето — каза тя с умоляващ глас. — Дуайт трябва да си запази работата.

На Лили просто не ѝ се вярваше, че това момиче може да се оплаква на нея за неприятностите си. Прииска ѝ се да протегне ръка, да я разтърси и да каже: „Не знаеш ли, че детето ми е мъртво? Как се осмеляваш да ми се оплакваш?“. Спомни си как веднъж баща ѝ каза: „Всеки си мисли, че неговите неприятности са най-големи“. Пое дълбоко въздух и се успокои.

— Не е хубаво така — каза глухо Лили. — Хората не бива да обвиняват мъжа ви за онова, което брат му е сторил. Но изглежда такава е човешката природа. — Видя покрусеното лице на момичето и я обзе състрадание. — Ако искате, мога да се обадя на шефа му в мебелния магазин. Стига това да помогне.

Момичето се изправи на стола, сякаш се стресна.

— Това е толкова мило от ваша страна. Благодаря ви. Наистина благодаря. След всичко, което преживяхте. — Поклати глава и продължи: — Много е мило. Но не, не там е въпросът. Разбирате ли, аз смятам, че това ще продължи, докато хората мислят, че Рони Лий го е направил.

— Ами изглежда го е направил — каза студено Лили и стана. — Ако искате да се обадя в мебелния магазин, ще го направя. Мисля, че повече от това не можете да искате от мен.

— Дуайт може да докаже, че Рони Лий не го е направил, но не иска — изтърси момичето. — Не иска да издаде къде се крие.

Лили втренчи поглед в момичето, което заклати глава.

— Той ще ме убие, ако разбере, че съм ви казала. Ще ме убие. Но не е честно. Повече не мога да издържам. Никой не иска дори да говори с мен — проплака тя. Започна да подсмърча и извади книжна кърпичка от памучната торба с ресни, която носеше.

Лили седна обратно на стола и продължи да гледа все така втренчено, без да продума.

— Дуайт е наистина добър човек. Внимателен и кротък. Не е непрокопсаник като брат си. Но смята, че винаги трябва да го закриля.

А Рони Лий не го заслужава. Винаги е бил лош, а сега проваля целия ни живот, но Дуайт и думичка не казва. Аз обаче трябва да мисля за бебето — каза настоятелно тя, гледайки умоляващо Лили. — Затова ви разправям всички тия работи. Вие сте жена. Можете да разберете. Не искам хората да подвикват на детето ми. Да карат едно нещастно дете да страда, а Дуайт през цялото време да знае къде е Рони Лий и да знае всичко, което се е случило.

— Какво знаете за убийството на дъщеря ми? — попита Лили с тих, леден глас.

Деби пое дълбоко въздух.

— Добре. Но моля ви, само ми обещавайте, че на никого няма да кажете откъде сте го научили.

— Ще се постарая никой да не разбере — каза Лили.

— Защото, ако Дуайт се научи...

— Моля ви — процеди Лили през стиснати зъби.

Деби изхълца и замълча. Лили гледаше сериозното детинско лице, докато чакаше уплашена да чуе информацията на момичето. Деби вдигна към нея кръгли, изпълнени с решимост очи.

— Добре — повтори тя. — В деня, когато дъщеря ви... когато беше празникът, ние останахме у дома, защото аз не се чувствах добре. За бягството от затвора чухме, когато Рони Лий се обади на Дуайт. Криеше се в Кейтлинс Кросинг и искаше Дуайт да отиде да го вземе. Дуайт се опита да му каже да се върне в затвора, но Рони Лий започна да го псува и да се кара с него. Помолих Дуайт да го остави там където е, но Дуайт каза, че трябва да отиде да го прибере. Аз го заплаших, че ще се обадя на шерифа, затова той ме накара насила да отида с него. Отидохме с колата до Кейтлинс Кросинг и го взехме.

— Кога беше това? — попита Лили и усети стягане в гърдите.

— Около четири часа — каза Деби. — Той познаваше една жена в Кентъки, запознал се е с нея, когато не е бил в затвора. Обади ѝ се и тя дойде да ни посрещне на около три часа път оттук. Той пи през цялото време и пях разни глупави песни. — Деби потръпна от отвращение при този спомен. — Беше толкова пиян като пристигнахме, че трябваше да го пренесем на ръце на задната седалка на нейната кола. Тя обаче беше толкова щастлива като го видя. Добре че се отървахме от него, помислих си аз, тази жена на рамо да си го носи. Той дори повърна отзад в колата ѝ, ама на нея окото ѝ не мигна.

Още е при нея, макар че се дърлят като куче и котка. Два пъти ни се обади оттам. Мисля обаче, че скоро ще се махне. Сигурно ще намери някое друго момиче, на чийто гръб да живее.

Докато Деби говореше, Лили трескаво мислеше. Момичето казваше истината. Тя беше сигурна в това. Но сега беше принудена да се замисли върху нещо, за което не беше искала да мисли. Изпаднала във вцепенение, тя бе приела, че Рони Лий е убиецът и това превръщаше смъртта на Мишел в нелепа случайност, все едно че беше блъсната от кола. Мишел беше попаднала на пътя на един престъпник, тръгнал да убива момиче. Кое то и да е това момиче.

Сега всичко се променяше. Ако Рони Лий не беше убиецът, значи не можеше да става дума за случайност. Може би убийството е било умишлено. Може би някой е убил Мишел, нейната Мишел, с някаква цел. Усети, че всичките ѝ психични защити отново рухват, всичките изведнъж. Припомни си различни неща, които шерифът беше казал. Различни неща, които беше чула. През цялото време Ройс казваше, че според него убиецът не е Рони Лий. Че той нямал мотив. Че нямало да рискува да извърши такова престъпление, защото искал просто да избяга. Но тогава кой? Защо? Тя тръсна глава. Погледна Деби и каза:

— Значи не е възможно да е той.

— Не е той. Ние бяхме с него — сви рамене Деби.

— Но защо разправяте всичко това на мен? Защо не на шерифа?

— Казах ви — обясни търпеливо Деби. — Дуайт ще ме убие. Но вие можете да кажете на шерифа. Можете да му дадете адреса, на който е Рони Лий, а шерифът може да каже, че просто са проследили Рони Лий. Тогава цялата работа ще стане ясна и хората ще разберат, че не е Рони Лий.

— Дуайт може да си има неприятности, защото му е помогнал да избяга. Помислихте ли за това?

— Помислих — каза Деби и погледна Лили право в очите. — Ще кажа, че Рони Лий ни е принудил. С оръжие. — Измъкна лист хартия от чантичката си и набързо написа нещо. — Това е адресът му.

Лили загледа хартията, която подскачаше в ръцете ѝ, и тихо каза:

— Благодаря, че ми казахте.

— Господ пожела да ви срещна днес тук — заяви искрено Деби. — Моля се само да хванат онзи, който наистина го е направил.

Лили и младата бъдеща майка се спогледаха, сякаш и двете си зададоха един и същ въпрос, и Лили потръпна.

— Трябва да говоря с шерифа — каза тя. — Още сега.

ГЛАВА 7

Един помощник на шерифа, когото Лили не познаваше, седеше, качил крака върху бюрото на Ройс, и изучаваше последния брой на списание „Оръжие и муниции“.

— Шерифа го няма — каза провлачено младият мъж в отговор на нетърпеливия въпрос на Лили.

— Къде е? Трябва веднага да говоря с него.

— Извън града е — каза помощникът.

— Извън града! — извика Лили. — В този окръг се подвизава на свобода един хладнокръвен убиец, а шерифа го няма. Защо не е тук?

Младият човек изведнъж се досети, че Лили е майката на убитото момиче и свали краката си от бюрото. Каубойските му ботуши отекнаха глухо в пода.

— Помощник-шерифът Ренолдс е дежурен, госпожо — почтително каза той. — Отиде да обядва в закусвалнята. Но съм сигурен, че ще може да ви помогне.

— Надявам се — отговори ядосано Лили. В безсилието си тя тръшна вратата зад гърба си и излезе от сградата.

Хората кръстосваха главния площад на Фелтън, в града цареше обичайната делова атмосфера. Купувачи влизаха и излизаха от позанемарените магазини около площада. Двама младежи седяха в основата на статуята на Андрю Джаксън пред съда, тъпчейки листата на дивото грозде, които обвиваха статуята. Е, да, в града говореха за убийството. Лили знаеше това. Всеки път, когато се разминеше с познати хора и настъпеше мълчание, знаеше, че тема на разговор е била смъртта на дъщеря ѝ. Скоро обаче това щеше да се превърне просто в клюка на града, в събитие, което някога ги е потресло. За тях то не бе свързано с нищо неотложно. Както и за шерифа. Техният живот не се е променил веднъж завинаги, помисли си Лили и усети, че сълзи на гняв напират в очите ѝ. Пое дълбоко въздух и се успокои. Не можеше да чака шерифа. Щом само Уолас Ренолдс е на разположение, ще отиде при него.

Лили прекоси площада към закусвалнята, като пътъом надникна в аптеката на Флъд. Бомар вероятно беше излязъл, защото зад щанда стоеше само продавачката. Тя говореше с един клиент и през цялото време поглеждаше в огледалото зад машината за безалкохолни напитки, проверявайки съсредоточено грима си. Лили продължи и отвори вратата на закусвалнята. Блъсна я познатата тежка миризма на престоляни пуканки, сладникави бонбони и стари картонени кутии. Видя Уолас Ренолдс на бара, където обядваше, и забърза към него.

— Уолас, трябва веднага да говоря с теб — започна тя направо.

Помощник-шерифът остави сандвича си и я погледна изненадано.

— Мис Бърдет — измърмори той, бършейки уста, — не трябва ли да стоите вкъщи?

— Защо трябва да стоя вкъщи, Уолас? — попита Лили. Помощник-шерифът беше четири години по-млад от нея, но се държеше някак нравоучително с хората, поради което те се чувстваха задължени да му дават обяснения. — Дойдох да говоря с шерифа, но той изглежда е заминал — каза възмутено тя.

Уолас побутна сивкаво парченце маринована бамя в чинията си и избърса ръце в салфетката.

— Не е заминал за удоволствие, госпожо. Тръгна тази сутрин да заведе сина си във военното училище в Северна Каролина.

— Тайлър? — Лили трябваше да седне на високия стол до помощник-шерифа. — Как така? Той никога не е споменавал такова нещо.

Уолас Ренолдс поклати глава.

— Между нас да си остане, мис Бърдет, ама това момче му създава само неприятности. — Уолас направи движение с ръка, сякаш поднасяше бутилка към устата си. — Нали разбирате какво искам да кажа.

Лили сковано кимна.

— Знам — каза тя. — Но военно училище... — Спомни си как изглеждаше Тайлър на погребението — раздърпан, с помътнял поглед. Преди няколко години, след като Лулин умря, Лили се зарече, че ще се опита да помогне. Няколко пъти покани на вечеря Ройс и Тайлър. Но Тайлър беше толкова мълчалив и стеснителен дори с децата, че Ройс сякаш едва успяваше да сдържи яда си към момчето. На всички им

ставаше неловко и затова Лили спря да ги кани. Сега си помисли, че е трябвало пак да опита. Очевидно двамата са стигнали дотам, откъдето връщане назад няма.

— Военното училище ще бъде най-добре за него — каза Уолас. — Ще го стегне. Но както и да е, вие искахте да говорите с шерифа. Какъв е проблемът?

Лили прехвърли вниманието си от проблемите на шерифа към своите. Не можеше да чака той да се върне.

— Уолас — започна тя, — разполагам с важна информация. Един човек — не мога да ти кажа кой е, затова въобще не ме питай — ми каза някои неща, които доказват, че Рони Лий Партин не е виновен за смъртта на дъщеря ми.

Уолас се усмихна тъжно на Лили и побутна внимателно с пръст бежовата пластмасова чиния.

— Мис Бърдет — каза той с покровителствен тон, — мисля, че някой си прави лоша шега с вас. Рони Лий Партин е отявлен престъпник и по мое мнение вашата дъщеря се е изпречила на пътя му в много лош момент и е станала негова жертва. Убеден съм, че успеем ли да задържим Партин, това значи, че сме хванали убиеца.

— Ами хайде, задръжте го тогава — каза Лили и тикна към него листа хартия, на който Деби беше написала с печатни букви един адрес в Кентъки.

Уолас взе листа и го погледна подозрително.

— Откъде имате това?

— Обясних ви, че не мога да кажа. Получих го от един човек, който знае, че Рони Лий не е убил Мишел и иска да го докаже.

Уолас загледа мрачно адреса.

— Доколкото разбирам, шерифът никога не е вярвал, че Рони Лий е убиецът — каза Лили.

Уолас сви рамене.

— При цялото ми уважение, госпожо, но шерифът е погълнат от собствените си проблеми, преуморен е, а и годините му не са малко. Може и да не е в състояние да прецени.

— Той просто казва нещо смислено — настоя Лили. — Рони Лий Партин не е имал никаква причина да убие дъщеря ми.

— Мис Бърдет — продължи Уолас, клатейки глава. — Трябва да попаднете сред тези хора, за да разберете какви са. На тях не им е

нужна причина, за да извършат нещо. Най-основателната причина за тях е да изпият бутилка уиски, просто защото им се пие. Знаете ли — продължи той разпалено, — че преди по-малко от три седмици арестувахме братята Бойнтън? Знаете ли обаче защо? Защото си поделили бутилка уиски, след което излезли с лодката на Бъди Бойнтън в езерото Кристал, като си взели ловджийските пушки, и започнали да стрелят по всичко, което се движело по брега. Смятали, че това е чудесно забавление.

— Значи може би Бъди Бойнтън е убил дъщеря ми — каза Лили. — Не разбирате ли какво казвате? Може да е бил всеки, който се е налял с бутилка уиски.

— Чакайте, не се разстройвайте — каза сухо Уолас.

Лили раздражено въздъхна, докато келнерката, пълничко момиче, с високо вдигнати изрусени къдрици, се приближаваше към тях.

— Ще искате ли нещо друго?

— Сметката — каза Уолас. Погледна първо листа, после Лили. — Ако наистина намерим Партин на този адрес, ще трябва да ни кажете кой ви е дал това.

— А вие ще трябва да откриете убиеца — сопна се Лили.

Уолас стана от високия стол пред бара.

— Ще държа връзка с мистър Бърдет или с вас.

— Добре — каза хладно Лили. Знаеше, че заместник-шерифът се е засегнал, но това не я интересуваше. По-добре щеше да бъде, ако беше говорила с Ройс, но време за губене нямаше. Не я интересуваше какво мисли Уолас Ренолдс. Ройс щеше да благодари за информацията и да се зарадва, че Рони Лий Партин ще отиде пак зад решетките. Нищо чудно, каза си тя, че Деби се страхува да говори с тях. Та те се отнасят с теб като с престъпник, само защото се опитваш да помогнеш.

И, разбира се, нищо чудно, че Уолас отхвърля тези нови сведения. Защото те означават, че всичко трябва да започне от самото начало. Няма убиец, няма информация. Защо не се намери още някой, който да съобщи нещо, както направи Деби. И докато си мислеше това, Лили се сети, че вероятно може да направи и нещо друго.

Лили чу тревожната нотка в гласа на Пинк, който извика:

— Лили, върнах се. Къде си?

— Тук съм — извика тя.

Пинк застана на вратата и предпазливо погледна, сякаш се страхуваше да види в какво състояние е Лили.

— Влизай — каза Лили. Тя седеше с кръстосани крака по средата на пода върху килимче, плетено на една кука, което беше изработила през зимата, когато Мишел лежеше в болницата с пневмония, а тя стоеше при нея. На пода лежаха албуми със снимки, а всички по-нови снимки на Мишел бяха извадени и струпани в скута на Лили.

— Какво правиш, скъпа? — попита с подкупващ глас Пинк, все едно че говореше с обезумял човек, който не знае какво прави. — Няма защо да подреждаш тия снимки сега. Нека да си стоят тук. — Той клекна до нея и взе да затваря албумите.

— Недей — каза тя. — Трябва ми снимка на Мишел.

— За какво ти е? — попита отчаяно той.

Малко ѝ дожаля за него. Той явно се тревожеше за душевното ѝ състояние, а тя може би му беше дала основание за това. Той, разбира се, никога нямаше да я попита направо, Пинк изпаднаше в ужас заговореше ли някой за чувствата си и с течение на годините Лили се научи да приема това. Той изразяваше обичта си с подаръци, щом започнеха да обсъждат някой въпрос пускаше телевизора, и бягаше от всякакви спорове, като се качваше в колата и правеше няколко кръгчета.

— Всичко е наред — успокой го тя. — Трябва ми за вестника. Пинк, идвах днес в службата ти.

— Знам — каза той. — Намерих бележката ти на вратата. Какво има?

— Ами, говорих с Уолас Ренолдс. Искан да се видя с Ройс, но той не е в града. Записал е Тайлър във военно училище. Ти знаеше ли?

— О, да. Той ми каза, че ще заминава — отговори Пинк.

— Така ли? Пред мен никога не е споменавал такова нещо.

— Сигурно е смятал, че си имаш достатъчно тревоги. Това момче му създава само неприятности — каза раздразнено Пинк.

— Както и да е, но това, което ще ти кажа, ще те шокира. На мен поне така ми подейства.

— За какво говориш? — изглежда я Пинк.

Лили му разказа за срещата си с Деби Партин. Докато говореше, Пинк стана от пода и седна на края на дивана, който беше в един стил със старото му ниско кресло. Взе албума в скута си и прокара пръсти по релефния надпис на корицата.

— А тези снимки? — попита той.

Лили се изправи и седна на страничната облегалка на ниското кресло.

— Ще изпратя най-хубавата й снимка във вестника и ще подканя хората, които имат някаква информация, да ни се обадят. Хората, които не искат да ходят в полицията. Като Деби Партин. Разбираш ли какво ти казвам? — Тя сложи ръка на рамото на Пинк. — Сигурно ще се намери още някой. Някой, който знае и в този момент се разхожда из града. Но го е страх да отиде при шерифа.

Пинк седеше мълчаливо, а гърдите му се повдигаха и отпускаха, сякаш се опитваше да регулира дишането си.

— Това е кошмар — прошепна най-сетне той. — Безумен кошмар. — Поклати глава и прокара осеяната си с лунички ръка през оредяващата си коса. — Защо на нас трябваше да ни се случи това? — Рязко се изправи и към пода полетяха лъскави снимки. Прекоси стаята и отвори прозореца. — От колко време стоиш тук затворена? — попита той.

— Пинк, трябва да направим нещо — каза Лили.

— Какво можем да направим? — обърна се той към нея. — Трябва да оставим шерифа да се оправя с това.

— Не ме ли чу какво казах? Не те ли интересува? — попита настоятелно тя.

— Това, че детето ми е убито ли? — извика Пинк и широкото му лице почервения. — Ти как мислиш? Как може да ме питаш такова нещо?

— Прав си, Пинк. Съжалявам. Прав си.

— Не може ние да търсим убиеца. Боже мой. Какво повече от това да направя, за да не се разпадне семейството ни? Връщам се у дома със страх какво ще намеря. Със страх, че ще си превъртяла. Ти почти не ядеш. Не спиш. Остави полицията да си върши работата. Трябва да започнеш да се грижиш за себе си, Лили. А какво ще кажеш за Грейсън? Ами за мен?

— Аз съм у дома — чу се глас от кухнята.

Пинк извърна глава стреснато. Лили погледна намръщено купчините снимки, които държеше.

— Тук сме, мойто момче — извика Пинк.

Грейсън се появи на вратата на стаята и погледна родителите си.

— Какво правите? — попита той.

— Грей — започна решително Лили. — Може би ще ни помогнеш. Изглежда, че онова момче Партин в края на краищата не е убил Мишел. Може би е някой друг. Някой, който не я е харесвал например, можеш ли да се сетиш за такъв човек? Някой, който ѝ се е ядосал за нещо.

Грейсън се сепна.

— Не знам — каза той.

— Опитай се да помислиш, скъпи. Някога да ти е споменавала нещо такова? — продължи да настоява Лили.

— Откъде знаеш, че не е Партин? — попита Грейсън.

— Това е дълга история — намеси се Пинк. — Все още няма никакви доказателства. Как беше училището днес?

— Страхотно — отговори Грейсън. — Предложиха кандидатурата ми за заместник-председател на ученическия съвет.

— Това е прекрасно, мойто момче — възкликна Пинк. — Ще се отрази в характеристиката ти. И ако спечелиш тези избори, догодина ще се кандидатираш за председател.

— Мисля, че имам добри шансове — каза Грейсън. — Изборът е след две седмици, а всички в училище ми съчувстват заради Мишел.

— Грейсън! — извика Лили. — Как може да говориш така? — Думите му ѝ подействаха като плесница през лицето.

Грейсън се стресна от тона на майка си.

— Какво има? — попита той.

— Той мисли като политик — намеси се успокояващо Пинк. — Човек трябва да бъде реалист в тези неща, Лили. Хората може да гласуват в подкрепа на някого и когато изпитват съчувствие към него.

Лили изгледа и двамата.

— Това ли е всичко, което си мислиш за смъртта на Мишел? Че тя ще ти донесе гласове в едни училищни избори?

Грейсън поклати недоумяващо глава.

— Разбира се, че не, мамо. Просто бях горд, че са издигнали кандидатурата ми. Споменах го, само защото мислех, че и за теб ще

бъде гордост, че ще се зарадваш. — Той огледа стаята с разпилените снимки на сестра си. — Смятах, че ще искаш да помислиш и за нещо друго, но може би съм сбъркал. Съжалявам, че те ядосах с това.

— Тя не е имала предвид такова нещо — побърза да го увери Пинк.

— Грейсън — започна Лили с треперещ глас, — нямах предвид, че това, което казваш, не е важно. Но да говориш за смъртта на сестра си така, сякаш си извадил с нея някакъв късмет...

— Извинявай — каза Грей. — Искях само да кажа, че много хора в училище я обичат и може би точно заради това ще гласуват за мен. Ако това не е правилно, съжалявам. Това е всичко, което исках да кажа. Не съм допускал, че можеш да го приемеш по друг начин.

— Е, може би съм те разбрала погрешно — каза уморено Лили.

— Стига, стига — намеси се Пинк. — Всички сме уморени. Всички сме изнервени.

— Аз имам събрание тази вечер — каза Грейсън. — Ще си направя сандвич. Или ти си приготвила нещо? — Той погледна очаквателно Лили и добави: — Ако искате, да направя и за вас?

Лили изпита познатото чувство на вина. Беше забравила всичко покрай разкритията за Рони Лий Партин. А и нямаше апетит. Но това не ѝ даваше основание да пренебрегва по този начин тях двамата.

— Чакай, мойто момче — каза Пинк. — Аз ще изтичам до „Селска кухня“ да взема малко риба и царевични питки. Един път може и ние да седнем да ядем заедно. — Грейсън стоеше на вратата. Пинк разбра по очите на Лили, че тя пак се е унесла в мислите си. — Моля те, Лили — каза раздразнено той. — Всички трябва да ядем.

Лили погледна безпомощно съпруга си.

— Не ми е приятно да седя там — каза тя. — И да гледам празния ѝ стол...

— Грейсън — извика Пинк. — Вземи стола на Мишел и го занеси в гаража. Хайде.

— Да, добре — отговори Грейсън.

— Грей — каза Лили. Момчето спря и я погледна. — Не съм искала да ти проваля деня. Прекрасно е, че са предложили кандидатурата ти. Наистина така мисля.

Грей скептично повдигна едната си красива вежда, но гласът му прозвуча предпазливо:

— Е, радвам се.

Лили погледна съпруга си.

— Пинк, не съм имала намерение да му преча. Просто начинът, по който го каза, ми прозвуча ужасно.

Пинк погледна часовника си и каза:

— Трябва веднага да тръгна, ако искам да взема риба. Трябва да сложим нещо на масата за вечеря.

Не иска да говорим за това, помисли си Лили. Никога не иска. Исква само цялата тази грозна история да изчезне. Но тя никъде не може да изчезне. Лили погледна купчината снимки в краката си и изведнъж почувства, че е безкрайно изтощена. После ще ги прибера, каза си тя. Чу, че Пинк затръшна задната врата. Изправяйки се с мъка на крака, тя реши да отиде в кухнята и да извади чиниите за вечеря. Щом той се върнеше с рибата, щяха веднага да седнат да вечерят.

Лили тръгна към кухнята и стигна до вратата точно в момента, когато столът на Мишел изчезваше, а краката му оставяха черни следи по плочите, по които Грейсън го влачеше.

ГЛАВА 8

Рано на другата сутрин, след като се отби в магазина за понички, Лили пристигна в редакцията на вестник Крес Каунти Куриър. Редакцията се намираше на шосе 31 наред с десетина други предприятия с паркинги и неоновии надписи, които развиваха преуспяваща дейност в отсечката на главния път между Фелтън и Уелбивил. Редакцията се помещаваше в едноетажна сграда с тъмно остъклена фасада и издадена горна част, облицована с широки шинди. Съседната сграда, с която редакцията делеше обща стена и общ паркинг, беше на една подвижна радиостанция и бръмченето на компютрите в редакцията на вестника звучаха като безкрайна, приглушена басова партия.

Пинк бе повторил високо, че не одобрява идеята за съобщение във вестника и бе отишъл на работа в лошо настроение. След като той излезе, Лили реши да се обади на Бренда, за да получи от нея морална подкрепа, но когато Бренда вдигна телефона, Лили заговори за работата и изобщо не спомена за вестника. Имаше подозрение, че Бренда също няма да одобри намерението ѝ. Затова взе да ѝ разправя, че се чувства по-добре и иска да работи и накрая Бренда се съгласи да започват от понеделник.

Лили погледна снимката в ръката си, пое дълбоко дъх и отвори вратата на редакцията. Служители на вестника, които я познаха, любезно я поздравиха. Тя често помагаше на Пинк, който всяка седмица помещаваше реклами за недвижима собственост, а понякога двете с Бренда също прибъгваха до реклами, когато бизнесът не вървеше. Лили отиде направо в рекламния отдел и остави книжната торбичка, която носеше, върху бюрото на жената, облечена с тюркоазеносини панталони и сако и блуза с жабо.

Сивокосата жена говореше по телефона, но се усмихна на Лили и прошепна „Нямаше нужда“, когато Лили извади и нареди върху бюрото пластмасова чаша с кафе и поничка с глазура. Жената каза

довиждане, затвори телефона, запали цигара и отпи от кафето. После погледна поничката.

— Ще си я запазя за обяд — обясни тя с плътен, дрезгав глас. Отмести увитата в пергаментова хартия поничка с върховете на внимателно лакираните си нокти, без да остави нито за миг цигарата си.

— Знам, че ги обичаш с глазура, Ребека Луиз.

По-възрастната жена кимна и издуха кръгче дим от цигарата си.

— О, да, да. Горедолу два пъти в седмицата така ме изкушават, че не мога да им устоя. — Тя подпря набразденото си от бръчки лице на дланта на ръката си, продължавайки да държи накриво цигарата. — Как си ти, скъпа? Все си мисля за теб и за Пинк.

— Добре съм — каза твърдо Лили. — Но искам да пусна една обява във вестника.

— Е, за такова нещо мога да ти помогна. Я да видим какво си донесла. — Ребека Луиз се пресегна към папките на бюрото и измъкна заявките за реклами.

Лили извади една снимка от чантата си и я подаде на по-възрастната жена. Това беше най-хубавата, най-новата снимка на Мишел, която можа да намери. На нея тя се усмихваше естествено и наистина приличаше на себе си за разлика от тържествената снимка, направена при завършването на осми клас, която вестникът беше поместил веднага след смъртта ѝ.

Ребека Луиз пое предпазливо снимката и лицето ѝ преbledня под тънкия слой розова пудра. Когато погледна Лили в старателно гримираните ѝ очи ясно проличаха годините ѝ.

— Колко красиво дете — каза тя.

— Благодаря — отговори спокойно Лили. — Искам сега да поместя един вид... ами, нещо като благодарности, нали разбираш, с една снимка.

Ребека Луиз отново всмукна от цигарата.

— От формална гледна точка това би трябвало да е при некролозите, скъпа.

— Знам — каза Лили. — Но аз го искам като специално съобщение, за да може хората наистина да го забележат. — Зарови в чантата си и извади лист хартия. — Ето как съм го написала. —

Погледна отново листа и ѝ го подаде. — Можеш ли да разчетеш почерка ми?

По-възрастната жена се намръщи, докато четеше, и замънка думите.

— Благодарност... любезно... информация... нощта на 28 септември, Денят на основателите, обадете се на шерифа или на... Чий е този телефон? Твоят?

Лили кимна.

— Съобщиш ли си телефона във вестника, всякакви смахнати ще почнат да ти се обаждат, Лили.

— Все някой трябва да я е видял онази нощ. Все някой трябва да може да каже какво е правила там. С кого е била.

— Онова момче Партин, не е ли той? — попита Ребека Луиз.

— Не — каза Лили. — Не вярвам, че е той. Ребека Луиз, искам това нещо да излиза всяка седмица, докато хванем убиеца.

— Шерифът каза ли, че е съгласен — попита подозрително по-възрастната жена.

— Шерифа го няма в града. Искам това да излезе в понеделник. Моля те.

— Ще ти струва доста пари, скъпа.

— Не ме интересува — каза Лили.

— Сигурно е така. — Ребека Луиз запали нова цигара от цигарата, която още димеше. — Добре. Ще му намеря подходящо място. Остави на мен.

Лили ѝ благодари, а в отговор Ребека Луиз замислено кимна.

— Пак ще ти се обадя — обеща Лили.

Като се запъти към предната част на сградата, тя видя, че външната врата се отваря и през нея влиза един познат човек. Опита се да го избегне, като побърза да излезе, но Джордан я спря.

— Лили.

— Здравей — каза тя. — Какво правиш тук?

— Ще ме интервюират за сериала. Нали знаеш какви са актьорите. Никога не пропускаме възможността да си осигурим някоя безплатна реклама — каза той и неловко се усмихна.

— Е, значи в такъв случай извличаш голяма изгода от това убийство — каза забързано Лили.

— Все едно че не съм чул какво каза — отговори Джордан.

Едно момиче с приятна външност, с очила и с тениска, на която беше изписано „Университет на Юга“, изключи светещия екран на компютъра си и се приближи към Джордан и Лили.

— Мистър Хил — каза тя. — Аз ви се обадох, Кендра Спенсър. Радвам се, че успяхте да дойдете.

Лили вече беше отворила предната врата и излизаше. Джордан се обърна към момичето, което наместваше очилата на носа си.

— Ще ме извините ли за минутка? — попита той, излезе през вратата и настигна Лили на паркинга.

— Лили — извика той. — Чакай малко.

— Какво?

— Има ли някакви новини? За Мишел. Нещо, което трябва да знам?

Лили въздъхна и се облегна на колата си.

— Може и да има. Току-що пуснах едно съобщение във вестника, опитвам се да получа повече информация. Засега излиза, че Рони Лий Партин не е убиецът.

— Какво? Ами, ако...

— Изглежда, че има алиби. Това е всичко, което знам засега.

— Хванали ли са го?

— Не още, мисля, че не са. Виж какво, не искам да повтарям всичко отново. Ще излезе във вестника. Ако си тук, ще го прочетеш. Всъщност, какво правиш още тук? Не трябва ли да си в Ню Йорк, или в Холивуд или някъде другаде?

— Ами, отдавна не съм бил у дома. И си помислих, че майка ми ще има нужда от мен известно време.

— Каква загриженост от твоя страна — каза хладно Лили.

— Трябва време, за да се осъзнае това — каза той. — На всички ни трябва време.

Лили прехапа устни и отбягна погледа му.

— Да, вярно е. Знам, че мис Беси ще се радва, ако останеш.

— Лили, надявах се, че докато съм тук, двамата с теб ще можем да седнем и да поговорим.

— Не искам да бъда груба, но не виждам за какво може да говорим — каза Лили. — Единственото общо, което имахме, беше Мишел. Нея я няма. Какво друго остава да си кажем?

— Ами, бих искал да поговорим за Мишел — каза той.

— Какво за Мишел? — попита отбранително Лили.

— Ами, през тези години, докато растеше, аз съм изпуснал много неща.

— И чия е вината за това? — попита Лили.

— Моя е, разбира се. Но си задавам толкова много въпроси за нея, които остават без отговор. Искам да чуя за детските ѝ години. Да видя нейни снимки като малка.

— Нещо като кратко резюме на живота ѝ — каза Лили с безмилостен поглед в очите.

— Виж какво, Лили, това може да ти звучи странно сега, но аз също имам спомени за нея, а няма с кого да ги споделя. Ако може да поговорим малко... на мен наистина ще ми помогне, ако поговорим за нея.

Лили погледна с невярващи очи мрачното му сериозно лице.

— О, ще ти помогне, така ли? — извика тя. — Ами, добре тогава. Ще ти опиша всичко, което ти е нужно. В края на краищата ти толкова много ни помогна, на мен и на Мишел. Много ни помогна. Заряза ме сама с едно дете, което се бореше да остане живо.

— Е, ти не остана дълго сама — отговори хладно той.

Лили гневно го изгледа.

— Как смееш? — възкликна тя. — Как смееш изобщо да ми кажеш такова нещо?

— Лили, права си. Не исках да започваме да спорим. Просто смятах, че трябва да се опитаме да поговорим. Да си помогнем един на друг. Заради Мишел. В нейна памет.

Лили поклати глава, стиснала здраво челюсти.

— Заради Мишел — повтори тя. — Ти си невероятен. Чуваш ли се какво говориш? Знаеш ли, Джордан, надявам се, че всичко е било за добро. Надявам се, че си намерил онова, което си търсил. Но не желая да разговарям за дъщеря си или за каквото и да е друго с теб. Не мога дори да си помисля такова нещо.

— Добре, слушай тогава — каза ядосано Джордан. — Нямам намерение да се опитвам да оправдавам живота си тук пред теб, на този паркинг. Единственото, за което те моля, е да ми отделиш малко от времето си.

— Да, ама аз не мога да отделя от времето си — каза горчиво Лили. — Трябва да вървя да купя топено сирене. Хората в Ню Йорк

сигурно не се занимават с такива дребни простосмъртни неща. Двамата с теб сигурно можем да влезем в някое малко кафене да пием капучино и да си припомним добрите стари времена, но аз трябва да правя маслени сладкиши за официалната вечеря на Дъщерите на Конфедерацията. Така че, извини ме, но трябва да отида в магазина на Кругър. А и ти нали трябва да се срещаш с журналистите? — Лили погледна към вратата на редакцията. Видя жълтата памучна блуза на младата репортерка, която надничаше през матовото стъкло.

— Добре — каза Джордан. — Добре. Нищо не ми дължиш. Признавам, че е така.

Лили се качи в колата и затръшна вратата. Не се обърна да го погледне. Излезе на шосе 31 и подкара внимателно до първия червен светофар, където най-сетне успя да извади една книжна кърпичка от чантата си и да избърше гневните сълзи, които ѝ пречеха да вижда.

ГЛАВА 9

В понеделник, още рано сутринта, Алин Старнс отиде в гимназията да закачи афишите, които беше направила за кампанията на Грейсън. Беше работила цяла събота и неделя и се радваше, че Грейсън я беше помолил за помощ. Той искаше да ги правят заедно, но трябвало да си бъде вкъщи почти през цялото време. Много хора се отбивали у тях заради смъртта на сестра му.

Алин разбра. Каза му да не се тревожи и обеща да направи прекрасни афиши. Та нали, по думите на Грейсън, имаше художествен вкус. Хвърли много труд върху шрифта, докато надписите придобиха професионален вид, а баща ѝ позволи да използва копирната машина в магазина му в неделя следобед, за да бъде всичко готово за понеделник сутринта.

И сега, докато качваше последния афиш на дъската за обяви, Алин си мислеше колко благодарен ще бъде Грейсън, когато ги види. Афишите станаха точно такива, каквито ги искаше той. Тя затвори очи и си представи усмивката, светнала в очите му, топлия му дъх, докато шепнешком ѝ благодари в ухото, тялото му, силно притиснато в нейното, може би дори тук, в коридора. Усети, че лицето ѝ се изчервява и пламва при тази мисъл, а зърната на гърдите ѝ щръкват под мекия плат на ризата. Смутена, взе тетрадката си и я притисна до гърдите, наведе се над чешмата да пийне вода и изчака, докато премине възбудата.

Вратата на салона се отвори и отвътре заизлизаха ученици. Алин разсеяно поздрави някои от тях. Знаеше, че Грейсън е вътре и искаше всичко да изглежда случайно, сякаш просто минаваше оттук. Известният артист от сапунената опера, който беше истинският баща на сестра му, беше поканен да говори, и Грей каза, че сигурно ще отиде да го слуша.

Чери Хачет се спря при Алин и се опита да я заговори, но Алин просто не можеше да се съсредоточи върху думите на момичето. Не отместваше поглед от вратата, готова да остави Чери и да хукне към

Грейсън, щом го забележи. Изведнъж зърна една руса коса на вратата и сърцето ѝ подскочи от радост.

— Ще се видим после — каза тя на Чери и не дочака отговора ѝ. Тръгна към Грейсън, представяйки си как ще изрече името му със спокоен, подкупващ глас, но забеляза, че той не е сам, нито е с другите момчета. Той стоеше много близко до Емили Кроуел, новото момиче от Чикаго, с черната коса, с което тя бе говорила на погребението.

Алин рязко спря и втренчено ги загледа. Обзе я някакво вледеняващо чувство. Грейсън не се докосваше до момичето. Но бе наклонил главата си към нея по такъв начин, че сърцето на Алин се сви, сякаш прободено от нещо остро. Лицето ѝ пламна. Понечи да се обърне, но Емили я забеляза и сбута Грейсън.

Той вдигна очи и лъчезарно се усмихна на Алин. Двамата с Емили тръгнаха право към нея, Грейсън протегна ръка и я прегърна през кръста.

— Здравей — каза той. — Как си?

Ръката му ѝ подежда като спасителен пояс, подаден на давец се човек, но вътрешно тя продължи да трепери.

— Добре съм — отговори хладно Алин.

— Познаваш ли Емили? — попита той.

— Запознахме се — каза Алин. Щом си спомни за погребението, веднага се почувства виновна, че се държи студено и ревниво. Беше толкова дребнаво. — Здравей, Емили — поздрави я приятелски тя.

— Отидохме да чуем Джордан. — Грейсън изрече гордо името.

— Беше страхотен — каза Емили и бляскавите ѝ черни очи се разшириха от възхищение. — Разказа как е получил първата си роля, как е учил да стане актьор и много други неща.

— Емили иска да стане актриса един ден — обясни Грей.

— О-о — възкликна Алин и изведнъж се смути от това, че толкова често бе изразявала желанието си да стане трудотерапевт. Изведнъж този избор ѝ се стори безличен в сравнение с избора на Емили.

— Та затова казах, че ще я представя на Джордан — продължи Грей. — Може би ще ѝ помогне.

Емили изви глава към вратата.

— Нямам търпение да се запозная с него. Направо е великолепен.

— Аз закачих афишите, Грейсън — каза Алин.

— А, добре — отговори Грей, без да отмества поглед от вратата на салона.

— Ела да видиш.

Грей леко се намръщи и попита:

— Не може ли след малко?

Алин усети, че сърцето ѝ отново се сковаваше от студ.

— Има един точно тук — каза тя и посочи към нишата, където беше чешмата.

Грей погледна през рамо към вратата, после тръгна след Алин към чешмата. Спря пред таблото за обяви.

— Ей, страхотно е — извика той и очите му светнаха така, както Алин си представяше. Усмивката му я стопли. — Свършила си прекрасна работа, Алин. Благодаря.

Алин щастливо кимна и каза:

— Какво си мислиш? Окачила съм двайсетина афиша в коридорите.

Грейсън пристъпи към афиша и докосна снимката си с пръст, сякаш пригласяйки непослушен кичур коса.

— Съжالياвам само, че не съм със синята карирана риза на тази снимка. Тениската не е много подходяща.

— Но през нея изпъкват мускулите ти — каза предано Алин.

— Ето го, идва — изписка Емили. — О, Грей, не издържам. Ела тук!

— Добре, добре, ей сега — каза Грей, преструвайки се на много уморен от светски задължения. — Ще трябва да окажа внимание на госта.

Алин се загледа след Грейсън, запътил се бавно към Джордан Хил и мис Джоунс, учителката по музика и актьорско майсторство, които точно излизаха от салона. За миг си помисли да отиде при тях и да поиска да представят и нея. Но за какво? Тя нямаше да става актриса. Обърна се и тръгна към класната стая. Може би той щеше да я извика, докато се отдалечаваше, но не чу името си.

Разговорът в салона бе доставил удоволствие на Джордан. Когато стъпи на сцената, го обзе носталгия. Сцената беше много по-малка,

отколкото я помнеше. Беше тясна и някак запусната, а съвсем не представителна, каквато му изглеждаше някога. Спомни си как ръката му, хванала лула, трепереше, като жестикулираше с нея в ролята на разказвача в Нашия град. Това беше характерна роля, която Лулин Ансли настояваше той да изпробва, вместо да играе романтичен герой, което лесно му се удаваше. Толкова горд беше с тази роля.

Публиката беше от гимназисти и сега, както и тогава, само че сега те му приличаха на нетърпеливи деца. А някога бяха за него страшни критици. След разговора и въпросите раздаде много автографи. Гей Джоунс чуруликаше нервно, докато двамата се спускаха по наклонения под към вратата на залата. Тя примигна зад дебелите стъкла на очилата си, когато излязоха на светло във фойето.

— Нямам думи да ви благодаря — каза тя. — За всички ни беше голямо удоволствие. Истинско вдъхновение е за тези младежи да знаят, че сте от окръг Крес.

— Удоволствието беше мое — отговори Джордан. — Малко насърчение никога не е излишно. Актьорството не е професия за малодушни хора.

— Не е, наистина не е — съгласи се мис Джоунс. — Бихте ли дошли в учителската стая да прием кафе или нещо друго?

— Ей, Джордан.

Джордан се обърна и видя Грейсън, спокойно запътил се към него, следван от красиво момиче с черна коса. Обикновено момчето се държеше хладно към него, използваше обръщението „сър“ като всяко възпитано дете от южните щати, но влагаше в него язвителна нотка. Днес обаче лицето на Грейсън издаваше онова собственическо чувство и прекалена фамилиарност, които се изписват по лицето на човек, който се готви да иска нещо. Джордан съзнателно се обърна към учителката по музика.

— Много сте любезна, но трябва да се прибирам.

Мис Джоунс срамежливо се усмихна. Единият ѝ преден зъб леко стърчеше над съседния.

— Наистина съм много признателна. Знам, че това е тежък момент за вас...

Джордан поклати глава.

— Радвам се, че можах да дойда.

Сега вече се обърна към Грейсън, чиято самоуверена усмивка бе помръкнала, след като го бе накарал да чака, без да му обърне внимание.

— Здравей, Грейсън — каза Джордан и леко се усмихна на Емили.

— Грейсън ми каза, че сте негов втори баща — започна несигурно Емили. — Надявам се, че ще ни извините за безпокойството. Моите родители следяха редовно вашето старо телевизионно шоу, когато живеехме в Чикаго.

Джордан остана изненадан от определението „втори баща“. Въпреки това трудно можеше да се каже какъв точно се пада на Грейсън. В наше време семейните връзки понякога се определят трудно.

— Тя искаше да се запознае с теб — каза Грей с напрегнат, тревожен глас, и Джордан веднага се почувства виновен, че така го срыза преди малко. Момчето просто искаше да се изфука, за да направи впечатление на едно хубаво момиче. Нищо лошо нямаше в това. А освен това те двамата всъщност бяха свързани по някакъв начин. Нямаше никакви основания да поставя в неловко положение момчето.

— Ами защо не ме представиш, Грейсън? — попита любезно той. — Аз също искам да се запозная с нея.

— Това е Емили Кроуел — каза Грейсън. — Джордан Хил.

Джордан стисна ръката на момичето.

— Приятно ми е да се запознаем.

Емили погледна със сияещо лице Грейсън, сякаш той беше направил някаква магия. После се обърна пак към Джордан и каза:

— Аз искам един ден да стана актриса. Може ли да ми дадете някакъв съвет?

— Станете актриса сега. Явявайте се на прослушвания всеки път, когато има — каза Джордан.

— Смятате ли, че съм достатъчно красива? — попита сериозно тя.

Грейсън се усмихна иронично, по мъжки на Джордан и каза:

— Аз не знам, Джордан. Мисля, че не е, ти какво ще кажеш?

— Грейсън — изписка тя и леко го удари по ръката.

Джордан усети, че усмивката му се стопява. Искеше му се да харесва момчето, защото беше син на Лили, брат на Мишел. Но в това

момче имаше нещо, което го дразнеше, колкото и да се опитваше да го харесва. Хайде, признай си, каза си той. Не го харесваш, само защото е син на Пинк.

— Много сте красива — увери я Джордан. — Не се тревожете за това. Трябва само да учите актьорско майсторство.

— Хайде да тръгваме — каза Грей и подкани с пръст Емили, както понякога правеше Пинк. — Идваш ли, Емили? Часът почва.

— Довиждане — каза Джордан и проследи с поглед Грейсън, който се отдалечи рамо до рамо с чернокосата красавица. Даде си сметка, че Грейсън го е отпратил да си върви и това го раздразни. Освен това не му беше приятно Грейсън да се обръща към него с малко име. Предпочиташе враждебното „сър“. Понечи да извика момчето и да му каже всичко това. Успокой се, каза си той. Спри да се държиш като стар мърморко.

Джордан видя, че се задава група момичета, които се побутваха и смееха. Щом той се обърна и им се усмихна, те го заобиколиха. Протегнаха тетрадки и той им даде автографи, посветени на тях и на майките им.

— Защо имате мустаци? — попита смело едно от момичетата.

— Защото с тях изглеждам по-млад, вие не мислите ли така?

Цялата група отново се разсмя, а после всички се разпръснаха като пилци.

Джордан изчака да се разотидат и отиде на чешмата в близката ниша да пие вода. Като се наведе, забеляза точно пред себе си един от афишите на Грейсън. Докато го разглеждаше, носът му се сбърчи, сякаш бе доловил лоша миризма.

Отгоре пишеше: Грейсън Бърдет, кандидат за заместник-председател на училищния съвет. Снимката на афиша беше правена през лятото. Със силно изрусяла от слънцето коса, Грейсън стоеше облегнат на колата и дяволито се усмихваше. Едната му ръка обгръщаше леко слабичките рамене на Мишел, която го гледаше със засмени, възторжени очи.

Мръсник такъв, каза си Джордан, загледан в афиша. Точно тази снимка с Мишел ли трябваше да използва? Всички деца знаеха за Мишел и за това, което ѝ се случи. Тази снимка не се е появила тук случайно. Той знае, че хората ще се трогнат от нея, ще изпитат

съчувствие към него. Това сигурно е идея на Пинк, помисли си с отвращение Джордан. Не, прекалено изтънчено е за Пинк.

Джордан отпи още една глътка вода, но в устата му загорча. Мишел сигурно щеше да се пръсне от гордост, че се появява на афиш с малкото си братче, помисли си той. Тя обожаваше това момче. Джордан си спомни как всеки път, когато я видеше, Мишел щастливо разказваше за постиженията на Грейсън, за това колко е хубав и как всички го харесват. Хвалеше се колко е добър в спорта. Той беше спортна звезда, а нея, с тази крехка фигура, все последна я избираха във всички отбори. Мишел се възхищаваше от високите му оценки, докато тя самата с много труд постигаше среден успех.

А ето че сега нейната снимка вероятно ще му помогне да спечели още една победа. Ако знаеше, тя без съмнение щеше да каже, че това е прекрасно. Но Джордан не го приемаше така. Струваше му се, че Грейсън спекулира с нейната памет.

Сигурно просто ревнувам, каза си Джордан, гледайки двамата тийнейджъри на снимката. Ревнувам, че Пинк все още си има дете, а аз вече нямам. Може би до това опира всичко. Глупаво е, помисли си той. Мишел беше дете и на Пинк. Но въпреки това му се прииска в този момент Грейсън да е пред него. Така щеше да го раздруса, че зъбите му щяха да затракат.

Е, това вече е друго нещо, каза си Джордан, само че няма как да стане. Момчето отдавна си беше отишло. Не трябва да се занимавам повече с тази история, помисли си той. Но преди да тръгне, се протегна и откъсна афиша. Смачка го с ръце, докато крачеше към изхода. Преди да излезе от сградата, го хвърли в едно кошче за боклук в коридора.

Арестуването на Рони Лий Партин и установяването на неговото алиби, което стана в края на седмицата, по никакъв начин не успокои преподобния Ефраим Дейвис. Той през цялото време подозираше, че беглецът не е човекът, когото всички търсят. Беше видял снимки на Рони Лий Партин по новините и знаеше със сигурност, че това не е младият мъж, когото беше забелязал през онази ужасна нощ долу при Трите арки.

— Още едно парче торта, отче? — попита Клара Уокър, вдигнала ножа над пухкавата кокосова глазура.

Потънал в мисли, преподобният Дейвис не беше забелязал, че Бил Уокър е станал от масата за вечеря, а Клара се опитва да разтреби наоколо. Погледна с копнеж тортата и излъга:

— Не, благодаря. Не мога повече.

Стана от масата и отиде във всекидневната, за да не пречи на Клара и да се отдалечи от изкушението. През тридесетгодишния си брак никога не беше мамил жена си, но беше въздишал по кулинарните способности на други жени. По време на пътуванията си се озоваваше в енории, където имаше много отлични готвачки и трябваше да плаща за този си порок с дрехи, които все отесняваха, и с колани, на които трябваше да пробива дупки с чук и шило. Беше опитвал пилетата, граха, салатите от ряпа и свинските котлети на разни жени из целия щат. Но в окръг Крес малко наслади можеха да се сравнят с кокосовата торта на Клара Уокър. Преподобният Дейвис се отпусна в едно кресло във всекидневната и взе местния вестник, оставен на една масичка до него. От работилницата се чуваше приглушеният шум от дърводелския трион на Бил Уокър. Бил беше мълчалив мъж, който все гледаше да се усамоти, но като че ли нямаше нищо против присъствието на още един човек в дома си. Преподобният Дейвис взе вестника и си сложи очилата, както винаги преизпълнен от чувство на благодарност към добрите хора, които го приютяваха. Отвори вестника и с повърхностен интерес на външен човек плъзна поглед по страниците му. Когато стигна до последната страница, спря и загледа снимката на момичето.

Тя беше обикновено момиче, но в усмивката ѝ имаше нещо трогателно. Прочете молбата за информация, отправена от семейството ѝ, и в същото време усети киселините в стомаха си.

Помнеше тази усмивка. Може би тя изглеждаше трогателна сега, след като знаеше какво се е случило. Парадоксалното обаче беше в това, че той, който обръщаше толкова малко внимание на белите около себе си, в съня си беше преследван от усмивката на това малко момиче. Казваше си, че се е опитал да направи каквото трябва, че повече от това би било безразсъдство, но въпреки всичко не спеше добре, не се чувстваше добре и не можеше да се избави от чувството на срам и вина, че продължава да мълчи.

Погледна отново снимката. Може би онова, което съм видял, не е важно, каза си той за стотен път. Но може и да е важно. А тя беше добро момиче. Имаше майка и баща, които страдаха и които заслужаваха отговор. Може би съобщението във вестника е разрешението, което търси. Може да се обади и да говори, без да си каже името. Това е по-безопасно, отколкото да се обади в полицията. И от всяко положение е по-добре, отколкото да не прави нищо.

Клара Уокър влезе във всекидневната и седна с въздишка на тапицираното с памучно кадифе канапе.

— Има ли нещо интересно във вестника? — попита тя.

Проблемът е там, че телефонът е във всекидневната, помисли си той. Не можеше да помоли Клара да излезе от собствената си всекидневна. Тя беше уморена. Цял ден беше работила.

— Нищо особено — отговори преподобният. Пак си намираш извинения, помисли си той. Хайде, направи го.

Сякаш в отговор на мислите му Били Уокър подаде глава през вратата. По къдравата му черна коса бяха полепнали стърготини.

— Искаш ли да дойдеш да видиш как стана, скъпа?

Клара изви очи към Ефраим Дейвис.

— Прави ми нова маса — обясни тя. — Идвам, скъпи. — Надигна се с въздишка от канапето и се заклати към вратата след мъжа си.

Преподобният Дейвис остана сам във всекидневната.

Отиде при телефона и се разколеба. Въпреки хладната влажна вечер усети как потта му се стича под свещеническата риза. Вдигна слушалката и набра номера, даден във вестника. Телефонът иззвъня три пъти и след това един младежки глас каза:

— Ало.

Преподобният Дейвис пое дълбоко дъх.

— Ало — започна той. — Обаждам се във връзка със съобщението в днешния вестник. Това ли е... може ли да говоря с господин или с госпожа Бърдет?

— Какво за съобщението? Аз съм Грейсън Бърдет.

— Става дума за Мишел. А-а-а, за убийството. Може би разполагам с някаква информация.

— С кого говоря, моля? — попита Грейсън с отсечен глас.

Преподобният Дейвис замълча и се ядоса на себе си, че мълчи. Засрами се, че не може да каже името си на едно дете.

— Вижте какво — каза момчето с напрегнато рязък глас, — не знам кой сте вие, господине, но ако сте някакъв луд или психо...

— Много е сериозно, уверявам ви.

— Защо тогава не си кажете името?

И този път преподобният Дейвис не можа да даде отговор. Не беше очаквал да се отнесат с него точно по този начин.

— Знаете нещо за убийството на сестра ми, така ли? Защо тогава не сте съобщили на полицията?

— Прочетох съобщението във вестника. Там пише да се обадя...

— Обадете се на шериф Ройс Ансли, господине, и говорете с него. Но само ако действително знаете нещо — каза Грейсън. — Иначе спрете да безпокоите семейството ни.

Ефраим Дейвис разбра, че разговорът е прекъснал. За миг стисна здраво слушалката в потните си длани, после бавно я върна на мястото ѝ.

ГЛАВА 10

С изключение на понеделник вечер, когато се беше съгласила да помогне на Бренда и на Лорета за официалната вечеря на Дъщерите на конфедерацията, Лили си беше вкъщи и чакаше до телефона. През целия ден в понеделник нервите ѝ бяха изопнати, защото беше сигурна, че някой ще види съобщението и ще се обади. Вечерта, когато се върна, Грейсън възмутено каза, че се е обадил някакъв луд, но освен него никой друг не е звънял. Вторник като че ли беше безкраен ден. Телефонът звъня няколко пъти, но нямаше нищо важно и вечерта Лили с изненада установи колко изморително е да седиш и да чакаш. Припомни си дългите часове пред операционните зали, когато единственото, което ѝ оставаше, беше да съсредоточи вниманието и цялата си вътрешна енергия върху нещо, за което не можеше нищо да направи. И да чака присъдата. Във вторник вечерта, когато Грейсън се върна, тя го разпита по-внимателно за телефонното обаждане предишната вечер.

— Откъде си сигурен, че е бил луд? — попита тя и го задържа на масата след вечеря.

— Казах ти — отговори търпеливо Грей. — Беше някакъв чернокож. Не знаеше нищо. Не поиска да си каже името. Обаждаше се, само за да ни тормози. Казах му да се обади на шерифа, ако знае нещо.

— Но нали точно това е въпросът — продължи да настоява Лили. — В случай че някой не иска да отиде при шерифа...

— Лили — намеси се Пинк. — Стига с това, боже мой. Грейсън е постъпил правилно. Казал е на човека да се обади на шерифа. Ако е знаел нещо, ако се е обадил на шерифа, мислиш ли, че нямаше да сме разбрали досега?

— Знам — каза тя. — Знам.

След като и двамата станаха, тя продължи да седи отпусната на стола, втренчила немиждащи очи в неразтребената маса. Прав беше Пинк. Тя се беше хванала за обявата във вестника, сякаш в нея се криеше някаква надежда. Надежда за какво обаче. Дори и някой да се

обадеше, това няма да върне детето ѝ. Единственото, което можеше да направи, е да раздигне масата и да си легне.

Когато се събуди на другата сутрин, в къщата беше тихо и тя беше сама. Като боксьор, продължил да се боксира с изцъклени очи и трепереци колене, тя най-сетне лежеше повалена на тепиха. Разбра, че трябва да приеме загубата си.

Дълго време ѝ беше нужно, за да стане. Когато най-накрая се надигна, си наложи да отиде в кухнята и да изяде филийка препечен хляб. После взе душ и си изми косата. След това се върна в спалнята.

Слънчевата светлина влизаше през прозореца на стаята и падаше върху килима с бледозелени и розови фигури, който беше пренесла от къщата на баба си. Погледна към леглото, но отиде при тоалетката и седна пред нея до отворения прозорец. Затвори очи и пое дълбоко свежия октомврийски въздух. Есента в Тенеси никога не беше много хладна, както например в Ню Ингленд. Тези ранни есенни дни излъчваха мека прохлада, а небето през дантелените пердета беше светлосиньо. Лили седеше безшумно, с отпуснати в скута ръце, отдавайки се на загубата си, приемайки я по начин, по който до този момент избягваше да я приеме. Денят беше такъв, че караше човек да се радва, че е жив. Лили избърса сълзите, които се стичаха като в стари улеи по лицето ѝ. След малко разбра какво иска да направи.

Стана бавно и отиде при гардероба. Извади чифт сиви кадифени джинси и ги обу. Забеляза със смътно чувство на изненада, че те висят около тесния ѝ ханш и се въртят в талията. Всички ѝ се караха и настояваха да се храни. За първи път ѝ стана ясно, че сигурно е отслабнала с няколко килограма. Сложи си колан, за да не се смъкват панталоните. След това отиде при шкафа и отвори чекмеджето, където стояха пуловерите. Посегна към най-овехтеля, който имаше, но погледът ѝ попадна на един сапфиреносин памучен пуловер, подарен от Мишел за последния ѝ рожден ден. Той беше голям и обемист, каквито носеха сега младите момичета. Лили никога не би си го купила, но когато го облече, Мишел изръкопляска и Лили трябваше да признае, че много ѝ отива. Мишел с гордост каза, че предварително е знаела това. Лили извади пуловера и го облече.

После седна пред тоалетката и се погледна в огледалото. Никога кожата ѝ не е била по-бледа. Слънчевата светлина осветяваше краищата на тъмната ѝ къдрава коса, докато падащите на вълни по

раменете ѝ кичури съхнеха, а и очите ѝ изглеждаха по-светли от обикновено, сякаш слънцето се процеждаше през тях и ги обезцветяваше. Макар че имаше крехка фигура, Лили смяташе себе си за силна личност, за здрав човек. Но жената от огледалото имаше вид на мимолетно създание, като облаче дим, което се разстила. Лили посегна към грима и си сложи малко руж на бузите. Сложи и малко розово червило на устните, но не пипна очите си. Все едно сълзите щяха да размажат грима. Стегна влажната коса с шнола, но някои непослушни кичури останаха да се къдрят по опънатата бледа кожа на слепоочията.

Лили стана от тоалетката и излезе от къщата. Отиде в градината и огледа посърналите летни цветове и ярките, избуяли есенни цветя. Денят беше дори по-прекрасен и уханен, отколкото си представяше. Изнесе градински инструменти от бараката и се върна в градината. Наведе се и започна бавно да реже. Бонбоненорозови, златисти и червеникавокафяви далии и цинии падаха в кошницата ѝ. Няколко бели и тъмножълти рози все още се полюляваха от лекия ветрец. Отряза ги и ги прибави към букета. Изправи се и разтърка гърба си. После влезе в къщата и напълни един буркан от майонеза с вода. Подреди цветята в буркана и върна в бараката ръкавиците, ножиците и кошницата. Избра една лопатка, взе цветята и се запъти към колата, оставена в алеята.

В отсрещната ливада старият кон пръхтеше зад ниската ограда. Лили се поколеба за миг пред вратата на колата. После остави цветята на седалката и прекоси улицата. Отскубна малко трева и протегна ръка към старото животно. Конят вдигна глава над оградата и захрупа тревата от дланта ѝ. Тя прокара пръсти през твърдата грива на коня и притисна леко глава към топлия му нос. От допира студената кожа на лицето ѝ се отпусна. Конят бързо загуби интерес към тревата и се обърна. Лили прекоси обратно улицата и се качи в колата.

Гробището беше само на около три километра с кола, но тихите пътища на Фелтън никога не ѝ бяха изглеждали толкова красиви и спокойни. Тя се отпусна, за да поеме болката, която нахлу в сърцето ѝ. Цветята стояха изправени в буркана на седалката до нея като послушно дете.

Лили остави колата на пътя и мина през железната порта, която сочеше къде е старото градско гробище. Много отдавна това прекрасно

място, закътано сред дървета и заобиколено от нивя и пасища, беше избрано за гробище. Склонът, който водеше към гробовете, беше обрасъл с полски маргаритки и див памук с ярки оранжеви цветове. Лили не беше идвала тук от деня на погребението. Тогава наоколо имаше много хора, а дъждовното време беше заредено с гняв, напрежение и сълзи. Сега, докато вървеше към гроба на Мишел, тя усети спокойствието и с нищо ненарушимата, безкрайна тишина на това място.

Все още не беше стигнала гроба, когато изведнъж видя, че не е сама. Стресна се, защото беше сигурна, че е единствената жива душа тук. Кой знае дали не си беше говорила сама. Но не, Джордан Хил явно не усещаше присъствието ѝ. Беше коленичил до гроба, загледан в белия кръст, който временно бележеше мястото, където щеше да бъде поставен паметник. Сенките на клоните се раздвижиха над приведените му рамене и като се приближи, Лили видя, че той трепери, както е коленичил, макар че времето все още беше меко. Тя не искаше да го стресне, затова тихо изрече името му.

Джордан сковано се изправи на крака и я погледна с блеснали очи над рушащите се каменни паметници. Като видя мъката му, Лили усети, че сърцето ѝ се свива от нещо отдавна забравено. Опита се да си възвърне познатото старо чувство на гняв, но кой знае защо сега това ѝ се стори маловажно. Погледна цветята в буркана и каза:

— Искях да ги сложа на гроба.

Видя, че той преглътна и отмести поглед встрани. После се изкашля и поглади нервно мустаците си.

— Ами, ще се махна да не ти преча — отговори той с дрезгав глас.

— Няма нужда — каза тя. Приблужи се до гроба и клекна. Сложи буркана на земята, а след него и лопатката, която стискаше под мишница. — От градината са.

— Много са красиви.

Лили зарови с лопатката в земята. Червената пръст вече беше хванала здрава зимна кора. След малко Джордан коленичи до нея.

— Имаш ли нещо против аз да направя това? — попита той.

Лили го изгледа. После му подаде лопатката, отпусна се назад и закрепил цветята в скута си, а той започна да копае. Тя наблюдаваше как се движат ръцете му и те ѝ изглеждаха по-познати, отколкото лицето

му. Когато Джордан се пресегна за буркана и пръстите им се докоснаха, тя толкова силно се стресна, сякаш беше забравила, че те са от плът и кръв. Все едно че ги виждаше в спомените си.

Джордан намести буркана в дупката, която бе изкопал, и я запълни наоколо с пръст. Отстъпи назад и загледа цветята и кръста. После наведе глава. Лили направи същото.

Искаше да бъде тук сама, да поговори с дъщеря си насаме. Смяташе, че присъствието на Джордан ще наруши усамотението ѝ, но не беше така. Каза си молитвите и сърцето ѝ се отпусна. Въпреки всичко, което се бе случило, почувства странно успокоение, че двамата заедно са тук, майката и бащата на Мишел.

Когато Джордан ѝ протегна ръка да се изправи, тя не го отблъсна. Горчивината я нямаше. Той си има своите сълзи, своята мъка, помисли си тя. Позволи му да ѝ помогне да се изправи. Мълчанието между тях беше неловко, но не и враждебно. Джордан я гледеше странно и тя се зачуди да не би пуловерът ѝ да му изглежда прекалено весел, прекалено ярък, защото той беше облечен в мрачни траурни дрехи.

— Сигурно трябва да нося черно — каза тя, — но облякох този пуловер, защото ми е подарък от нея.

Тъгата в лицето на Джордан премина в изненада, той се усмихна и очите му се напълниха със сълзи. На Лили това ѝ напомни за дъга, която се появява, докато дъждът продължава да вали.

— Много добре го е улучила — каза той.

Лили понечи да отговори, но замълча. Вярно че в момента не се чувстваше огорчена, но все още не искаше да говори с него за Мишел. Обърна се и тръгна към колата.

— Искаш ли да те закарам? — попита тя. — Не видях тук друга кола.

— Дойдох пеша от дома на майка ми — обясни той. — Всъщност дойдох да се сбогувам.

— Заминаваш ли? — попита учтиво тя.

— Следобед.

— О-о.

Спуснаха се по склона, излязоха през портата и стигнаха до колата ѝ. Една престаряла кафява костенурка пресичаше бавно селския път на кривите си крака. Джордан отиде при нея, вдигна я и я пренесе

на другата страна, докато тя тревожно махаше с крака във въздуха. После се върна при Лили, която се беше облегла на колата.

— Животът сигурно продължава — каза Лили.

— Така казват — намръщи се Джордан.

— На мен всички това ми повтарят — продължи Лили. — Сигурно малко съм се побъркала, откакто това се случи.

Джордан кимна и попита:

— Има ли някакъв отговор на съобщението във вестника? Някой обади ли се?

— Един луд. Това е всичко.

— Мислех да се отбия при шерифа, преди да замина. Макар че ние двамата никога не сме си били полезни.

— Само ще си загубиш времето — въздъхна Лили. — Единственото, което знаят, е кой не е извършил убийството. А именно, Рони Лий Партин. Аз се опитвам да... все едно, не мога. Не мога да продължавам да мисля за това. Нищо не е в мои ръце. Може би се хващам за убийството, за да не мисля за факта, че Мишел я няма. Трябва да приема, че нищо, абсолютно нищо няма да я върне. Всички ми повтарят това и сигурно са прави.

Джордан пъкна ръце в джобовете си и от гърдите му бавно се отрони дълбока въздишка. Тъмните му вежди се сляха в плътна линия, надвиснала ниско над очите му.

— Лили, знам, че е така. Но въпреки това искам този мръсен тип да бъде хванат и заключен, а ключът да бъде изхвърлен.

Лили вдигна очи към него и с погледа, който си размениха, двамата сякаш се заклеха, че престъплението ще бъде наказано. Тя поклати глава и каза:

— Ако продължавам така, рискувам да си загубя разсъдъка. Не мога да си позволя да полудея. Трябва да мисля за семейството си.

И веднага съжали за думите си. Джордан приведе рамене по начин, който по-ясно от всякакви думи говореше, че е съвсем сам. Той си е виновен за това, припомни си Лили.

Джордан се огледа и каза:

— Знаеш ли, спомням си, че съм идвал тук като момче. В градското гробище. Място, пълно с призраци, през което трябва да минеш в деня на Все Светии.

Лили кимна, но не каза нищо.

— Може да отидеш някъде далеч оттук, но никъде другаде няма такова място като това. То е в сърцето ти. Непрекъснато срещам хора, които нямат чувство за дом, за мястото, където са израсли. Няма нищо, което ги зове. Докато имах Мишел, чувствах, че част от мен е все още тук. Че принадлежа на това място.

Лили загледа притихналите поля и каза:

— Не знам. Никога не съм била другаде. — Единият ѝ крак се провлачи и във връзките на обувката ѝ се заплете едно димитровче. — Е, не е точно така. Всъщност била съм по летища и по болници в няколко големи градове.

Джордан я погледна така, сякаш очакваше да види, че е ядосана, но в очите ѝ се таеше само далечен спомен.

— Ами, да се връщаме — каза решително тя. — В колко часа е полетът ти?

— В четири. От Нашвил — отговори Джордан. Приблужи се до колата и отвори вратата на Лили. После заобиколи и седна до нея.

Лили се обърна и погледна вратата на пустото гробище.

— Тя винаги чакаше с нетърпение да отиде в Ню Йорк да те види. Толкова се гордееше с това. С това, че играеш в телевизионно шоу. Много ѝ харесваше.

— Аз я обичах — каза тихо той.

Лили запали двигателя. Не погледна лицето му.

Преподобният Ефраим Дейвис застана на стълбите на кметството и пое дълбоко свежия въздух. На сърцето му беше олекнало, беше се успокоил, както може да се успокои човек, който е свършил нещо трудно, което е трябвало да свърши, и знае това. Беше изкарал две безсънни нощи след разговора по телефона с онова момче, брата на убитото момиче. Съвестта му го караше да отиде при шерифа, а инстинктът му за самосъхранение го караше да се качи на колата и да се върне в Мемфис.

Докато размишляваше върху проблема, проповедта му остана ненаписана, а енорияшите му от Фелтън — неизслушани. Може би през цялото време знаеше какво ще направи. Беше човек, чийто живот бе отдаден на това да върши добри неща, затова заряза закуската си и боязливо и благочестиво отиде при шерифа.

Сега се чувстваше бодър, успокоен и дори овъзмезден. Всъщност оказа се много лесно. Шерифът прояви интерес и се държа учтиво. Явно беше бивш военен, а преподобният Дейвис, като много хора от своето поколение, изпитваше голямо уважение към военните. Този шериф не беше никакъв дебел селяндур. Не, той беше джентълмен, който го наричаше „сър“. Зададе му няколко въпроса и като се ръкува с него, му благодари за информацията. Сега преподобният Дейвис чувстваше, че може да се върне към Божиите дела с чиста съвест. Беше изпълнил дълга си като гражданин и като духовно лице. Ето защо слезе по стълбите едва ли не с подскоци, устремил се към колата си. Беше гладен и особено благоразположен към скарата в „Дупката на Отис“, но този път смяташе да подмине заведението. Искаше да се върне в църквата и да свърши работата, заради която беше изпратен тук. На последното стъпало се размина с красив бял мъж с изсечени черти на лицето, облечен с тъмносиво сако.

— Днес изглежда сте в добро настроение, отче — каза младият мъж, след като двамата за малко не се сблъскаха на стълбите.

— Ами, днешният ден е хубав, синко — отвърна преподобният Дейвис.

Джордан проследи с поглед как свещеникът се качи в един зелен форд, който му се стори някак познат. Ако можех да бъде поне наполовина щастлив колкото стария свещеник, помисли си Джордан. Отвори вратата на кметството и попадна на Франсис Дънам, който му посочи кабинета на шерифа.

— Шерифа обаче го няма — каза Франсис. — Отива на събрание.

— Излезе ли вече? — попита Джордан.

— Мисля, че е в тоалетната — отговори рязко Франсис.

Джордан се поколеба за миг, после тръгна по коридора към мъжката тоалетна и отвори вратата. Бутна междинната врата и влезе вътре. Ройс Ансли вдигаше ципа на панталоните си пред писоара. Шапката му висеше отвън, окачена на една кукичка.

— Шерифе — каза Джордан. — Може ли да те обезпокоя за минутка? — Гласът му изкънтя сред плочките.

— Не може ли малко по-късно? — попита Ройс и застана пред умивалника.

— Не, няма как — отговори Джордан. — Връщам се в Ню Йорк следобед и исках да говоря с теб, преди да замина. А Франсис ми каза, че отиваш на събрание.

Ройс пусна чешмата, нави ръкавите си и сложи малко течен сапун на ръката си.

— Така е.

Джордан видя антипатията в очите на шерифа, който му хвърляше злобни погледи в огледалото над умивалника. Но се направи, че не забелязва нищо и продължи:

— Тревожа се за разследването. Знам, че целият окръг ти е на ръцете и се чудех няма ли да е по-добре, ако наемем частен детектив, който да посвети цялото си време на случая. Нали не искаме да изпуснем следата?

Ройс насапуниса внимателно ръцете си и след това ги изми. Обърна се към Джордан, докато ги изтърсваше, и капчици вода опръскаха ризата му.

— Ти не игра ли ролята на детектив в едно телевизионно шоу преди време? — попита Ройс.

Джордан отвърна на погледа на шерифа, без лицето му да трепне.

— Да, играх. Какво общо има?

— Не говорят ли така по телевизията? Не искаме да изпуснем следата?

Преди Джордан да отговори, Ройс включи сешоара и започна да разтрива ръце под топлата струя въздух. Шумът пречеше думите на Джордан да бъдат чути. Той изчака бръмченето да спре и шерифът да си свали ръкавите.

— Виж какво, шерифе — каза Джордан, — не се опитвам да те засегна. Искам просто някакъв резултат. Убита е моята дъщеря.

Ройс прекоси тоалетната и си взе шапката и сакото. Погледът в сивите му очи се зарея някъде.

— Знаеш ли, мистър Хил, помня деня, когато това дете се роди. Лили получи болки и ми се обади да я заведа в болницата. Ти тогава беше ли вече заминал или точно се канеше да ги изоставиш?

— Бях тук — отговори студено Джордан.

— А, правилно. Изостави ги чак след като разбра какво му има на бебето.

Вратата на мъжката тоалетна широко се отвори и вътре влезе помощник-шерифът Уолас Ренолдс. Той погледна двамата мъже, застанали гневно един срещу друг, и се обърна към шерифа.

— Искаш ли да дойда с тебе, шерифе? — попита той.

— Не, поеми нещата тук, Уолас.

— Добре, ще ги поема. Само да свърша сега една бърза работа.

— Ще се видим отвън — каза Ройс. Бутна междинната врата и Джордан излезе след него.

— Не ме интересува какво мислиш за мен, Ройс — каза Джордан. — Но гледай да хванеш убиеца на дъщеря ми.

— Аз точно това искам — отвърна Ройс с равен глас.

— А аз искам да бъда в течение на нещата — каза Джордан.

— Можеш да се обаждаш по всяко време — заяви иронично Ройс. — Ще бъдеш осведомяван. В момента нямам какво да ти кажа.

Джордан разбра, че е безсмислено да продължава. Този човек го смяташе за отрепка, почти толкова отблъскващо същество, колкото и убиеца, когото търсеха. В този град хората не прощаваха и не забравяха. Беше избягал навремето от отговорността си към болно дете и млада съпруга, за да преследва една мечта. Сега всички врати тук бяха затворени за него. Никакво обяснение не можеше отново да ги отвори. В известен смисъл той разбираше. Не биваше да очаква прекалено много. Беше оставил веднъж съдбата на дъщеря си в ръцете на други хора и сега беше много късно да иска да я поеме в свои ръце. Нямаше друг избор, освен да им се довери. Джордан се обърна и излезе. Дватама с шерифа не си направиха труда да се сбогуват.

ГЛАВА 11

След заминаването на Джордан животът в известен смисъл възвърна нормалния си ход. Пинк се опита да продаде част от голяма ферма на един човек, който искаше да започне бизнес с коли под наем, но собственикът на земята в последния момент се отказа. Лили работеше активно като доброволка в болницата и заедно с Бренда и Лорета имаше много заявки за обеда и вечери, приготвени от „Домашна кухня“. Никой повече не се обади във връзка с обявата във вестника. Ройс ги посещаваше от време на време, за да им съобщи, че разпитва този или онзи, или за да им покаже резултатите от лабораторните изследвания на незначителни дреболии, събрани на местопрестъплението. Оръжието все още не беше открито, но от лабораторията бяха категорични, че става дума за дървен предмет. Единствено Грейсън можеше да се похвали с нещо. Той спечели лесно изборите в училище, а като преден защитник на Пантерите от окръг Крес осигури победата на отбора. Лили направи усилие да покаже, че се вълнува, но ѝ беше трудно да прояви ентусиазъм. Радваше се, че нейният син преуспява в живота. За себе си често имаше чувството, че животът ѝ просто се влачи.

Един понеделник следобед в края на октомври силно чуване на предната врата събуди Лили от дълбок сън. Електронният будилник показваше четири и половина и Лили не можа да повярва, че е спала повече от час. През деня полагаше големи усилия да се държи нормално, но когато ѝ дойдеше много, намираще спасение в съня. Единственото неудобство от това отдаване на забрава беше, че се събуждаше с познатото плашещо чувство за празнота и загуба.

— Ей сега — измърмори тя и после извика високо: — Идвам.

Тръгна със залитане по коридора, прекарвайки пръсти през косата си, за да я отметне от лицето, щипейки бузи, за да се разсъни. Отвори вратата и погледна навън. Отначало не видя никого. После забеляза Алин Старнс, която бе седнала в един от люлеещите се столове на верандата и бършеше очите си с две ръце. Лили излезе на

верандата и потръпна от хладния октомврийски следобед. Седна на другия люлеещ се стол до момичето.

— Алин?

Момичето погледна Лили с червени, подпухнали очи.

— Здравейте, мис Бърдет.

— Какво има, скъпа? — Лили се прозя и тръсна глава. — Извинявай — каза тя и опъна пуловера си плътно по тялото.

— Не исках да ви събудя — каза натъжено момичето.

— Няма нищо — отвърна Лили. — Като че ли нямам друга работа, та да спя по това време на деня.

— Грейсън тук ли е? — попита Алин.

— Не. Мисля, че не е. Може да се е върнал, докато съм спала. — Лили стана и отвори предната врата. — Грейсън — извика рязко тя. Вътре цареше тишина.

— Знаете ли къде е? — попита Алин.

Лили се намръщи.

— Сутринта каза, че има среща с някого след училище. Аз предположих, че срещата е с теб.

— Трябваше да е с мен — каза Алин. — Трябваше да се срещнем при гардеробите. Веднага след последния час.

— И той не дойде? — повиши глас тя.

Алин се разплака и поклати глава. Сълзите се стекоха по лицето ѝ като дъждовни капки по мокър чадър.

Дланите на Лили изведнъж се изпотиха. Сигурно има някакво просто обяснение, каза си тя. Та той всъщност е голям. Може да се грижи за себе си. Но никакви разумни доводи не разсеяха страха, който внезапно я обзе.

— Не знам — каза нервно тя. — Може би е трябвало да отиде някъде с Ръсел или с някое друго момче. Сигурно всеки момент ще дойде.

— Знаех си — захълца Алин. — Знаех си. Отдавна го е намислил.

— Алин, да не би нещо да не е наред? — попита настоятелно Лили.

— Нищо не е наред — изплака Алин. — Трябва да вървя.

— Чакай малко — каза Лили. — Чакай. Ако знаеш къде е, моля те, кажи ми. Аз се притеснявам за него. Ако е казал, че ще се

срещнете...

— Изглежда е размислил — заяви Алин с тих твърд глас.

— Но къде може да е отишъл? — извика Лили.

— Подозирам къде може да е — отговори горчиво Алин.

Лили изведнъж разбра, че тук може да е замесено друго момиче.

— Като се върне, ще му кажа да ти се обади — каза внимателно тя.

— Няма значение. Вече ще бъде късно — отговори Алин. Слезе тичешком по стълбите на верандата, качи се на колелото си и пое към града.

Лили я гледаше как се отдалечава. От една страна, ѝ беше жал за нея и се надяваше, че няма да се разстрои повече от това. От друга страна, се молеше Алин да се окаже права и на Грейсън да му няма нищо, а просто да е в компанията на друго момиче. Бакъренорусата коса на Алин се открояваше като малко пламъче сред пъстрокафевия фон на есенния пейзаж. Любовта е толкова болезнена, когато си млад, помисли си тя. Тогава сърцето е най-уязвимо.

Телефонният звън прекъсна мислите ѝ и сърцето ѝ подскочи. Може би е Грейсън. Затвори предната врата, влезе вътре и вдигна слушалката. Гласът, който чу, я изненада.

— Джордан? — каза тя.

— Как си, Лили?

Лили погледна през прозореца към улицата, надявайки се да види сина си.

— Карам някак — отговори тя. На другия край Джордан мълчеше. — Съжалявам, Джордан, не мога да говоря повече.

— О, извинявай, не исках да те притеснявам. — Гласът на Джордан беше плътен и като актьор той умееше да му придава топлота и увереност, но Лили долови тревога и несигурност в тона му.

— Откъде се обаждаш? — попита тя загрижено. — В Ню Йорк ли си?

— Да. Върнах се на работа. Чудех се дали няма някакви новини. Не исках да ти досаждам, но просто е много изнервящо, когато не знаеш какво става.

— Повярвай ми, че знаеш точно толкова, колкото и ние знаем. Казах на Пинк, че според мен шерифът е обезкуражен не по-малко от нас — обясни Лили. — Но изглежда не можем да направим нищо.

— Така изглежда — съгласи се той.

Лили чу, че някой влиза в коридора и се обърна с надеждата, че ще види Грейсън. Беше Пинк.

— Между другото, майка ти дойде да ме види — каза тя на Джордан.

— Така ли? Как ти се стори? Тревожа се за нея.

— Изглеждаше добре. Тя е жилав човек. Много е преживяла. Всъщност нейното гостуване ми подейства добре.

— Това е хубаво. — В гласа на Джордан прозвуча истинско облекчение. — Страхувах се, че този път ще й дойде прекалено много. — Лили долови в гласа му нещо, което отдавна й бе познато. Той се настройваше за сериозен разговор. Пинк бе излязъл от стаята, но сега се върна с бутилка „Джак Даниелс“ и чаша. Наля си малко уиски и загледа намръщено чашата. Тя знаеше, че не се мръщи на питието.

— Ще ти се обадя, ако научим нещо — каза решително тя.

— Е, добре — отвърна Джордан и в гласа му прозвуча лека изненада.

— Благодаря, че се обади.

— Да се пазиш, Лили.

— Ще се пазя. Довиждане засега. — Тя затвори телефона.

— Е-е — каза Пинк. — Какво иска Ромео?

Лили го изгледа хладно.

— Джордан се интересуваше как върви разследването.

Пинк поклати глава и си наля още една глътка уиски.

— Златен шанс е това за него — въздъхна той. — Откога чака такава възможност.

— Пинк — каза тя. — Притеснявам се за Грейсън. Трябвало е да се срещне с Алин след училище...

Пинк нарочно пресуши на един дъх чашата си.

— След такъв ден като днешния да се върна у дома и да чуя как жена ми си чурулика по телефона с бившия си съпруг.

— Чу ли какво ти казах? Грейсън не се е срещнал с Алин и не се е прибирал — повтори Лили.

— Боже мой — извика Пинк. — Той е на шестнайсет години. Сигурно си е намерил по-приятно занимание.

— Ами ако му се е случило нещо?

— Не изпадай в хистерия, Лили.

— Извинявай. Притеснявам се за него. Вече изгубих едното си дете. Не мога да не се притеснявам.

— Да-а. Ама и аз се притеснявам. Притеснявам се за жена си и за бившия ѝ мъж.

— Джордан се обади да разбере има ли нещо ново за убийството на Мишел. Странно ли ти се струва, че иска убиецът на дъщеря му да бъде хванат? — попита ядосано тя.

— О, правилно. Той е истинският баща. Бях забравил.

Лили погледна тъжно съпруга си.

— Пинк, ти си единственият истински баща, който Мишел е имала. Никой не може да отрече това. Просто се опитвам да ти обясня защо той се интересува.

— Баща — повтори подигравателно Пинк. — Никакъв баща не е той. А женкар. И нищо повече. Сега обаче му се отваря възможност пак да ти завърти главата. — Пинк вдигна чашата си и я изпразни. — За негово здраве!

— О, господи! — каза Лили и тръгна към вратата.

Той я последва в коридора към кухнята.

— Лили, не ми обръщай гръб така.

Тя се извърна и застана с лице към него.

— Недей тогава да се държиш като свиня!

— Знам — каза Пинк. — Права си. — Затвори бутилката и я остави на шкафа. — Имах лош ден — измърмори той.

Лили отвори хладилника и погледна вътре. Не ѝ се говореше с Пинк. Въздъхна и извади пакет кайма. После вдигна очи към съпруга си.

— Мислиш ли, че трябва да отидем да потърсим Грейсън? — попита тя.

— Навън дори не се е стъмнило още! — извика Пинк.

— Добре — каза троснато Лили, все още с пакета месо в ръка. — Просто се чудех. Алин беше толкова разстроена...

— Грейсън е още много млад да се обвързва само с едно момиче — каза Пинк. — Целият му живот е пред него. Лили, много съм скапан. Ще отида да полегна.

— Отивай.

— Извикай ме, като сготвиш — каза Пинк.

— Ще те извикам — отговори с въздишка Лили.

Алин знаеше къде ще го намери. Знаеше го с цялото си същество. Сякаш живо дяволче се бе свряло в стомаха ѝ, откъдето я измъчваше и тормозеше. Знаеше го още преди да отиде у тях. Досети се, докато го чакаше пред училище. Мина Ръсел Мийкс и тя го попита виждал ли е Грейсън, а Ръсел изтърси, че го е видял малко преди това с Емили Кроуел. После Ръсел изведнъж отмести виновно поглед от нея и Алин веднага разбра.

Тя въртеше педалите и почти не гледаше къде кара. Не беше и нужно да бъде особено внимателна. Цял живот бе живяла в този град и знаеше наизуст пътя за фермата на Милрейни. Няколко пъти бяха ходили там, тя и Грейсън. Всеки миг, прекаран там, се беше запечатал като най-прекрасен спомен в паметта ѝ.

Първия път не искаше да отиде там, но Грейсън я убеди, че нищо лошо няма да се случи. Там не живееше никой, фермата беше един от имотите, които бащата на Грейсън се опитваше да продаде. Старият Милрейни беше умрял, а единственият му наследник, някакъв племенник в Чикаго, искаше просто да се отърве от това място. Никой обаче не искаше да го купи, защото всичко беше старо и в лошо състояние. Мебели и всякакви други вещи, трупани в продължение на години, стояха все още там. Дори от ключ няма нужда, за да влезеш, бе казал Грейсън. И беше прав.

Алин имаше чувството, че върти педалите през избуяло жито, толкова тежко беше на душата ѝ, толкова натежали усещаше краката си, докато караше колелото. Може би там няма да има никой, каза си тя. Може би преувеличавам цялата история. Разбирам, че е говорил с едно красиво момиче и веднага съм готова да го осъдя. Натисна спирачките, колелото леко се разклати и спря. Стъпи с единия крак на пътя, а другия задържа върху педала. Ако сега просто се върна у дома, може би всичко ще се оправи, каза си тя. Постоя малко, отправила невиждащ поглед към сухите кафяви листа, шумолящи като панделки по изсушените житни стъбла.

Трябваше да се увери... Качи се пак на колелото и продължи. Стигна до неравен тесен път и мина край голяма гола нива. Старата ферма беше зад следващия завой. Последните лъчи на следобедното слънце прорязваха островърхия покрив и проблясваха в прашните

прозорци на старата къща. Зад нея имаше обор с дупка в покрива и порутена от времето ограда за добитъка. Недалеч от задната врата на къщата имаше стар каменен кладенец. Когато я доведе тук първия път, Грейсън ѝ даде една монета и ѝ каза да си пожелае нещо. А после прошепна в ухото ѝ какво желае той. И сега дъхът ѝ секна, като си спомни за топлия му дъх, за устните му, докоснали ухото ѝ, за ръката му, стиснала нейната ръка, докато я водеше към къщата, колебаеща се и отмаляла от желание.

Червената спортна кола на Емили Кроуел беше паркирана в алеята пред задната врата. Алин знаеше, че колата е нейна. В училище малко хора имаха коли, а Емили беше достатъчно голяма и имаше право да шофира. Баща ѝ беше важна клечка в банката, затова тя караше червена спортна кола, от която Грейсън често се възхищаваше на висок глас. Сега колата блестеше рубиненочервена наред алеята и при тази гледка сякаш нож прониза сърцето на Алин.

Тя слезе от колелото в началото на алеята, подпря го на разтреперания си хълбок и стисна здраво дръжките със студени потни ръце. Знаеше кой е прозорецът на спалнята. Знаеше къде са те. Спомни си първия път, когато той я беше омаял с думи за любов и тя беше влязла вътре, макар и да знаеше, че не бива. Затвори очи и веднага усети грапавата материя на покривката на леглото под кожата си, неговото тяло, проникнало в нейното, веднага видя красивото му лице, изкривено от желание, стенещо над нея.

Не искам да се доближавам до прозореца, каза си тя. Гледката, която щеше да се разкрие пред очите ѝ, не можеше да бъде по-истинска от онова, което виждаше в мислите си. Но необходимостта да премахне всякакви следи от съмнение я тласна напред. Докато се приближаваше към прозореца, в главата ѝ се завъртяха откъслечни молитви. Стъклата бяха мръсни и в тях се отразяваше чезнещата светлина. Тя сви ръката си в юмрук и внимателно изчисти едно ъгълче в долния край. И през цялото време си казваше, че може би няма да има нищо за гледане. Може би двамата учат. Тя знаеше, че той помага на съученици. Помогаше на Тайлър Ансли, преди Тайлър да отиде във военно училище. Срещали са се тук. Той ѝ го беше казал. Може би сега помагаше на Емили. Стъклото се изчисти, Алин стисна здраво мръсния перваз и погледна през стъклото.

Той лежеше върху Емили, грапавата покривка на леглото беше омотана в краката им, нейните кръгли бели гърди бяха притиснати под златистия мъх на гърдите му, а черната ѝ коса, разперена като ветрило, скриваше възглавницата. Със затворени очи, отворили уста, двамата се полюшваха като вълни.

Алин рязко се дръпна от прозореца, усети, че ѝ се повръща. Ако поиска, може да влезе вътре. Задната врата беше отворена, а и те сигурно нямаше да чуят, че влиза. Но за какво? Унижението ѝ без това беше пълно. Тя му беше дала любовта си, тялото си, душата си. Но излизаше, че това не е достатъчно, за да го задържи. Скоро всички в училище щяха да разберат. Нейната любов към него щеше да се превърне в смешка, с която всички щяха да се забавляват.

В следващия миг друга мисъл я стресна. Възможно ли е вече да знаят? Възможно ли е тя да е последната, която научава това? Откога я лъже той? От онази вечер в Деня на основателите, когато ѝ каза, че иска да остане с приятелите си? Тогава Емили беше там. Алин смътно си спомни, че я беше видяла. Ами уикенда, когато тя правеше афишите, а той каза, че трябва да си стои у дома? През цялото ли време е било така? Тази мисъл я съкруши. Алин никога не бе допускала, че човек може да се чувства толкова зле и да остане жив. Обърна колелото, качи се и подкара към града, шепнейки отчаяно през сълзи името му.

ГЛАВА 12

— Хайде — каза Сирил Карти на Джордан, който затвори телефона след разговора с Лили. — В гримьорната. Размазал си очите си.

Джордан послушно последва гримьора, който със ситнещи стъпки се отправи към царството си, и седна на стола. Марк О'Конъл, който отговаряше за рекламата на „Таен живот“, се появи на вратата и съобщи на Джордан, между две хапки сандвич с шунка, че Уолтър Соумс е дошъл да го види.

— Да го разкарам ли? — попита Марк.

Уолтър Соумс беше тапицер от Саут Джърси и все още живееше с родителите си. Беше възпитан млад човек и се ползваше с известна свобода на достъп в студиото на Шестдесет и осма Западна улица, тъй като беше председател на клуба на почитателите на Джордан и на Лорна Максвел. През трите години, откакто играеше в „Таен живот“, героят на Джордан, Пол Манвил, имаше романтична връзка с героинята на Лорна, Дженифър Тейлър. В частния си живот Лорна беше омъжена за учен лекар и имаше двегодишна дъщеря. От време на време Джордан и Лорна обядваха заедно и всяка година той ходеше на коледно тържество у тях в просторното им жилище на Ийст Сайд. Иначе двамата не поддържаха връзка. Но в представите на зрителите те бяха толкова обвързани, че беше неизбежно да имат общ клуб на почитатели.

— Искаш ли да му кажа, че си си отишъл? — попита пак Марк.

Джордан знаеше, че не бива да клати глава, докато Сирил Карти му гримира очите.

— Няма нужда — отговори той. — Кажи му, че ще се видим след тази сцена. Тогава ще съм приключил работния ден.

— Недей да мърдаш — скара се Сирил, облизвайки съсредоточено устни.

— Сигурно иска да ти обясни колко му е мъчно за дъщерята ти — каза Марк, като напъха последното парче от сандвича в устата си и

отметна назад дългата си коса с оцветени от горчица пръсти.

— Убийството ѝ не е никаква тайна — отговори Джордан. Той не харесваше особено много О'Конъл, който беше най-големият клюкар на света, но в същото време безочливо демонстрираше поведение, внушаващо, че се е издигнал над всякакви дребни интриги.

— Почитателите, нали знаеш, умират за такава история — каза Марк.

— Хайде, тръгвай. Тръгвай — каза оживено Сирил, потупвайки игриво Джордан по гърба.

Джордан провери вратовръзката и косата си в осветеното огледало, преди да се върне на снимачната площадка.

— Тяхното съчувствие е по-искрено от това на много хора, които действително ме познават — каза той.

— О, мо-о-о-ля ти се, Джордан — извика Марк. — Нищо чудно, че така си падат по тебе. Ти си толкова старомодно сантиментален.

Джордан потисна въздишката си и каза:

— Нека да ме изчака в гримьорната.

След снимките, когато Джордан влезе в гримьорната си, Уолтър Соумс седеше на един въртящ се стол пред облицованата с огледала стена. Всички в продукцията, с изключение на първата звезда, многоуважаваната Маргарет Кларк, дележа с някого обща гримьорна, но в повечето случаи снимките бяха в различни дни. Така че в гримьорната човек можеше да разчита, че ще бъде сам. При влизането на Джордан Уолтър скочи на крака. Джордан протегна ръка на младия човек с наднормено тегло и жълтеникавообледа кожа и му каза да седне.

Джордан се зае да сваля грима и да си сменя ризата.

— Уолтър — каза той, — трогнат съм от венеца, който клубът изпрати. Беше много красив.

— Няма нищо, Джордан. Позволих си да го купя с пари от членския внос, защото знаех, че хората от клуба искат точно това.

— Много съм признателен.

— Не искам да се натрапвам в такъв момент, но исках лично да изкажа съболезнованията си — заяви младият човек с мрачно лице.

Джордан се беше преоблякъл вече във всекидневните си дрехи. Прокара пръсти през косата си, за да намали ефекта, който Сирил бе постигнал със спрея и пяната. После седна на своя въртящ се стол и въздъхна.

— Уолтър, тя беше единственото ми дете. А аз не бях кой знае колко добър баща.

— О, не — възрази веднага Уолтър. — Сигурен съм, че си бил добър баща. Ти си много добър човек.

Бъркаш ме с Пол Манвил, помисли си Джордан.

— Не говоря за Пол Манвил, а за теб — каза сериозно Уолтър, сякаш четеше мислите му. — Аз познавам много звезди, Джордан. Повярвай ми. Знам какво говоря.

Джордан се усмихна тъжно на момчето. Уолтър не беше глупав, а просто настоятелно любезен. Той имаше слабост към телевизионни звезди, но знаеше много добре кои актьори му се подиграват, кои се смеят зад гърба му.

— Уолтър, тези твои думи значат много за мен — каза искрено Джордан. — Малко ми олекна.

Уолтър широко се усмихна.

— Виж какво, аз се прибирам вкъщи. Искаш ли да те закарам в града? Пътят ми е натам. — Джордан знаеше, че председателят на клуба пътува с автобус до гарата всеки път, когато идваше тук.

— Не, благодаря. Имам среща с Лорна след записва. Донесла е нови снимки на дъщеря си за нашия вестник. Но много ти благодаря.

Джордан стисна ръката на Уолтър, извини се и тръгна по коридора, пожелавайки лека нощ на всички, с които се разминаваше. Излезе през двойната врата във фоайето и попита човека от охраната, който му беше симпатичен, как е минал футболният мач.

— Нашите спечелиха, разбира се — каза човекът.

— Разбира се — повтори Джордан и махна с ръка за поздрав, излизайки на улицата. Потръпна, като се озова навън. Беше студено и сиво, градът навяваше печал и романтична тъга. Джордан си купи от един магазин на Четвърта Западна улица кашонче с шест бири и кутия със замразена вечеря и се запъти към апартамента си. Смяташе да попрегледа сценария, а после да затопли вечерята, докато гледа мача. Сърцето му се сви, като видя от ъгъла момичето, което седеше на площадката на къщата му. Аманда се изправи, щом го зърна, че идва, и го посрещна с ослепителна усмивка.

— Ходих да се подстригам на улица Кристофър и реших да се отбия. Харесва ли ти? — Аманда разтърси внушителните си къдрици.

— Много хубаво — каза Джордан.

— Приемаш ли гости?

— Разбира се — отговори той с пресилена усмивка. — Влизай.

Отключи входната врата и от коридора го блъсна познатата миризма на мухъл. Чу, че Аманда бърбори нещо зад гърба му, но вече си мислеше как трябва да постъпи с нея. Бяха се виждали два пъти, откакто той се върна, и му беше ясно, че нищо не се получава. Надяваше се, че и тя чувства същото, че ще разбере защо той не ѝ се обажда. Но тя явно не беше готова да сложи край просто така, без обяснение. Може да я заведе на вечеря в квартала и после да ѝ повикам такси, помисли си той. Така ще хвана второто полувреме на мача. Замразената вечеря ще остане за друг път.

Джордан отключи вратата на апартамента, Аманда се втурна вътре и се настани удобно на канапето. Той отвори хладилника под умивалника и сложи замразената вечеря в малкия фризер. Отвори една бира и предложи и на нея. Тя започна да облизва с език гърлото на бутилката, но Джордан се направи, че не я забелязва.

— Бях на пробни снимки днес — каза тя. — Търговска реклама за някакъв почистващ домакински препарат. Мисля обаче, че няма да ме вземат. Не съм подходящ тип за тази роля. На тях им трябваше някаква домакиня повлекана. Съжалявам, че моят агент не ме беше предупредил. Щях да си вържа една стара кърпа на главата или нещо подобно.

— Правилно, ти не си този тип — каза учтиво Джордан и отпи от бирата.

— Виж какво — каза тя. — Докато седях отвън и те чаках, ми хрумна страхотна идея.

— Каква е тя?

— Смяташ ли да ходиш на вилата си този уикенд?

— Не съм решил — отговори предпазливо той. — Защо?

— Нали каза, че ходиш всеки уикенд?

— Обикновено ходя.

— Ами, мислех да мина през Балдучи, да купя нещо наистина хубаво за ядене и после да отидем заедно на вилата. Да се отпуснем и просто да си починем. Много искам да видя това място. Точно в такава обстановка се развихрям най-много. Когато съм сред природата. Никога не си ме виждал в такава светлина.

Мисълта, че Аманда може да нахлуе в неговия планински дом, не го привличаше. И при най-добро стечение на обстоятелствата там, в планината не му вървеше с жени, дори когато сам ги поканеше, преизпълнен от оптимизъм и романтични планове. Знаеше, че и с Аманда нищо няма да се получи.

— Виж какво — започна притеснено той, — ролята ми в момента е трудна. През уикенда трябва да изуча сценария и да се пренастроя, така да се каже. Просто моментът не е подходящ.

Аманда го изгледа продължително, после стовари с трясък бирената бутилка върху масичката. В гласа ѝ прозвуча раздражение.

— Знаеш ли какво, Джордан, мислех, че двамата се разбираме чудесно. Какво се случи изведнъж? Мислех, че те привличам.

— Аманда, причината наистина не е в теб. Аз съм виновен. Някак потиснат съм тези дни след всичко, което се случи...

— Ами тогава ми дай възможност да те разсея.

— Да си призная, не ми се иска да се разсейвам — каза откровено той. — Не знам как да ти го обясня.

— Аз мисля, че това просто е извинение, Джордан. Искаш или не искаш?

Джордан мразеше подобни сцени. Страхуваше се да не каже нещо, с което да засегне нейните чувства. Всъщност не ставаше дума за нещо, което тя беше или не беше направила. Не можеше да ѝ го обясни. Не искаше да стои буден цяла нощ, нито да я задържи тук до зори. Не виждаше в очите ѝ онази дълбочина, която да го накара да се потопи и да заживее в нея. Може би човек изпитва подобно нещо само веднъж в живота си. Може би трябва да е млад и невинен, за да го изпита. Не знаеше. Нямахше значение. Дано не ме принуди да се държа жестоко, каза си той. Стомахът му се сви.

— Чула съм някои неща за теб — каза рязко тя и се изправи. — Знам какво говорят хората. Надут, задръстен от психични проблеми, не може да се намери жена, достатъчно добра за него.

За миг Джордан се зачуди къде е чула това. Но тъй като не искаше да води този разговор, не се опита да се защити.

— Все едно, това си е твой проблем — продължи тя. — Не съм ходила пет години на терапия, за да позволя на някакъв си каубой да си разиграва коня за сметка на моето самоуважение. — Тя извади

слънчевите очила от чантичката си и тръгна към вратата. — Когато останеш сам, ама наистина сам, да не си посмял да ми се обадиш.

Джордан въздъхна.

— Съжалявам, Аманда. Права си. Проблемът е мой. Няма никакъв смисъл да те наскърбявам повече.

Сълзи напиреха в очите на Аманда и тя бързо си сложи слънчевите очила.

— Да ме наскърбяваш? — каза с дрезгав глас тя. — А за себе си какво ще кажеш? Дявол да те вземе, Джордан, ти дори не се опитваш да направиш нещо.

Джордан отмести очи от нея и погледна встрани. Аманда мина край него и излезе в пожълтения коридор. Той изпита дълбоко облекчение, когато тя наистина се озова в коридора.

Аманда поклати глава и студено заяви:

— Сигурна съм, че можеш да си позволиш нещо по-добро от това.

— На мен ми харесва — сви рамене Джордан и тъжно се усмихна.

— На това му се вика снобизъм — каза важно тя. — Никак няма да ми липсва това мрачно място. — Токчетата ѝ затракаха по напукания линолеум на коридора.

Той изчака да си тръгне, после затвори вратата и се облегна на нея. Сред тишината на празния апартамент мислите му можеха свободно да се реят. Нямахте кой да му се кара за това, че мислено отново се върна у дома във Фелтън при Мишел, при Лили, при всичко онова, което бе загубил.

ГЛАВА 13

— Къде беше? — попита Лили в мига, в който Грейсън застана на вратата. — Трябвало е да се срещнеш с Алин.

Грейсън погледна изненадано, после направи виновна гримаса.

— Точно така — каза той. — Забравих. Недей да се паникьосваш, мамо.

— Съжалявам — отговори неубедително Лили. — Просто... се притесних за теб.

— Ами не се притеснявай — каза Грейсън. — Аз съм голямо момче. Мога да се грижа за себе си.

— Вечерята е готова — каза тя. — Събуди баща си.

Тримата мълчаливо седнаха да вечерят. Лили каза на Грейсън, че е идвала Алин, а той отговори, че ще ѝ се обади по-късно. Отново настъпи мълчание и Лили се почувства някак виновна за това. Имаше чувството, че Пинк и Грейсън щяха да си говорят, ако тя не беше там. Обърна се към Пинк и го попита защо е имал толкова лош ден. Той каза само, че никога няма да може да продаде фермата на Милрейни. При тези думи Грейсън тръсна глава и впери поглед в баща си, но Пинк просто продължи да яде.

— Грейсън, какво има? — попита разсеяно Лили.

Грейсън я изгледа обидено, сякаш тя се опитваше да разбере тайните му.

— Няма нищо — каза той.

— Добре — отвърна Лили и не си даде труд да подеме нов разговор.

След вечеря Грейсън отиде в стаята си, Пинк се настани във всекидневната, а Лили се захвана да измие чиниите. Докато стоеше пред умивалника, потопила до лакти ръце в сапунената вода, си спомни колко приятно ѝ беше да мие чиниите, когато Мишел беше жива. Това беше приятен момент от деня, когато двете можеха да си говорят за разни неща, от които „момчетата“ не се интересуваха. Споделяха планове си за следващия ден, припомняха си взаимно

какво трябва да свършат, какво очакват с нетърпение. Липсват ми разговорите за тези дребни неща, помисли си Лили. Липсва ми човекът, който се интересуваше от тях.

Точно привършваше с миенето на чиниите, когато чу, че звънецът на предната врата иззвъня, а след малко иззвъня повторно. Бършейки ръце, тя отиде във всекидневната, за да попита Пинк защо не отваря. Пинк се беше отпуснал тежко в креслото с разтворения вестник в скута, с бутилка уиски и празна чаша до ръката. Пиенето му действаше приспивателно, особено след вечеря. Напоследък редовно заспиваше в креслото. Лили се надяваше, че това е временно, докато поеме най-тежкия удар от загубата. Когато пиеше, беше много трудно да се разбере човек с него. Тя го разтърси по рамото и се запъти към вратата. Пинк се събуди и я погледна като през мъгла.

Лили запали лампата на верандата и отвори вратата. На осветения полукръг стоеше Бети Старнс, майката на Алин, с потъмнели от тревога очи.

Преди Лили да я поздрави, Бети каза:

— Алин не се прибра вкъщи тази вечер. Да не би да е тук с Грейсън?

Лили я покани да влезе.

— Не, не е. Беше тук по-рано, търсеше Грейсън, но си тръгна.

— Винаги ни казва къде отива — обясни Бети. — А сега дори не се е обадила. Бил чака у дома, в случай че се обади, но аз трябваше да изляза да я търся. Просто не можех да стоя така.

— Пинк — каза Лили. — Иди да извикаш Грейсън. Може би той знае къде е Алин. — Обърна се към разстроената жена и продължи: — Защо не седнеш? Искаш ли нещо за пиене? Може би малко чай?

— Не мога — поклати глава Бети. — Стомахът ми е на топка.

— Знам — каза Лили. — Ще я намерим. Не се тревожи.

— Ако нещо ѝ се случи... — започна Бети и поклати глава. Червеникаворусите ѝ мигли бяха натезжали от сълзи, а измъченото луничаво лице беше станало цялото на петна.

Лили стисна студените ръце на жената.

— Сигурна съм, че е добре.

В този момент Грейсън влезе в стаята след баща си.

— Здравейте, мисис Старнс — поздрави учтиво той.

— Здравей, Грейсън. Търся Алин. Знаеш ли къде може да е?

Грейсън сви рамене.

— Не съм я виждал от училище следобед.

Бети изхлипа.

— О, господи. Проверих при другите ѝ приятели. Знаеш какво си мисля.

Лили потръпна, но гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Изобщо не си мисли такова нещо.

— Не мога да не го мисля — извика Бети. — В този град има някакъв луд човек. Все още на свобода. Той уби твоята дъщеря... — разплака се тя.

Лили я прегърна силно през рамото.

— Не се тревожи — каза тя по-спокойно, отколкото всъщност се чувстваше. — Има някакво обяснение. Ела. Аз ще ти помогна да я потърсим.

— Мислиш ли, че трябва да се обадя на шерифа? — попита Бети.

— Сигурен съм, че ще се върне здрава и читава — обади се съчувствено Пинк.

— Искате ли да дойда да ви помогна? — попита Грейсън.

— Стой тук и си довърши домашните — каза Лили. — Грей, Алин беше много разстроена, когато дойде днес тук. Знаеш ли защо? Да не сте се карали двамата?

— Не — каза Грей, клатейки глава. — Нямам представа.

— Къде смятате да отидете? — попита Пинк.

Двете жени се спогледаха мрачно.

— Трябва да отидем на моста — каза Бети. — За всеки случай.

— Не искам да ходиш там, Лили — каза Пинк. — Това вече ще ти дойде много. Аз ще отида. — Той излезе в коридора и взе оттам едно сако.

— Аз мога и сама — каза Бети.

— Не се притеснявай — успокои я Пинк. — Нали за това са приятелите.

Пинк взе ключовете за колата от камината и тръгна към вратата.

Лили погледна тревожно мъжа си.

— Ще можеш ли да караш?

— Спри да мърмориш. Аз мога да преценявам — каза Пинк.

В този момент телефонът иззвъня.

— Може да е Бил — каза Бети и очите ѝ се разшириха.

Лили вдигна слушалката и проведе кратък разговор. Когато се обърна към Пинк и Бети, лицето ѝ беше преbledняло.

— Бил се обади. Трябва да отидем в болницата. Намерили са Алин в безсъзнание на балкона на киното във Фелтън.

— Не — извика майката на Алин.

— Изглежда е изпила една опаковка хапчета за сън или нещо такова. В момента ѝ промиват стомаха. Не се плаши. Ще се оправи.

— О, боже мой — извика Бети. — О, боже мой.

— Хайде — каза Пинк. — Ще ви закарам.

Когато пристигнаха в болницата, Бил Старнс крачеше в чакалнята пред кабинета за спешни случаи. Точно гасеше цигарата си в един висок пепелник на пода, когато те влязоха.

Бети се хвърли в прегръдките на мъжа си и той успокояващо я потупа по гърба.

— Току-що говорих с лекаря — каза Бил. — Тя е добре.

Бети се разплака и Лили усети, че и в нейните очи напират сълзи.

— Защо? — попита Бети. — Защо го е направила? Винаги е изглеждала толкова щастлива.

— Не знам — каза мрачно Бил. — Ще трябва сериозно да поговорим, когато се оправи.

В този момент от кабинета излезе една сестра и погледна към Бил и Бети.

— Вие ли сте родителите? — попита тя и Бети кимна. — Може да я видите след малко. Ще я преместим в отделението. Искаме просто да я наблюдаваме ден-два, за да се уверим, че няма да има странични явления. Но вие може да я видите за няколко минути.

Бети благодари на сестрата и се обърна към Лили.

— Беше много добра. Благодаря ти.

Лили кимна и погледна Пинк и Грейсън.

— Ще тръгваме — каза тя. — Ако може да помогнем с нещо, моля те, обади се.

— Ще се обадя — каза Бети и я целуна по бузата.

— Кажете на Алин много здраве от мен — каза плахо Грейсън.

— Ще предам, мойто момче — отвърна Бети и се обърна към съпруга си.

Лили последва Пинк и Грейсън към паркинга. Преди да стигнат до колата, Лили извика Грей. Той се обърна и я погледна. Светлорусата

му коса блестеше като сребро на силните неоновы лампи, които осветяваха паркинга.

— Грейсън, къде беше днес следобед? С кого беше? — попита тя.

— Мамо, казах ти, че не съм я виждал.

— С друго момиче ли беше?

— Добре де, добре — каза Грейсън. — Бях с друго момиче. Не знаех, че в нашия окръг това се смята за престъпление.

— Грейсън, не се дръж предизвикателно — извика Лили. — Просто се опитвам да разбера какво се е случило. Сърцето ѝ се късаше от мъка, когато дойде. Може би точно затова го е направила.

— Значи аз съм виновен, че се е нагълтала с хапчета. Не мога да повярвам.

— Не съм казала такова нещо — продължи да настоява Лили.

Очите на Грейсън ядно просветнаха.

— Обвиняваш ли ме за това, което е направила? Искам да знам. Моя ли е вината, че се е опитала да се самоубие?

— Стига с тия глупости — каза ядосано Пинк.

— Грейсън — продължи Лили. — Знам, че не е твоя вината. Разбира се, че не е. Но тя ти е приятелка. И ти не си спазил уговорката да се срещнеш с нея, защото си излязъл с друго момиче.

— Виж какво, мамо — отговори Грейсън. — Живеем в свободна страна. Не съм се оженил за Алин. — И след малко добави: — Съжалявам, че го е направила, нали така? Откъде можех да предположа, че ще се разстрои толкова много?

Лили потръпна от вечерния хлад. Алин беше направила това от мъка по Грейсън. Лили беше сигурна. Но когато погледна сина си в очите, видя в тях една неприятна истина. Драматичната постъпка на Алин беше напразна. Онова друго момиче сигурно е нещо много специално. Защото заговореха ли за Алин, ставаше ясно, че Грейсън изобщо не го е грижа за нея.

Беше късно, когато се прибраха у дома, но стана още по-късно, докато Лили си легна. Цялата тази история отново изопна нервите ѝ. Тя продължи да мисли за Алин, свита на люлеещия се стол на верандата, обляна в сълзи. Не си беше дала сметка, че момичето е готово да стигне до крайност. Все се чудеше дали не е могла да предотврати това, ако се беше опитала да поговори с нея. Ако не беше толкова отдадена на собствените си проблеми.

Пинк беше заспал, когато тя тихо се намести в леглото до него. Той дишаше тежко, сякаш току-що го бяха спасили от удавяне. Лили лежеше неподвижно, опитвайки се да се отпусне, но мислите ѝ продължиха да препускат.

Знаеше колко силни са младежките страсти. В тъмнината, докато нощта бавно се изнизваше, си припомни колко съкрушена беше, когато Джордан я напусна, когато напусна града им, когато напусна болното им дете и остави само една бележка с кратко обяснение. Както лежеше в леглото, цялата се изчерви, като си спомни чувството на унижение, на загуба, на възмутително предателство. Всичко това бе станало преди седемнадесет години. За своя изненада и раздразнение усети, че в очите ѝ напират сълзи.

Това е глупаво, каза си тя, и избърса очи. Но все още виждаше младото му лице и помнеше как вярваше в него, сякаш тъмните му очи съдържаха някакъв отговор, който тя търсеше през целия си кратък живот. Гърдите на Пинк засвириха, той се обърна в съня си и праметна ръка върху Лили. Тя го погледна. Беше се оказал до нея, когато Джордан я остави. Всъщност беше стоял до нея от доста време, но тя не го беше видяла, заслепена от любов към младия си съпруг.

Лили се размърда под тежката му ръка, но Пинк се намести по-близо до нея. Тя се отдръпна под завивките, за да изтласка тежестта от гърдите си и да може да диша.

В тишината на нощта продължи да си припомня онези ужасни дни, когато Джордан я остави. Тогава не беше много по-голяма от Алин. Всички разправяха, че не си струва да плаче за него, че целият ѝ живот е пред нея. Изглежда никой не можеше да разбере какво чувства. Бях способна да се самоубия тогава, помисли си тя. Знам какво значи това. Ако не беше Мишел... Никой не знае докъде може да стигне човек, когато изпитва такава болка.

При мисълта за Мишел я връхлетя друга болка и Лили си повтори, че сънят е единственото спасение, макар и временно. Затвори очи, за да се унесе и да се отдаде на забрава.

Внезапно обаче се стресна, съвсем будна, с широко отворени очи в тъмнината. Възможно ли е, запита се тя. Изправи се в леглото, стиснала здраво чаршафа в ръце, и се опита да мисли ясно. Възможно ли е нейната Мишел да е разбила нечие сърце? Да е докарала някого дотам, че той да я е убил? Според заключението от аутопсията тя е

била девствена, затова никой не смяташе, че сексът може да бъде мотив в случая. Но когато си толкова млад, страстите се разгарят много силно въпреки липсата на опит. Може би някой я е обичал. Може би тя го е наскърбила, без изобщо да съзнава това. Лили усети как при тази мисъл сърцето ѝ започна силно да бие, сякаш се бе препънала в някакъв отговор в тъмното. Искеше да събуди Пинк, да му го каже, но инстинктивно усети, че той ще се ядоса, ако го събуди, само за да изслуша някакво подозрение, което е сънувала през нощта. Затова си наложи отново да легне. И остана така, втренчена, дълго време. Когато най-накрая заспа, сънува кошмари.

ГЛАВА 14

На следващата сутрин, вече на светло, Лили внимателно премисли подозренията си. Размишляваше, докато оправяше леглата и разтребваше кухнята. И продължаваше да вижда смисъл в тях.

Доколкото знаеше, в живота на Мишел нямаше момчета. За Лили тя си беше малко момиченце. Но все пак беше достатъчно голяма, за да изпита любов и макар че двете си споделяха много проблеми, Мишел имаше и склонността да бъде потайна, да се отдава на размисли.

От убийството до сега Лили не бе намерила сили да влезе в стаята на Мишел. Бренда извади дрехите за погребението, които Лили ѝ описа. Шерифът претърси стаята, откъдето изнесе листове хартия и други предмети, но през цялото време Лили остана отвън в коридора. Като си мислеше за това сега, си даде сметка, че шерифът може би е стигнал до същото предположение. Не го беше изказал гласно, но вероятно мислеше точно така. Ето какво е търсел в стаята на Мишел. Някаква следа за съществуването на приятел.

Но ако там имаше някаква следа, разсъждаваше Лили, тя може да е останала невидима за шерифа. Може да е нещо, което само една майка би разпознала. В края на краищата кой по-добре от нея познава Мишел?

На Лили ѝ беше ясно, че ще трябва да влезе в стаята и да я огледа, за да се успокои. Но пред вратата се поколеба, обзета от страх. Само надеждата, че ще получи някакъв отговор, я накара да сложи ръка на дръжката и да я натисне.

Отвори вратата на стаята и влезе вътре. Мебелите, миризмата и всичко останало направо я зашеметиха. Розовата рокля все още висеше на вратата на гардероба. Разтреперана, тя седна на леглото и приглади с ръка покривката, оставяйки спомените да нахлуят в главата ѝ. Безвъзвратността, жестокостта, несправедливостта разкъсаха сърцето ѝ, но тя остана на мястото си. След известно време се почувства по-спокойна. Каза си, че е тук, за да намери нещо, макар че не беше сигурна какво е то.

За разлика от много свои връстнички Мишел нямаше албуми със снимки и изрезки от вестници и не си водеше дневник. Може би защото дневникът е предназначен за несериозни неща, помисли си Лили, а Мишел бе прекарала толкова много дни от живота си в болнични стаи с игли, набодени по ръцете, и надвесени над нея лица в зелени маски. Може би е знаела, че никога няма да иска да чете за това. Седнеше ли да пише, пишеше само домашните си. Толкова усилия трябваше да полага, за да не изостава от другите.

Лили взе внимателно учебниците от бюрото и ги прелисти. Видя Мишел, старателната ученичка, на която нищо не се удаваше с лекота, приведена над книгите, сбърчила чело. Отвори тетрадката ѝ. Мишел беше изключително прилежна. По страниците нямаше драсканици, глупави рисунки, нямаше признаци на нетърпение, на отклонение на вниманието. Лили остави тетрадката и взе албума на випуска. Мишел трябваше да завърши през юни с випуска от тази година. Но заради продължителни отсъствия беше записана в по-долен клас. Въпреки това си беше купила албума на випуска и много от старите ѝ съученици бяха написали по нещо в него. Посвещенията се отличаваха с любезна безличност. *На едно сладурче. На едно симпатично момиче. Желая ти късмет и не забравяй нашата класна стая. Не забравяй физкултурния салон.*

Никъде не пишеше: *Не забравяй нашата среща, вечерта на хумора, танците в училище.* Тя не беше участвала в такива събития. Те ѝ предстояха, но някакъв луд я беше убил.

Лили сложи обратно албума на лавицата и огледа стаята. Всичко тук беше прибрано и подредено. Няма ли някаква скрита страна в живота на това дете, помисли си Лили. Отвори гардероба и пребърка джобовете на дрехите. Отвори всички кутии за обувки и видя, че във всяка от тях има по един чифт обувки. Отвори шкафа, повдигайки грижливо сгънатите дрехи, навитите колани, подредените бижута. Провери механично какво има в най-долното чекмедже и изведнъж ръката ѝ попадна на нещо издуто под купчината памучни пуловери. Пъхна по-дълбоко ръката си и го извади. Беше книжна торбичка с изрисувани хаванче и чукче и емблемата на дрогерията на Флъд. Лили отвори торбичката и извади малка играчка — кученце с клепнали уши, каквото обикновено се подарява на двегодишно дете. На врата на кученцето все още висеше малък златен медальон от хартия, но на него

не беше изписана цена, а и от торбичката, след като я изтърси, не изпадна касова бележка. Лили огледа играчката, въртейки я в ръка. Мишел нямаше слабост към играчки, помисли си тя. Може да я е купила за някое познато дете. Клекнала пред шкафа, Лили се опита да си представи за кого Мишел би могла да купи подарък. И докато безуспешно се мъчеше да състави списък на подходящи деца, ѝ хрумна друга мисъл. Може би играчката беше подарък за Мишел. Може би таен обожател я беше купил за нея. Може би обожанието в някакъв момент се бе превърнало в омраза.

Сложи играчката обратно в торбичката. Твърде невероятно е, каза си тя. Просто се хващам за нещо, за каквото и да е, за да си обясня едно престъпление, което е необяснимо. Прочете името на дрогерията върху торбичката. Вероятно съществува някакво съвсем просто обяснение за играчката, пъхната в чекмеджето. Но няма вреда, ако се опитам да разбера какво е то, каза си тя.

Пригответи се да излезе и отиде с колата до центъра на Фелтън. Паркира на Мейн стрийт, прекоси площада и спря пред дрогерията на Флъд. Щом отвори вратата и влезе в магазина, едно звънче нежно пропя. Русото момиче, което работеше при Бомар, стоеше зад щанда за козметика и оправяше сламената си коса с дръжката на гребен, като в същото време изучаваше лицето си в едно от кръглите наклонени огледала, поставени върху щанда. Без да вдига поглед от огледалото, тя попита:

— Мога ли да ви услужа с нещо?

Лили веднага се смути и скри торбичката зад гърба си. Момичето нямаше да може да си спомни кой е купил детска играчка някога, неизвестно кога. Тъй като нямаше касова бележка, датата не можеше да бъде уточнена. Лили се престори, че разглежда поздравителните картички, за да има някакво обяснение за присъствието си в магазина. С чувство за изпълнено задължение момичето зад щанда започна да изпробва сенките за очи.

Лили пристъпи към щанда за играчки и загледа наредените животни, сякаш те можеха да говорят и да ѝ дадат отговора, който търсеше. Дълги редици кръгли пластмасови очи я гледаха безизразно от мъхестите лица. Трябва да се върна вкъщи, каза си Лили, тази идея е глупава.

— Лили, как си, мила моя?

Лили се стресна. Не беше чула Бомар, приближил се до нея с гумените си подметки. Набръчканото му лице светна в усмивка над карираната папийонка, която носеше.

— Бомар.

— Кимбърли обслужи ли те? — попита строго той, поглеждайки продавачката, която изведнъж се бе заела да пренарежда парфюмите на щанда.

— Аз просто разглеждах — отвърна смутено Лили.

— Е, смятам, че моментът е подходящ за поднасяне на поздравления — каза той.

— Какви поздравления? — погледна го обърквана Лили.

— Сега излиза, че развалям изненадата — каза Бомар.

— Каква изненада? — попита Лили.

— Вече няма как да не ти кажа — продължи весело възрастният човек. — Търговската камара имаше заседание тази сутрин в Сизлър Стейк Хаус и всички гласуваха Грейсън да получи една от техните награди за изяви лидерски качества, които ще бъдат връчени на банкетa другия петък.

— О, това е прекрасно — каза Лили. — Той много ще се зарадва.

— Ами, заслужава го, нали разбираш. Той е добро момче.

— Благодаря, Бомар.

— Всъщност аз го предложих — каза гордо аптекарят.

— Това е много мило от твоя страна.

Бомар сви рамене и потри ръце.

— Радвам се, че го направих — каза той. — А сега с какво мога да услужа на даматa?

Лили се поколеба, защото не искаше да помрачава хубавата новина за Грейсън, но си помисли, че ако някой знае нещо за играчката, това е само Бомар Флъд. Извади от торбичката кученцето. Погледна го и го показа на аптекаря.

— Знам, че ще ти прозвучи налудничаво, Бомар, но опитай се да ме изтърпиш.

— Разбира се, че ще се опитам.

— Преглеждах нещата на Мишел и намерих това в чекмеджето й, все още в торбичката. Продаваш ли такива играчки? Тук не виждам такова нещо.

Бомар погледна с присвити очи кученцето и кимна.

— О, да — каза той. — Разбира се. — После притеснено попита: — Искаш да я върнеш ли?

— О, не — извика Лили, — божичко, не. — Идеята да върне играчката прозвуча толкова ужасяващо, че в сравнение с нея това, което беше намислила, ѝ се стори безобидно. Затова каза по-уверено: — Не, просто се опитвам да разбера откъде я има. Искам да кажа, от кого я е получила. Ако е била подарък.

Бомар тъжно я погледна и каза:

— Лили, ще се вслушаш ли в съвета на един стар човек да не се задълбочаваш в такива неща? Не е здравословно.

— Бомар, не че се задълбочавам. Просто се опитвам да разбера дали в живота на дъщеря ми не е имало някой, за когото ние не знаем. Някое момче, което може да я е харесвало. Което после може да ѝ се е ядосало. Да ѝ е имало зъб за нещо.

Аптекарят изведнъж разбра за какво намеква тя.

— Някое от тия деца? — попита невярващо той. — О, не.

— Някой я е убил — каза ядосано Лили. — Защо да не е някое от тия деца?

— Добре, чакай малко. — Аптекарят сложи ръце на кръста и загледа намръщено пода. — Тя идваше понякога тук след училище, като другите деца. Обикновено с приятелките си. Нямаше приятел. Сигурен съм в това.

— Нямаше, знам — каза Лили.

Бомар взе играчката от ръцете ѝ и я погледна.

— Честно да ти кажа, Лили, не помня кой е купил това.

Лили въздъхна.

— Малко вероятно е човек да помни такова нещо — каза тя.

— Помня обаче — продължи Бомар, сочейки с мършавия си пръст главата на кученцето, — че един следобед тук стана гюрултия заради тези животни. Децата се заядоха нещо с едно от момчетата. С Тайлър Ансли. Някой го видял, че се заглежда в играчките и всички ожесточено се нахвърлиха върху него. Помня, защото ми направи много странно впечатление. Тайлър винаги се държеше много враждебно и грубо. Така или иначе, той взе да ги ругае и аз трябваше да го изведа навън, преди да е изпочупил всичко. — Бомар поклати глава. — Това нещастно момче. Надявам се, че ще му е по-добре във военното училище. Макар че навсякъде ще бъде неудачник. Не мога

обаче да си спомня този ден Мишел беше ли тук, или не. Може и да е била. Просто не знам.

Лили загледа играчката. Тайлър Ансли. Изведнъж си спомни бейзболния мач в Деня на основателите. Мишел беше толкова възмутена, че всички се отнасят несправедливо към Тайлър.

— Бомар, виждал ли си ги някога двамата заедно? — попита замислено тя. — Мишел и Тайлър?

— Ами, май съм ги виждал да говорят няколко пъти — каза той. — Но Тайлър е много стеснителен с момичета. Да ти кажа ли, мисля, че тя може би го харесваше. Мисля обаче, че той не проявяваше интерес. Никак не ми е приятно да говоря така за това момче, защото баща му ми е приятел, но единственото, което го интересуваше, бяха наркотиците. Не че някога е откраднал нещо. Не ме разбирай криво. Само че си отварях очите на четири, когато той беше тук.

Бомар замълча достатъчно дълго, за да забележи, че лицето на Лили пребледня.

— Чакай малко — каза той. — Не започвай да си въобразяваш разни неща за Тайлър. Тук съм не от вчера и съм много добър познавач на човешкия характер. Това момче не може и муха да убие. Той си има своите проблеми, но не е такова момче.

— Благодаря, Бомар — каза Лили. Изведнъж усети, че главата ѝ се замая. — Много съм ти признателна, че ми отдели толкова време.

— Говоря сериозно, Лили. Само не започвай да си въобразяваш разни глупости. Разбираш ли ме?

— Да — каза тя, отстъпвайки към вратата, стиснала книжната торбичка.

— Пази се — поръча ѝ Бомар. — Ще се видим всички на банкетата.

Лили го погледна неразбиращо.

— Банкетът на Търговската камара. Наградата на Грейсън.

— Точно така — каза тя. — Ще се видим...

— В петък — добави Бомар.

— В петък.

Звънчето на вратата пропя и Лили бързо се озова на улицата.

Като излезе от дрогерията, Лили се качи в колата и потегли. Повече от час кара безцелно, потънала в мисли. Когато шофьорът на един пикап ѝ даде сигнал с клаксона, разбра, че не следи достатъчно внимателно пътя. Огледа се и установи къде се намира. Не беше далеч от Кристъл Лейк. Трябваше да спре някъде, да помисли, да си събере мислите. Пое към езерото, влезе в празния чакълест паркинг пред магазинчето за рибарски принадлежности, което до пролетта щеше да остане затворено в делнични дни, и паркира колата.

През голите храсти и останалите необрулени ярки листа по дърветата се виждаше сребриста ивица от трептящата повърхност на езерото. Цял живот Лили идваше на това място, когато трябваше да мисли за нещо важно. Като деца двете с Бренда играеха край езерото с камъни, жаби и клонки, а след това идваха тук на разходка и си говореха за момчета. Дватамата с Джордан се къпеха тук на лунна светлина през най-красивите летни нощи. Дойде тук сама, когато се опитваше да реши трябва ли да приеме предложението на Пинк. Дойде тук и седна под едно дърво да се помоли, преди да заведе Мишел в Питсбърг за операция, защото по някакъв начин усещаше, че Бог присъства най-силно край езерото в сравнение с което и да е друго място в целия окръг. Веднъж дойде тук с Пинк, когато той учеше Грейсън да лови риба.

Като слезе от колата, Лили тръгна по пътя край една поляна с лавандула и оттам през малка горичка излезе на брега. Крачеше край езерото, от време на време се навеждаше, вземаше камъче и го хвърляше по гладката повърхност на водата, а вълните леко се разплискваха край нея. От другата страна имаше мотел с къщички, виждаха се и два фургона, но иначе мястото беше тихо и спокойно.

На Лили никак не ѝ беше спокойно. Стигна до дълъг дървен кей. Отиде до края му, седна и провеси крака надолу. Нивото на водата беше спаднало и не стигаше до краката ѝ.

Държеше мъхестото кученце в ръка и се взираше в грозноватото му безобидно лице. Тайлър Ансли, каза си тя. Не е възможно. Той имаше много проблеми. Всички в града знаеха това. Но не беше убиец. В някакъв случай. Тя го познаваше, откакто се бе родил. Беше млад, объркан и ядосан на целия свят. Но не и лош. Нито зъл. Беше просто непокорен, но това щеше да отминне.

А Ройс Ансли ѝ беше приятел. Един от най-свестните мъже, които познаваше. Той не можеше да отгледа убиец. И тогава през главата ѝ мина една неприятна мисъл. Нали казват, че най-много грехове вършат децата на онези, които все поучават другите. Може би същото се отнася и за сина на шерифа. Може би Ройс търси убиец, който ще се окаже собственият му син.

В следващия миг обаче ѝ мина още по-лоша мисъл. Може би той вече знае. Ами нали изпрати момчето във военно училище само два дни след смъртта на Мишел? Не, каза си тя, това е невъзможно.

Легна на кея и усети как по гърба ѝ се разнася лека топлина от дървените дъски. Закри очите си с ръце, но лицата на Ройс и Тайлър стояха заплашително пред нея. Може би момчето има склонност към насилие и Ройс знае това. Известно е, че Тайлър има проблеми с наркотици и алкохол. Може би е убил Мишел, а после е признал на баща си и е поискал от него да го прикрива.

Изправи се. Не, повтори си тя. Няма причина. Не виждаше смисъл в това. Ако мотивът беше сексуален, щеше да разбере. Но Мишел не беше докосната в това отношение. Просто нямаше причина. И освен това, ако Ройс искаше да опази сина си, защо тогава настояваше, че Рони Лий Партин е невинен? При положение че Рони е такъв заподозрян, върху когото спокойно можеш да хвърлиш вината, и никой нищо няма да каже.

Лили отново взе играчката и нетърпеливо я запремята в ръцете си. Това беше чудовищна мисъл. И на какво можеше да се позове? На едно кученце-играчка, подобна на милиони други. На изневеряващата памет на един собственик на дрогерия, който си пъха носа навсякъде? И какво ако Мишел е харесвала Тайлър Ансли, а той не е отговорил на чувствата ѝ? Означава ли това, че момчето трябва да бъде заподозряно в убийство?

Край езерото беше все още светло, но Лили си даде сметка, че отдавна седи тук и че над града сигурно вече пада мрак. Изправи се на крака, изтощена от обърканите си мисли, прекоси кея и излезе на пътя при колата. Както предполагаше, небето притъмняваше до виолетово-синьо. Хвърли играчката на седалката до себе си и потегли към къщи.

Когато пристигна, завари Пинк да мие колата на светлината на лампата на задната веранда. Потръпна, като видя кофите със студена сапунена вода.

— Не е ли малко късно за това? — попита тя.

— Ами нали трябва да сме тип-топ за петък — отговори Пинк и даде знак на Лили да отстъпи, насочвайки за последен път маркуча към капака на двигателя.

— Защо? — попита Лили.

Пинк спря водата, но продължи да държи маркуча като жезъл, присвил очи на светлината на лампата, за да види по-добре стичащите се струйки.

— Сигурно не си чула — каза гордо той. — За нашия син.

— О, да, наградата на Търговската камара. Чух. Ходих днес в дрогерията на Бомар.

— И какво ще кажеш?

— Много се гордея с него — отговори Лили.

— Гордееш се с него? — каза Пинк, клатейки глава. — Аз пък ти казвам, че това е голямо признание за нас. Той е нашата надежда за бъдещето, Лили.

— Знам — каза тихо Лили.

С мека кърпа в ръка Пинк затърка някакво петно на предното стъкло.

— Знам, че е лудост да мия колата късно вечер, но трябва да свърша много неща до петък. Обещах да му купя костюм за банката. Като си помислиш, едно момче на неговите години трябва да има костюм.

— Да, сигурно е така — каза Лили и погледна играчката в ръцете си.

— Мисля, че нещата в нашето семейство започват да се оправят — каза Пинк. — Трябва просто да подкрепяме усилията на нашия син и да оставим миналото. Мисля, че тази награда е добър знак.

— Може би — прошепна Лили.

— Какво, какво е това в ръцете ти? — попита Пинк. — Защо всъщност си ходила при Бомар днес?

Лили отвори уста да отговори, но Пинк се наведе да вземе пастата за лъскане. Скрит зад предния калник, той извика:

— Знаеш ли, че Бомар го е предложил?

Лили знаеше, че той не иска да слуша. Знаеше, преди да изрече и дума, че той ще се ядоса. Беше толкова зает да мисли за хубавите неща, които може да намери в живота. Да мисли за Грейсън. И,

разбира се, беше прав. Имаше неща, за които трябваше да са благодарни. Неща, за които да са щастливи. Но въпреки това тя заговори:

— Намерих това в стаята на Мишел — каза бавно Лили — и мисля, че може би го е купила за Тайлър Ансли.

Пинк се изправи, хванал пастата в една ръка и кърпата — в другата. Въпреки хладната вечер по лицето му се стичаше пот от усилието.

— Какво каза? Какво за Тайлър Ансли?

Лили безпомощно го погледна. Какво за него, помисли си тя. Едно момче, което познаваха, откакто се е родило. Дете на техен приятел. Тя се помъчи да си представи как обяснява, че той може да е убиец. Убиецът на Мишел. Дори на нея ѝ се струваше абсурдно. Но някой беше убил Мишел. Може да е бил Тайлър.

— Мисля, че Мишел го е харесвала — каза настоятелно Лили.

Пинк я изгледа.

— И какво от това? — попита той предпазливо. — Какво от това?

— Пинк — започна Лили, — мислиш ли, че е възможно той...?

— Какво той? — попита нетърпеливо Пинк.

— Той да я е убил — не издържа Лили.

— Е, това вече е върхът! — изкрещя Пинк.

Тя стреснато го погледна. Макар че на светлината на лампата не се виждаше целият, Лили видя, че той гледа уплашено играчката, сякаш се страхуваше, че кученцето ще оживее в ръцете ѝ.

— Пинк, какво има? — попита тя. — Изглеждаш странно.

— Аз изглеждам странно — каза ядосано той. Взе с кърпата от пастата и започна нервно да лъска колата. — Браво. Аз, а не ти с твоите странни идеи.

Тя го изгледа, докато той лъскаше колата.

— Пинк, ти същото ли си мислиш... — попита бавно тя.

— Не ставай глупава, Лили.

— Познавам те, Пинк. Мислиш, че може да съм права.

Пинк се надигна и размаха кърпата срещу нея.

— Чу ли поне една думичка от това, което ти казах за нашето семейство?

— Пинк, това няма просто да изчезне от само себе си — продължи тя.

Пинк отново се разкрещя.

— Не можеш ли за една минута поне да спреш да мислиш за това — извика той — и да проявиш малко интерес към собственото си семейство? Трябва ли всичко аз да върша? Може ли да разчитам на малко помощ от теб?

Вратата се отвори и на верандата застана Грейсън с бутилка кола в ръка. Лили виновно го погледна.

— За какво сте се развикали и двамата? — попита той. После се взря в тъмното към родителите си. — Татко, колата ли миеш по това време?

Лицето на Пинк се отпусна, като погледна сина си.

— Стягам я за петък — каза той. — Не искам да ходиш на банкета с мръсна кола. Нали си един от наградените!

ГЛАВА 15

Макар че „Домашна кухня“ беше ангажирана за банкета на Търговската камара и Лили реши да помага в сервирането на вечерята, още в началото на седмицата тя каза на Бренда, че няма да се включи в работата.

Дълго мисли за оплакванията на Пинк. Независимо от подозренията, от мрачните предположения за смъртта на Мишел, които я терзаеха, тя нямаше извинение за това, че пренебрегва сина или съпруга си. Мислеше да отиде при Ройс и направо да му изложи теорията си за Тайлър, но когато Пинк саркастично я попита какви факти ще представи, тя си даде сметка, че не е възможно да отпрати подобно обвинение без каквото и да е доказателство. Все още подозираше, че Пинк споделя същите мисли като нея за сина на шерифа, но той категорично отричаше това. Каза ѝ, че се опитва да насочи усилията си в настоящето, в живота, който им остава, и Лили разбра, че и тя трябва да се опита да направи същото.

Установи обаче, че присъединяването ѝ към Пинк и Грейсън, за да се превърне тяхното дуо в трио, ще стане по-лесно на думи, отколкото на дело. Въпреки изказаното от Пинк желание за по-голям интерес от нейна страна, Лили се чувстваше като неканен гост сред тях. Оставила съм ги да се отдалечат толкова много от мен, каза си тя. Те дори нямат вече нужда от мен.

Голямото събитие тази седмица беше отиването в магазина за мъжки дрехи в града, за да купят костюм на Грейсън. Лили ентузиазирано предложи да ги придружи и се направи, че не забелязва нежеланието в погледите, които двамата си размениха при нейното предложение.

— Това е мъжки магазин — каза Грейсън.

— Няма значение. Пускат и жени — побърза Пинк да заглади нещата.

Лили се опита да преглътне реакцията на сина си. Аз съм си виновна, каза си тя. Толкова бях погълната от работата си, от Мишел, а

сега от смъртта на Мишел, че те предпочитат да са без мен.

Когато уреченият ден дойде, тя се приготви рано и по пътя за града не спря да бърбори.

В магазина си наложи с доста усилия да си държи устата затворена, когато Грейсън избра най-скъпия изложен костюм и Пинк го поздрави за избора. Опита се да бъде тактична и посочи няколко други възможности, но Пинк важно заяви, че не прави пазарлъци, когато става дума за сина му. След това реши да не възразява, когато Грейсън не можа да направи избор между две ризи и Пинк настоя да купят и двете.

Като се прибраха у дома, Грейсън хвърли скъпия костюм и ризите на леглото си и отиде да гледа телевизия. Лили взе костюма и го закачи на вратата на гардероба. После взе ризите и отвори долното чекмедже на шкафа. Когато погледна вътре, видя подредени десетина нови ризи, все още в опаковките си.

— Грейсън — извика тя.

Когато момчето влезе, тя се изправи и посочи чекмеджето.

— Какво е това? — попита тя.

— Ризи — отговори спокойно той.

— За какво са ти толкова много нови ризи? Ти дори не си ги обличал.

Грейсън загледа пликовете в чекмеджето с безизразно лице.

— За някои от тях нямам подходящ костюм — каза той. Наведе се и взе една жълта риза на райета. — За тази мисля, че трябва тъмносин блейзър. А тази вече не ми става в раменете.

— Откъде имаш пари да купуваш всички тези неща? — попита Лили. — Та ти не работиш.

— Понякога давам уроци. Нали съм ти казал — премина в отбрана той.

— И изкарваш достатъчно за всичко това? Или баща ти ги е купил? Защо обаче днес трябваше да купуваме още две ризи? — попита настоятелно тя.

— Нито една от тези не върви с костюма — каза Грейсън и затвори с крак чекмеджето. Обърна се и погледна майка си. — Мислех, че искаш да изглеждам добре на банката. Явно не съм разбрал.

Пинк, който бе чул, че говорят на висок глас, застана на вратата.

— Много искам да изглеждаш добре. Но това е разхищение, Грейсън. Имаш пълен гардероб с дрехи...

Грейсън се обърна към Пинк.

— Мама смята, че нямам нужда от тези дрехи. Може би е по-добре да ги върнем.

— Нищо няма да връщаме — каза ядосано Пинк, давайки знак на Грейсън да излезе, и се обърна към жена си. — Не може ли поне веднъж да му кажеш нещо, без да го критикуваш? Боже мой, повечето майки биха се пръснали от гордост, ако имаха такава момче. А ти гледаш само да се заяждаш с него.

Бузите на Лили пламнаха.

— Не съм казала, че трябва да върне дрехите. Искях просто да разбере откъде има пари за всички тези дрехи тук. Ако ти не си му дал...

— Не съм му дал аз — каза саркастично Пинк. — Той дава частни уроци. И обича да се облича добре. Ако му обръщаше внимание, щеше да забележиш.

— Но защо са му толкова много? — възпротиви се Лили.

Пинк отчаяно махна с ръка.

— Стой си в твоя въображаем свят, Лили. Знаех си, че нищо няма да излезе от това. Стой си при твоите спомени и при твоите фантазии за Мишел. Нас ни остави, моля те.

Лили отстъпи назад, притиснала опакованите ризи към гърдите си. Искаше да му изкрещи, но в същото време си помисли, че в известен смисъл той е прав. Толкова дълго време не беше обръщала достатъчно внимание на сина си заради Мишел и затова сега се оказваше, че не знае много неща за него. Обеща си, че отсега нататък ще се опита да се посвети на сина си. И на съпруга си. Това, от което те имаха нужда, са нейното внимание и интерес, а не неодобрение.

През следващите дни усилието, което полагаше, сякаш получи възнаграждение. Тя започна да разпитва подробно Грейсън за училище. Отначало той беше подозрителен, но щедрите похвали, с които Лили го обсипваше, го накараха да разказва словоохотливо за всекидневните си успехи. Тя разбра от Грейсън, че двамата с Пинк два пъти са обяждали в училищния стол. Той обаче не й каза дали посещенията на баща му в училище са го притеснили.

Спазвайки обещанието, което си бе дала, Лили не споменаваше за Мишел. Когато в главата ѝ започнеха да се въртят мисли за Мишел и мъчителни подозрения за нейната смърт, още по-силно си налагаше да се съсредоточи върху семейството си. Върху живота си семейство.

В деня на банкета се приготви рано и този път Пинк трябваше да бъде подканян да побърза. Грейсън се появи красив и елегантен. Лили изказа възторжено възхищението си и той сякаш засия от нейните комплименти.

Банкетът беше в Брайър Хил Хаус. Когато колата навлезе във виещата се алея, старата голяма къща грейна пред тях. Лили обаче потръпна от тази гледка. Слязоха от колата и усетиха хладния вечерен въздух, който миришеше на гниещи листа. Лили погледна към Пинк, чудейки се дали си мисли за последното им идване тук. Той избягна погледа ѝ, като се обърна към Грейсън и взе да проверява вратовръзката, яката и маншетите му.

— Добре изглежда — каза Лили. — Много е красив. — Тръгнаха през поляната, застлана с изгнили листа, към ярко осветената сграда.

— С такова нетърпение очаквах това събитие — каза Пинк.

— Аз също — отвърна Лили. — Макар че малко ме е страх да вляза вътре.

Тя веднага усети напрежението в атмосферата. Грейсън впери поглед напред с каменно изражение, а Пинк шумно въздъхна. През цялата седмица нейното мълчание по въпроса за Мишел ѝ беше спечелило тяхното негласно одобрение. Сега обаче почувства, че думите ѝ са ги засегнали, сякаш бе нарушила някакво мълчаливо споразумение.

— Но днешният случай е прекрасен — добави оживено тя. — Може ли почетният гост да ми кавалерства? — Грейсън подозрително я погледна, но протегна ръка. Лили го потупа по студената ръка, докато той я въвеждаше във фойето на сградата.

Дамите от сформирания за случая комитет на съпругите бяха украсили старата голяма къща със символите на богатата реколта — навсякъде бяха подредили хризантеми, тикви и кочани царевица. На балкона, който гледаше към фойето, Гей Джоунс, учителката по музика, свиреше на пиано. Любовният мотив от Ромео и Жулиета, който застаряващата мис Джоунс изпълняваше със забележителен

замах, се носеше над фоайето и беше подет от много хора, които започнаха тихичко да си тананикат.

И тримата си купиха билети за викторината, оставиха си палтата и се включиха в коктейла, който беше в разгара си. В така наречената библиотека, където вече нямаше книги, се сервираше пунш — помещението се оказа идеално място за импровизирания бар. Лили надникна в балната зала на връщане от тоалетната и видя Лорета и Бренда, които оглеждаха за последен път подредените кръгли маси. Балната зала беше отдалечена от кухнята, но за такъв тържествен случай беше предпочетена пред трапезарията, защото се смяташе, че е по-елегантна.

— Изглежда прекрасно — каза Лили на Бренда, която я целуна по бузата. — Направо се чувствам виновна, че не дойдох да помагам.

— Не се тревожи. Повече няма да приемаме подобни извинения, нали, Лорета? — отвърна Бренда.

Лорета се засмя и поздрави Лили за наградата на Грейсън, а после добави:

— Изглеждаш много красива.

— Трябва да се връщам — каза Лили. — Ще се видим после.

Излезе от балната зала и се запъти обратно към библиотеката, където коктейлът продължаваше. От вътрешността на къщата тя видя позната, изправена фигура, застанала в сянката на една от сводестите врати. Мъжът беше с костюм, а късо подстриганата му коса изглеждаше като колосана.

— Ройс — извика Лили, без изобщо да се замисли.

Шерифът се обърна и я погледна със строги очи, без да се усмихне.

— Здравей, Лили.

Гледайки го в очите, тя се почувства виновна, че ѝ бяха минали толкова ужасни мисли за сина му. И в същото време не можеше да не си задава въпроси. Възможно ли е? Знае ли той? Ройс изглеждаше толкова притеснен и самотен. След смъртта на Лулин рядко се отзоваваше на светски покани, освен когато присъствието му беше задължително, както в този случай. Остави го на мира, помисли си тя. Той винаги е бил толкова свестен човек. Но не можа да се сдържи.

— Как е Тайлър във военното училище? — попита тя, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи безпристрастно.

Забеляза лекото колебание, начина, по който той извърна очи от нея. Но гласът му прозвуча спокойно.

— На Тайлър му е трудно да се приспособи. Съжалявам, че трябва да го кажа. Но с Тайлър цял живот е било така.

Никога до сега тя не го беше чувала да изказва, макар и косвено, разочарование от сина си. Макар че всичко това не беше никаква тайна. А и как можеше да бъде? Сигурно беше жестоко да продължава да говори по този въпрос, но тя чувстваше, че трябва да каже още нещо.

— Толкова неочаквано го премести в това училище. Или то беше запланувано отпреди?

На опънатата кожа на лицето очите на Ройс изглеждаха като подплашени.

— Може да се каже, че отдавна се очертаваше такова нещо — отговори той със спокоен глас.

— Знаеш ли, не си бях давала сметка, че той и Мишел са били близки до неотдавна. — Лили усети, че се разтреперва, докато изрича тези думи.

— Тайлър и Мишел? — попита той.

— Да — потвърди енергично Лили. — Сигурна съм, че тя е била много привързана към Тайлър.

— И аз не съм знаел — каза Ройс. — Не съм знаел, че някой може да е привързан към Тайлър. Освен мен, разбира се — добави унило той.

Лили почти съжали, че го е заговорила. Толкова мъчно ѝ стана за него, почувства се виновна само за това, че е могла да си помисли такива ужасни неща за този човек и за единственото му дете.

— Напоследък рядко те виждаме — каза тя.

Ройс обърна очи към препълненото фоайе, но погледът му остана хладен.

— Не съм забравил Мишел, ако това искаш да кажеш. Тя е винаги в мислите ми.

— Не исках да кажа това — отвърна тихо Лили. — Знам, че работиш по случая. Извинявай, Ройс, трябва да се видя с някои хора.

— О, разбира се — отвърна шерифът. — За Грейсън това е чудесна вечер.

Стори й се, че долови горчивина в тона му и се обърна да види лицето му. Но той вече си проправяше път към бара. Със син като Тайлър, нищо чудно да е огорчен, помисли си тя.

Щом влезе в библиотеката, я заля порой от поздравления и ръкостискания. Времето за светски разговори бързо измина, всички се насочиха към балната зала и заеха местата си на определените маси. Мястото на Грейсън беше на централната маса. На Лили и на Пинк бяха отредени места доста напред. Когато всички се настаниха, председателят на Търговската камара Стърлинг Гризард почука по чашата си за внимание. Залата притихна и той благодари на всички, че са дошли тук тази вечер. След като обеща, че речите ще бъдат произнесени след вечеря, представи единия от двамата мъже в свещенически дрехи, седнали на централната маса. Преподобният Ефраим Дейвис щеше да каже молитвата преди ядене.

След като чернокожият проповедник се изправи и каза кратка молитва със силен глас, всички започнаха да се хранят. Сред засилващата се глъчка жената, която седеше до Пинк, каза:

— Какво означава това? Чернокож проповедник да казва молитвата. Той дори няма църква тук. Просто замества в Маунт Олив.

Пинк пресуши чашата с вино, поставена до чинията му, и се огледа на масата за бутилката.

— Ами, нали знаете — каза той, — тази година двама от членовете на Камарата са чернокожи.

— Кой са те?

— Собственици са на веригата „Печено пиле“ на шосе 31.

— О, да — отвърна жената. — Мисля, че четох в окръжния вестник.

— Тази година има и един пакистанец — продължи Пинк. — Той и жена му държат мотела на Кристъл Лейк.

Жената намаза с масло едно топло хлебче и го тръсна в чинията си.

— Догодина ще казват молитвата на хинди — изсумтя тя.

Пинк се засмя, после скочи от стола си, като видя, че Бренда минава с бутилка вино в ръка.

— Може ли да си долея?

Бренда се приближи и отпрати поглед към Лили.

— Трябва да ти кажа, че е голяма навалица. Много ще се радвам, като се върнеш на работа. Грейсън е направо красив. Това нов костюм ли е?

— Сега му го купихме — кимна Лили.

— Той е най-красивото момче в залата, честна дума.

Лили се усмихна и погледна гордо към сина си, който разговаряше сериозно с един от бизнесмените на масата.

Вечерята беше приятна и вървеше към своя край. Дойде време за речите. Всички търпеливо изслушаха представянето на новите членове, възпоменателното слово за неотдавна починалия представител на Камарата, речта за икономическото развитие на окръг Крес и най-накрая дойде ред на връчването на наградите. Пинк, който си доливаше чашата с вино при всяка възможност, шумно изръкопляска, когато Бомар Флъд се качи на трибуната. Лили видя, че вратът на Пинк е зачервен, а лицето му — лъснало от капчици пот.

— ... един млад човек, отличил се в учебната работа, в училищните дейности, на спортния терен и в семейния кръг — каза Бомар. — Горди сме да му връчим тази награда.

Грей се качи на трибуната сред избухналите аплодисменти и в този момент Лили видя, че Бил и Бети Старнс стават от масата си и тръгват към вратата с мрачни лица. Тя се изчерви от притеснение, когато синът ѝ започна да говори.

Грейсън вдигна почетния знак и взе одобрително да го разглежда. После пристъпи напред.

— Това наистина ли се отнася за мен? — попита той с наивен глас. Жените се разсмяха, а мъжете от публиката се размърдаха на местата си. — Дълбоко съм развълнуван от тази чест — продължи той. Речта му беше кратка и себеотрицателна, посветена на обществените задачи и на обществения дълг. Когато свърши, Бомар го потупа по рамото и двамата отново си стиснаха ръцете, докато всички ръкопляскаха. Грейсън седна и Лили усети, че се успокоява. Той се представи добре. Отначало думите му прозвучаха малко самодоволно, помисли си тя, особено след мълчаливия протест на съпрузите Старнс, но изглежда всички харесаха речта.

Пинк се обърна към нея и я погледна. Лицето му бе поруменяло, а очите му блестяха.

— Струва си — каза той с леко забавен глас. — Струва си всичко това.

— Кое си струва? — попита Лили, но в този момент жената, която седеше до Пинк, каза:

— Трябва много да се гордеете с този млад човек.

— Да, госпожо — увери я Пинк. — Много се гордеем.

Останалите оратори продължиха да говорят монотонно и в един момент на Лили ѝ се стори, че се унася, но след това изведнъж всичко свърши и хората се изправиха на крака. Приятели и съседи се струпаха да поздравят Лили и Пинк. Застанала отстрани, все още с престилка, Лорета говореше с пастора, който бе казал молитвата. Лили забеляза, че никой не се спира при тях. Извини се и отиде при Лорета.

— Лорета, извинявай — каза тя. — Искях само да ти кажа, че всичко беше прекрасно. Вие двете свършихте страхотна работа. Сигурни ли сте, че имате нужда от мен?

— О, не се занасяй — отвърна Лорета. — Хубава реч произнесе твоето момче.

— Благодаря ти.

Лорета посочи пастора, застанал до нея.

— Лили, искам да те запозная с един добър стар приятел на мен и моето семейство, преподобния Дейвис. Отче, това е мис Лили Бърдет.

Лили се ръкува със стария проповедник.

— Много е хубаво, че сте тук, отче.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, мисис Бърдет. Често се моля за вас.

— Молите се за мен? — Лили изненадано погледна стария човек.

— За вашето семейство, искам да кажа. За вашата дъщеря.

— О, благодаря, отче — каза Лили. — Много сте внимателен.

— Знаете ли дали шерифът е успял да разбере нещо след онова, което му казах? Той изобщо не ме потърси.

Лили се намръщи и поклати глава.

— Мисля, че не ви разбирам.

Леко смутен, старият човек се опита да отклони вниманието от въпроса си.

— О, няма нищо. Сигурно не е било важно.

— Не, моля ви, кажете какво имате предвид — настоя Лили.

— Ами, просто казах на шерифа как видях дъщеря ви онази нощ...

— Нощта, когато беше убита? — прекъсна го Лили.

— Да, вървеше сама по пътя към Арките. Аз бях объркал пътя, нали разбирате...

Лили почувства, че някъде вътре в нея се свива юмрук.

— Била е сама? Вървяла е сама?

— Ами, да. Но след това видях един младеж при Арките. Нищо ли не ви спомена шерифът? Той сигурно е изяснил всичко.

Ръцете на Лили се вледениха, а краката ѝ сякаш едва я държаха.

— Какъв младеж? — попита тихо тя.

— Той стоеше долу до моста. Тя беше прекрасно момиче, мисис Бърдет. Показа ми накъде да вървя и когато обърнах колата на коларския път, зърнах долу един младеж.

Лили се помъчи гласът ѝ да прозвучи спокойно, нехайно.

— Как изглеждаше той?

Преподабният разтърка нервно посивялата си буза.

— Ами, видях го само за секунда. Стори ми се високо, добре сложено момче. С черна коса. Някак дълга. Не ви ли каза шерифът всичко това?

Лили поклати глава. Лорета се взря в лицето ѝ.

— Не ми изглеждаш много добре, скъпа — каза Лорета. — Защо не дойдеш да седнеш?

— Съжалявам, мисис Бърдет — каза преподабният Дейвис. — Не трябваше да ви напомням всичко това на днешното щастливо събитие.

Лили стисна ръката на стария човек, сякаш търсеше в нея опора.

— Не — прошепна тя. — Благодаря, че ми казахте.

— Хайде, седни — каза Лорета и поведе Лили към един стол.

Лили се обърна умолително към жената.

— Лорета, трябва да изляза оттук.

— Ами, тогава ще кажа на мъжа ти.

— Не, аз съм добре. Сама ще му кажа. — Лили потупа по ръката загрижената Лорета и тръгна замаяна към Пинк, който стоеше в центъра на група хора с Грейсън. Даде му знак, но той само широко ѝ се усмихна.

— Пинк — повика го умолително тя.

Грейсън чу гласа ѝ, обърна се и вдигна почетния знак да ѝ го покаже. Пинк бе прегърнал сина си през рамото. Лили кимна разсеяно на Грейсън и неговият тържествуващ поглед помръкна. Тя му посочи, че иска да говори с Пинк. Грейсън каза нещо на баща си и Пинк дойде при нея, водейки и сина си, който явно се колебаеше.

— Какво ще кажеш за този младеж? — попита той.

Лили кимна.

— Пинк, трябва да говоря с теб. Виждал ли си шерифа? Виждал ли си Ройс? Току-що чух нещо. Мисля, че става нещо. Аз самата не мога да повярвам...

— Какво има? — изръмжа Пинк. — Какво?

Грейсън я гледеше втренчено.

Лили бързо му предаде разговора си с преподобния Дейвис.

— Той е видял едно момче — завърши тя с треперещ глас. — Едно момче, което, както го описва, прилича много на Тайлър Ансли.

Пинк я гледеше, изкривил лице в гримаса, сякаш бе попаднал в неловка ситуация.

— Пинк — продължи Лили, — шерифът нищо не ни е казал за това. За свидетел.

Пинк погледна към пастора.

— Защо трябва да вярваме на такива като него? Какво е търсил там, защо му е трябвало да говори с Мишел?

Лили сграбчи ръката на мъжа си и я разтърси.

— Пинк, за бога, мисля, че той е видял Тайлър.

— Може да е видял всеки друг — каза Пинк. — Всички ние им изглеждаме еднакви на тях. Сигурно затова шерифът нищо не е споменал.

— А може да е бил Тайлър и шерифът да знае това — възкликна Лили.

Грейсън гледеше втренчено родителите си.

— Лили, ела на себе си — каза Пинк. — Защо Тайлър Ансли ще иска да причини нещо лошо на Мишел?

— Не знам — изплака Лили. — Но това може да обясни защо Ройс все още не е открил убиеца. Защо ние не получаваме никаква информация.

Пинк погледна гневно жена си.

— Аз мислех, че Ройс Ансли ни е приятел. В това ли го подозираш сега?

— Тайлър му е син. Кой знае какво би направил за сина си?

— Сега разбирам — намеси се Грейсън с печална усмивка — колко глупаво е било от моя страна да си мисля, че тази вечер аз ще бъда в центъра на вниманието.

Лили се обърна и изгледа сина си. Веднага изпита познатото чувство на вина при думите му, но в същото време нещо в нея сякаш се скъса.

— Спри да хленчиш, Грейсън — каза тя. — Стига с тоя номер. Знам, че тази вечер е важна за теб. Но сестра ти беше убита, а това е по-важно от някаква си награда. Да, по-важно е.

Грейсън се отдръпна от нея и в очите му проблесна гневна изненада. В следващия миг на лицето му се изписа разкаяние, той пребледня и наведе очи.

— Искам да си отида у дома — каза Лили.

Пинк възмутено я погледна. Бръкна в джоба си и ѝ подаде ключовете за колата.

— Ние ще се приберем с някой друг — каза той и пусна ключовете в ръката ѝ. — Грейсън още не може да си тръгне.

Лили усети как лицето ѝ пламва от яд заради неговото безразличие. Грабна ключовете с разтреперана ръка и тръгна към вратата. Бренда ѝ извика, като мина покрай нея, но Лили продължи във влажната вечер, без да спре, докато стигна поляната. Качи се на колата и потегли. През целия път до къщи главата ѝ щеше да се пръсне от мисли.

Опитваха се да я накажат за това, че настоява да узнае, но опитите им няма да успеят. Защо те, за разлика от нея, не искаха да узнаят? Това беше главният въпрос. Пинк толкова се беше настървил полицията да хване Рони Лий Партин, но след като тя установи фактите, той като че ли загуби интерес. Сега, когато подозренията се насочваха към Тайлър, Пинк не искаше и да чуе за това. А и с Грейсън положението не беше по-добро. Той изглежда мислеше само за себе си. Всички деца са егоцентрични. Тя знаеше това. Но ако беше поне малко по-загрижен, можеше да даде някаква информация за Тайлър. Толкова години бяха ходили заедно на училище. Положително можеше да разбере нещо за него. Е, щом трябва да действам сама, ще действам

сама, каза си Лили. Важното беше да намери убиеца. Паркира колата в алеята и влезе в тъмната тиха къща.

Ако е Тайлър, продължи тя... ами Ройс? Защо тогава той не допусна вината да падне върху Рони Лий Партин? Припомни си отново шерифа, който мрачно стоеше встрани от събитията на вечерта? Би ли допуснал той Тайлър да се измъкне? След това се зачуди, дали Ройс е забелязал, че е говорила с преподобния Дейвис тази вечер? Повече не беше видяла шерифа. Сигурно си е тръгнал рано. Ако обаче я е наблюдавал, ако е знаел какво ѝ казва възрастният човек, ако сега се чуди дали е направила връзката? В разговора си с него тази вечер тя фактически разкри подозренията си към Тайлър. Лили потръпна и запали всички лампи в къщата.

Въпреки това се укори за страховете си. Ройс никога не би ми направил нищо лошо, помисли си тя. Просто не е възможно. Но под прозореца на стаята нещо изпука и тя подскочи. Никога не би допуснала също така, че Ройс може да прикрива един убиец. Дори ако той му е син. Ако може да стигне дотам... Отиде при прозореца и със стаен дъх погледна навън. На двора, потънал в мрак, беше тихо и явно нямаше никой. Затвори прозореца и дръпна пердето.

Отиде до стаята на Мишел, отвори вратата, запали лампата и влезе вътре. Бързо прекоси стаята до прозореца и пусна транспаранта. Мислено си преповтори разговора с шерифа. Беше му казала, че е научила за приятелството между Мишел и Тайлър. Знае ли той нещо повече за отношенията между тях? Възможно ли е да е съществувала някаква споделена, тайна привързаност между нейното малко момиче и сина на шерифа? Някаква силна обич, превърнала се в силна омраза? Не разполагаше с никакви факти, когато каза това на Ройс, но може би беше налучкала истината. Огледа отчаяно стаята, сякаш тя можеше да говори. Замисли се къде би могла да намери отговор. След малко се спушна към лавицата с книги и извади албума на випуска. Със студени пръсти запрелиства страниците. Неговата снимка беше на втората страница. Тайлър Ансли. До снимката му имаше някакво петно. Лили запали лампата на бюрото и сложи албума под нея. Петното беше бледо, бледорозово, на резки. Само секунда ѝ беше нужна да осъзнае, че това е петно от червило. Сякаш някой беше целунал снимката. Лили остана втрещена във фотографията, а в главата ѝ глухо отекваха

ударите на сърцето ѝ. В къщата беше толкова тихо, че чуваше биенето на сърцето си. Тайлър, каза си тя. О, не.

Резкият звън на телефона я преряза като с нож. Тя подскочи и извика, после рязко затвори албума, сякаш да скрие откритието си. Докато стигна до кухнята, където беше телефонът, мислите ѝ продължиха да се блъскат в главата ѝ. Поколеба се за миг, преди да вдигне слушалката.

— Ало — каза предпазливо тя.

— Лили — чу се далечен глас, — Джордан е.

Лили се отпусна на един стол.

— Джордан — прошепна тя.

— Какво има? Гласът ти звучи странно. Добре ли си?

Лили облиза устни и се опита да успокои дишането си.

— Не знам. — Знаеше защо се обажда. Но не искаше да му каже. Представяше си учтивия му отговор, че не вярва на думите ѝ. Понечи да затвори телефона, но попита: — Какво искаш?

— Мислех си за Мишел. Какво друго? В неудобно време ли се обаждам?

Лили седеше свита на стола, хванала слушалката с разтреперана ръка, и трескаво мислеше, докато от другата страна Джордан мълчеше. И внезапно пожела да му каже. Искаше да чуе първо изумлението, а после съжалението в неговия глас, опита му снизходително да я успокои, като ѝ каже, че се е побъркала.

— Мисля, че Тайлър Ансли я е убил — каза спокойно тя. — И че баща му го прикрива.

Чу рязкото поемане на въздух, което очакваше да чуе, след което настъпи мълчание.

— Защо мислиш така? — попита той с равен глас.

Лили се разсмя. Не успя да се сдържи. Смехът, който всеки момент можеше да премине в плач, изблизна на пресекулки.

— Сигурно съм полудяла — каза тя. — Сигурно не съм на себе си.

— Не е така, Лили. Ти си най-здравомислещият човек, когото познавам — каза той. — Моля те, обясни ми.

— Няма значение, Джордан. Това е дълга история. Много съм уморена, а и няма доказателства за нищо. Наистина няма. Трябва да свършвам — каза тя.

— Лили!

— Довиждане. — Затвори телефона и разтърка вледенените си ръце. После се върна в стаята на Мишел. Студено и непоносимо самотно беше в къщата. Събу си обувките и се сви, както беше облечена, под подплатената цветна покривка на леглото. После угаси нощната лампа и остана да лежи на тъмно. Опита се да си представи Мишел, как лежи в това легло и мечтае за Тайлър Ансли. Мечтае невинно за едно момче, което много харесва. Може би си урежда среща с него. Без изобщо да подозира...

Лили стана от леглото и отиде до вратата на стаята. Затвори я плътно и заключи. След като провери и прозорците, се пъкна пак под завивките. Няколко минути по-късно, стиснала възглавницата на дъщеря си, заспа.

ГЛАВА 16

Събуди се и се почувства като човек, който е препил. Главата ѝ, натежала като олово, щеше да се пръсне, очите ѝ смъдяха от сълзите, които изглежда бе изплакала в съня си. Отначало се стресна, като видя, че се намира в непозната стая, после си спомни. Мишел. И Тайлър. С усилие се изправи в леглото.

От кухнята се разнасяше миризма на кафе. Погледна часовника си. Наближаваше десет и половина. Зачуди се защо Пинк още не е отишъл на работа. Може би я чакаше да се разберат за снощи. Мисълта да говори с него, особено сега, когато се чувстваше толкова зле, я плашеше. Но това беше най-малкият ѝ проблем. Какво щеше да прави с Тайлър?

Отвори вратата на стаята на Мишел и повлече обутите си с чорапи крака към кухнята. На кухненската маса седеше Джордан Хил и пиеше кафе.

— Боже мой — извика тя. — Какво правиш тук?

Джордан не можа да се сдържи и се усмихна, като видя сплъстената ѝ коса, смачканите дрехи и лицето с размазан грим.

— Сутрин винаги си била красива — каза той.

— Дявол да те вземе, Джордан, попитах те какво правиш в кухнята ми.

— Ти какво мислиш, че правя? — отвърна сериозно той. — Аз, за разлика от теб, не можах да заспя, след като ти се обадох снощи. Станах в зори, слязох от планината с колата и хванах първия полет за Нашвил. После дойдох с кола до тук. Задната врата беше отворена. — Той ѝ предложи чаша кафе. — Още е топло. Току-що пристигнах.

Лили загледа втренчено голямата чаша в ръцете му.

— Хайде — подкани я той. — Винаги си харесвала как правя кафе.

Лили пое чашата с треперещи ръце и почувства, че парата от кафето отпуска смъдящите я клепачи и опънатата кожа на челото. След

малко отпи, после пренесе чашата до прозореца, греейки ръцете си на нея, и се загледа в сивия дъждовен ден.

— Много драматична постъпка от твоя страна — каза тя. — Добре си си избрал професията. Винаги си имал склонност да драматизираш. — Тя се обърна към него и леко му се усмихна, после отпи пак от кафето. — Чувствам се като човек, който е направил от мравката слон. Бях обезумяла, когато ми се обади снощи, но сега на дневна светлина в нищо не съм сигурна. — Тя уморено разтри челото си. — Тайлър е добро момче. Познавам го, откакто се е родил. Не е лошо момче.

— Започни от началото — каза Джордан. — Разкажи ми всичко едно по едно.

Лили въздъхна и се опита да събере мислите си. После бавно започна да говори. Когато стигна до вечерята и до разговора с преподобния Дейвис, Джордан я прекъсна.

— Чакай — каза той. — Чернокож, нали? Едър човек. Възрастен. С посивели бакенбарди.

— Същият — кимна тя.

Джордан стана и закрачи из кухнята.

— Аз го видях, Лили. В деня, когато си тръгнах, той излизаше от канцеларията на шерифа.

— Нали ти обясних, че е говорил с шерифа.

— Да, но искам да кажа, че аз влязох точно когато той излизаше. Въпреки това обаче, когато попитах Ансли има ли нещо ново, някаква нова информация, той каза, че няма. Направо отрече.

— Сигурно ще каже, че това е поверително. Работа на полицията.

— Трябва пак да говорим с този проповедник, Лили.

— За какво? — попита тя. — Казах ти какво ми каза.

— Ще му покажем снимката на Тайлър в албума. Ще разберем дали това е момчето, което е видял. — Той погледна Лили, която се бе облегла на умивалника, сякаш ѝ бе приляло. — Съгласна ли си?

— Да — отговори тя. — Само нека се преоблека. — Тръгна към спалнята, после спря и се обърна. — Джордан, ами ако е той? Какво ще правим тогава?

— После ще мислим за това. Сега ще измия чашите — каза той и изплакна на чешмата двете големи чаши, а после ги остави да съхнат.

Лили се обади на Лорета да разбере къде е пасторът, качиха се във взетата под наем кола и Джордан подкара през мъглата, спуснала се над полята край града. Седнала до него, Лили притискаше до гърдите си албума на випуска.

— Дъжд, дъжд и пак дъжд — каза Джордан. — Това е Тенеси през есента. И през зимата.

— Сигурно е така — отвърна Лили. — Аз почти не го забелязвам вече. Помниш ли пътя до Бел стрийт?

— Разбира се — каза той. — Мисля, че още помня всички пътища в окръга. Всъщност в планината, където е къщата ми, вали много дъжд. Само че през зимата по-често преминава в сняг.

— Мишел ми разказа как сте се возили на шейна миналата зима.

— Беше чудесно — отвърна замислено Джордан.

Повече не говориха, докато стигнаха дома на семейство Уокър.

Къщата изглеждаше тиха и безлюдна. За миг Лили се уплаши, че Лорета не е успяла да предупреди хората. После видя, че Клара Уокър отваря предната врата и поглежда към колата им.

Лили и Джордан притичаха под дъжда до верандата и Клара ги покани вътре. Преподобният Дейвис седеше във всекидневната и прелистваше библията си.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете, преподобни Дейвис — каза Лили. — Това е моят... това е бащата на Мишел, Джордан Хил.

Всички си стиснаха ръцете, после Клара Уокър се наведе към Джордан и поверително му каза:

— Във вторник следобед, когато съм у дома, обичам да гледам вашето предаване. Много е хубаво.

Джордан приглади мустаците си, усмихна се и благодари. После се обърна към седналия в креслото човек.

— Отче, съпругата ми казва, че сте съобщил на шерифа, че сте видял един младеж при Трите арки в нощта, когато дъщеря ни е била убита.

Пасторът предпазливо кимна. Лили отвори уста да каже „бившата ми съпруга“, но реши, че няма смисъл. Човекът сякаш бързаше да се отърве от тях.

— Бихте ли погледнали тази снимка, за да ни кажете това ли е момчето, което видяхте? — попита Джордан.

Лили кимна на Джордан и отвори албума. Подаде го на възрастния свещеник и посочи снимката на Тайлър. Ефраим Дейвис разгледа мълчаливо снимката. На Лили ѝ се струваше, че всички в стаята чуват как тя преглъща.

Старият човек вдигна очи от снимката.

— Ансли — каза той. — Същото име като на шерифа.

— Това е синът на шерифа — потвърди Джордан.

Двамата мъже продължително се изгледаха.

После преподобният Дейвис сведе поглед и затвори албума. Подаде го на Лили и каза:

— Не съм сигурен.

— Но вие сте го видели — възпротиви се Лили.

— Видях един младеж — каза проповедникът. — Възможно е да е било това момче. Но беше тъмно и светлините на фаровете ми просто минаха над него.

— О, моля ви — извика Лили. — Вие сте единственият, който знае, който може да ни помогне. Трябва само да кажете истината.

Старият свещеник стана от стола и погледна ядосано Лили.

— Точно това правя, госпожо. Изобщо не исках да ходя при шерифа и да му казвам каквото и да било. Но съвестта не ми даваше покой и затова постъпих така, както трябва. Но нямам намерение да обвиня в убийство младеж, който може да е невинен, само защото съм погледнал една снимка с размери на пощенска марка. Аз съм стар човек и не виждам много добре.

Джордан даде знак на Лили да замълчи, тъй като тя изглеждаше готова да отправи нова молба.

— Благодаря ви, че ни отделихте от времето си — каза учтиво Джордан.

— Няма нищо — отвърна сдържано проповедникът.

Клара Уокър ги изпрати до верандата. Те забързаха към колата, качиха се в нея и затвориха шумно вратите.

— Значи, това е — каза Лили. — Сега и ти ще започнеш да мислиш, че си въобразявам.

— Не — отвърна Джордан. — Мисля, че си права.

Тя загледа мрачния му профил, докато той включи двигателя и подкара колата. Не го попита къде отиват. Струваше ѝ се по някакъв странен начин, че е съвсем естествено да бъде с него, да го остави той да поеме нещата. Колата се движеше през гори и селски пътища и само свистенето на гумите по хлъзгавия мокър паваж съпровождаше мислите им. Тя не се изненада, когато той сви по коларския път към стария каменен мост с арките. Мокри клони плющяха по колата, която подскачаше по изровения път. Накрая спряха до едно празно място. Оттам се виждаше неравната купчина камъни, които изграждаха моста, и дългите мокри листа на върбата, надвиснали над тях. Тясната река, която течеше долу, изглеждаше като тъмна пукнатина в земята. Джордан изключи двигателя и двамата останаха да седят все така умълчани. Лили продължаваше да притиска до гърдите си албума на випуска.

В колата миришеше на влажните им дрехи, на косите им, на одеколона на Джордан, на нейния парфюм. Погледите им се срещнаха, почти крадешком, и двамата отместиха очи.

— Какво правим тук? — попита Лили.

— Мислим.

Лили кимна и загледа моста. Взе да трепери. Джордан свали сакото си и я наметна с него въпреки протестите ѝ, че няма нужда от това. После и двамата отново отправиха поглед към моста.

— Във всичко това има логика. Наистина има — каза най-накрая той.

— Знам — съгласи се Лили.

— Само че не знаем защо. Иначе във всичко има логика.

Лили се обърна към него.

— Благодаря ти, че дойде, Джордан.

Джордан сви рамене, без да я погледне.

— Е, време беше да дойда — каза той.

— Опитвам се да говоря с Пинк, но той се държи с мен като че ли съм луда за връзване. Все повтаря, че трябва да оставим на шерифа да свърши тази работа. Но как да оставим на шерифа, ако синът му е направил това? Знаем, че Ройс е добър човек. Но опрат ли нещата до децата ти...

Джордан се обърна към нея с широко отворени очи.

— Може би Пинк знае, че е Тайлър, но шерифът го притиска да мълчи.

— Не ставай смешен. Това е невъзможно — каза Лили. Но веднага си спомни как Пинк се уплаши, когато тя спомена за Тайлър.

— Защо? Ройс може и да го е заплашил.

— О, помисли малко, Джордан. Тебе шерифът може ли да те накара да мълчиш? Дори със заплахи. Не е възможно.

— Добре. Права си — отвърна Джордан.

— Ти не си даваш сметка колко много Пинк обичаше Мишел. Той трепереше за нея. Как може изобщо да кажеш такова нещо?

— Добре, не се ядосвай — каза Джордан. — Не съм искал да подценя Пинк. Мислех си да не би шерифът да заплашва живота му или нещо такова.

— Ройс не е такъв човек — каза Лили.

— Знае ли някой какъв човек е? — попита замислено Джордан.

Лили облегна глава на седалката, а Джордан отвори вратата и слезе от колата. Загледа мъгливото небе, после, навел глава, пъхнал ръце в джобовете си, закрачи по моста и спря под върбата, където беше убита Мишел.

Известно време Лили го наблюдаваше, сякаш той не беше с нея. Години наред, след като се омъжи за Пинк, когато хората я питаха за Джордан, тя казваше, „Не го мразя. Жал ми е за него“. Това беше добър отговор. Показваше, че всичко в живота ѝ е наред и че Джордан е този, който е загубил. И това наполовина беше истина. Тя не го мразеше. Нямаше време да го мрази. Отначало трябваше да се грижи за Мишел, после за Пинк и за Грейсън. Нямаше време да разсъждава за Джордан. Но винаги когато помислеше за него, когато го погледнеше, както сега, отпуснал глава, привел рамене под дъжда, все една и съща мисъл минаваше през главата ѝ: *Как можа да ме оставиш? Ние бяхме всичко един за друг.*

Сякаш чул мислите ѝ, той се обърна към нея и я загледа със сериозно лице. Тя отвори вратата на колата и тръгна към моста. Закрачи неохотно по камъните и спря до Джордан.

Той обърна гръб на върбата и обходи с присвити очи тихото място край реката.

— Какво се е случило тук? — каза той.

Лили се загърна плътно със сакото му.

— Мислиш ли, че пасторът излъга? Мислиш ли, че позна Тайлър?

Джордан поклати глава.

— Мисля, че не искаше да направи грешка. — Двамата загледаха пак безлюдното място, порутения мост от сиви камъни, мътната река. — Тя не би дошла тук сама. Сигурно е имала среща с него. — Той пристъпи от крак на крак. — Добре. Мисля, че следващата стъпка е ясна.

Лили избърса дъждовните капки от лицето си с опакото на ръката си и каза:

— На мен не ми е ясна.

— Ще отида да се видя с Тайлър Ансли.

— И после какво? — попита тя уплашено.

— Няма смисъл да ходя при Ройс, ако той го прикрива. Но ако хвана Тайлър неподготвен и се направя, че знам повече, отколкото в действителност знам, може и да успее да науча нещо от него.

— Вярно е — промълви тя.

— Трябва само да сме сигурни, че Ройс няма да разбере. За да не предупреди Тайлър, че съм тръгнал да се срещна с него.

— Повярвай ми, няма да разбере — каза мрачно Лили. — Кога тръгваш?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Следобед. Колкото по-малко хора знаят, че съм в града, толкова по-добре за нас. Той е във военното училище, нали?

Лили кимна.

— Ще те закарам у вас. Мисля да не се обаждам на майка си. Ще ми зададе един милион въпроси.

— Ами ако признае? Какво ще правим тогава? — попита Лили.

Двамата се втренчиха един в друг, ужасени от мисълта да се срещнат с убиеца на дъщеря им.

— Веднага ще го предам на полицията. Ройс няма да може да се намеси — каза решително Джордан.

Лили прехапа устни.

— Ужасно е да отпратиш обвинение към един млад човек. Може би той няма нищо общо с това.

— Тогава нищо няма да му стане от няколко въпроса, Лили. Хайде, ще те закарам у вас — подкани я той.

Като стигнаха до нейната къща, тя се огледа, за да се увери, че никой не ги е забелязал, и слезе. Съблече спортното сако и му го подаде. И почти веднага започна да трепери.

— Ще ми се обадиш, нали? И бъди внимателен — каза тя.

— Прибирай се вътре — отвърна той, кимайки. — Не искам да измръзнеш.

ГЛАВА 17

Като се прибра вкъщи, Лили влезе в стаята и се преоблече с дебел пуловер и панталони. Беше си сложила хубава плетена рокля за срещата с пастора, все едно че отиваше на църква. Роклята беше мокра от дъжда и тя я окачи да изсъхне. Погледна се в огледалото на тоалетката. От влагата тъмната ѝ коса непослушно се бе накъдрила.

Почувства облекчение сега и странно спокойствие. Джордан беше тръгнал да се види с Тайлър и може би да открие истината. Ако можеше, и тя би отишла с него, но Тайлър сигурно щеше да се стресне, като я види, а и Пинк за нищо на света не би я пуснал да тръгне с Джордан. Толкова години бяха минали, а той все подозираше Джордан в нещо. Може би този път най-накрая щеше да се увери, че мотивите на Джордан са почтени.

Спомни си как беше реагирал Пинк, когато Джордан за първи път ѝ се обади — тогава Мишел беше на шест години — и попита ще може ли да види дъщеря си и евентуално да я покани да му гостува понякога, когато оздравее. Всъщност самата тя отначало прие хладно тази идея. Но майката на Джордан, Беси, която беше неуморна като баба от самото раждане на Мишел, се застъпи за сина си и Лили склони. Години наред Пинк мърмореше или мълчеше в дните, когато Джордан идваше да вземе Мишел, а Лили виждаше, че и Мишел изпитва вина за това, че държи на „новия“ си баща. Тя наистина държеше на него и Лили настоя, заради доброто на Мишел, Пинк да не показва по този начин недоволството си. И Пинк се научи да живее с него. Както се научиха и всички те.

Единственият път, когато избухна, беше няколко години след като Мишел започна да гостува на баща си. Тя беше на дванадесет години. Джордан я покани да отиде при него в Ню Йорк и ѝ изпрати билет за самолета. Закараха Мишел на летището в Нашвил, но Грейсън плака през цялото време, защото не заминаваше и той. Мишел разказа за това на Джордан и следващия път, когато трябваше да му гостува,

Джордан се обади и предложи да изпрати билети и за двете деца, за да отидат двамата заедно.

Лили потръпна, като си спомни сцената, която беше последвала. Мишел ентузиазирано съобщи хубавата вест на любимото си малко братче и Пинк побесня. Стените на спалнята се тресяха, докато той вилнееше. „Само да ти даде знак, и ти си готова да се върнеш при него“, крещеше той, а тя го умоляваше да не повишава глас. „Взе дъщеря ми, а сега иска да му дам и сина си. Никога, никога няма да ми вземе сина. Чуваш ли?“

Лили смяташе, че целият град е чул, но хората бяха достатъчно възпитани да си мълчат. Грейсън разбра, че е по-добре да не плаче, когато изпита разочарование. Въпросът повече не беше повдигнат.

Да, помисли си нервно Лили, на Пинк никак няма да му хареса, като разбере. Може би ще каже, че той е трябвало да отиде. Усети, че започва да я измъчва тъпа болка в тила само като си представи, че трябва да му каже. Но Пинк няма право да се сърди, успокои се сама Лили. Та той дори не иска да чуе за нейните страхове за Тайлър. Беше твърдо решен да се довери изцяло на шерифа. Значи някой трябва да помогне. И ако Джордан иска да се включи в издирването на убиеца на дъщеря си, може ли някой да го обвинява за това?

Лили въздъхна. Знаеше кой ще го обвинява. Но все пак смяташе, че няма как да избегне това. Трябваше да каже на Пинк. Може би, помисли си тя, ако му го кажа по подходящ начин, той ще разбере. Двамата не са никакви хлапаци, та да се надпреварват кой е по-привързан към децата си. На всички им е ясно, че преследват по-важна цел.

Въоръжена с тези силни аргументи, тя си облече палтото и реши да говори с Пинк преди увереността ѝ да се изпари. Качи се в колата и подкара към града.

Офисът на Пинк беше на втория етаж в една сграда на площада. Долу имаше магазин за обувки за по-възрастни клиенти. Младите хора ходеха в търговския център да си купуват маратонки и обувки с ярки цветове и високи токчета. Този магазин предлагаше обувки тип Червен кръст — здрави, удобни и вечни, тъй като бяха лишени от всякакъв стил. През оплисканата от дъжда витрина Лили махна за поздрав на собственика Бен Дювал и отвори страничната врата към стълбището. Стъпалата извеждаха на дълъг коридор, покрит с износен линолеум на

кафяви петна. Първият офис вляво беше на един адвокат на име Алвин Бикърс. Зелената врата беше затворена, а отвътре не идваше никаква светлина, която да освети матираното стъкло и изписаното с черни букви име *Г-Н АЛВИН БИКЪРС, АДВОКАТ*. Сигурно е в съда, а може би работи къщи, помисли си Лили, подминавайки вратата. Алвин не беше вече млад и сега изглежда идваше по-рядко в офиса си в студени дъждовни дни. Следващата врата беше на мъжката тоалетна, а отсреща — на дамската. Последната врата вляво беше на Пинк. Потъмняла бронзова табелка гласеше *ГРЕЙСЪН БЪРДЕТ, НЕДВИЖИМИ ИМОТИ, НОТАРИУС*. Докато приближаваше отворената врата на Пинк, гумените подметки на Лили тихо проскърцаха по стария линолеум. Тя влезе в стаята и се огледа. На предното бюро нямаше никой. Рийба Нънли, домакиня, която неотдавна взе изпита за посредник в търговия с недвижими имоти и си изкара стажа, идваше понякога да поема телефонните разговори и да посреща клиентите. В замяна на това Пинк ѝ даваше да използва част от офиса и телефонния секретар за контакти с бъдещи клиенти. Бюрото на Пинк беше зад преграда, която разделяше двете работни места. Лили почука на отворената врата и извика:

— Има ли някой?

Пинк се показва иззад преградата и се изненада, като видя жена си.

— Здравей, скъпи — каза тя.

— Здравей — каза той.

— Къде е Рийба? На обяд ли е?

— Имаше да свърши някои работи.

— Пинк, трябва да поговорим.

— Виж ти. Това е приятна изненада. След като прекара нощта заключена в стаята на Мишел, мислех, че вече не си говорим.

— Изглежда, че просто съм заспала там — отговори Лили. — Честна дума, не съм имала нищо лошо наум.

— Изглеждаш поуспокоена. Това е добър признак.

— В известен смисъл — сви рамене Лили.

— Трябваше да останеш. Complimentите, които получи нашият син, бяха много внушителни.

— Той ги заслужава — каза Лили.

— Той наистина иска да се гордееш с него. Исква да мислиш за него.

— Аз наистина мисля за него, Пинк. Стига с тия приказки.

— Да, но понякога го показваш по много лош начин. Извинявай — каза Пинк, отиде зад преградата и вдигна телефона, който бе иззвънял. — Бърдет на телефона. С какво мога да ви услужа?

Лили закрачи из стаята и спря пред таблото с нови обяви за недвижими имоти под неясни снимки. Нямаше кой знае колко много за продаване.

— Имате късмет — чу тя Пинк да казва. — Имам точно това, което искате. Съгласен ли сте да се срещнем тук, да речем в четири часа? Става дума за къща-мечта. Точно така. Четири часа.

Пинк излезе иззад преградата и Лили се обърна към него.

— Пинк, трябва да ти кажа нещо. Затова съм дошла тук.

— Добре, кажи — отвърна той и скръсти ръце на гърдите си.

— Джордан дойде тази сутрин.

Месестото лице на Пинк сякаш провисна.

— Виж ти, каква приятна изненада.

— Той се обади снощи, след като се прибрах у дома. Казах му за подозренията си. Изглежда ги е приел сериозно. И е решил да дойде.

Пинк се усмихна безрадостно.

— Когато му кажеш „скачай“, той те пита „колко високо“, така ли?

Лили не обърна внимание на саркастичната му забележка.

— Ходихме при преподобния Дейвис и му показахме снимка на Тайлър. — Тя видя, че при тази думи Пинк настръхна. — Той не можа да каже със сигурност, че е видял именно Тайлър.

— Това е страхотно — отвърна Пинк, взе връзка ключове от една кукичка на дъската зад гърба си и ги запремята в ръце. — Двата сигурно сте изглеждали много симпатични. Двойка детективи.

— Исквах да ти кажа това, в случай че някой ни е видял и ти каже — продължи притеснено Лили.

— О, нищо вече не може да ме изненада — каза Пинк, дрънчейки с ключовете. — Той е готов на всичко, само да е близо до теб, а на теб това ти харесва. Приемаш го с удоволствие.

— Джордан тръгна за военното училище. Ще се опита да говори с Тайлър. Ние продължаваме да мислим, че може да е той.

Пинк хвърли ключовете на бюрото и извика:

— Какво? Какво по дяволите...

— Пинк — прекъсна го Лили. — Ние мислим, че ако Джордан хване Тайлър неподготвен, може би ще научи нещо. Струва си да опитаме.

— О, така ли — каза саркастично Пинк. — Това ли значи „ние мислим“? Ами помисли и за нещо друго. Какво ще каже Ройс Ансли, когато разбере, че обвиняваш сина му в убийство? Няма ли нещо друго в главата ти освен Джордан Хил? Нямах ли мозък?

— Джордан изказа едно интересно предположение — заяви студено Лили. — Чуди се възможно ли е Ройс Ансли да ти оказва някакъв натиск.

Червендалестото гневно лице на Пинк внезапно пребледня. Той загледа жена си с присвити очи.

— Какво искаш да кажеш? — попита той с тих глас.

Тя веднага се почувства виновна и съжали за думите си.

— Нищо. Той търсеше някакво обяснение. Искам да кажа, че Ройс явно няма да направи нищо. Виж само как набързо отпрати Тайлър във военно училище. А такова нещо въобще не е било предвидено. Джордан просто смята, че ти може да си заподозрял това и дори да си казал нещо на шерифа. Разбери, че той просто се лута и търси да се хване за нещо. Както и всички ние.

Пинк закричи из стаята, сякаш бе изпаднал в силна възбуда.

— Значи Джордан е готов да каже всичко, само и само да получи каквото иска — каза изумено той. — Обвинява ме, за да представи себе си в добра светлина и ти допускаш той да го прави. Това е неговият шанс в живота. Направо е страхотно. — Пинк сподавено се разсмя.

— Пинк, не става дума за Джордан. Това няма нищо общо с него.

Пинк се обърна към нея с изкривено от гняв лице.

— Само с него има общо. Дошъл е тук, за да те откъсне от мен, а ти си толкова глупава, че му се хващаш. Сигурно вече си забравила как те заряза. Теб и Мишел. Докато тя беше болна.

— Не съм забравила нищо — каза Лили. — Дойдох тук да ти обясня какво се опитваме да направим, но виждам, че ти дори не можеш да ме изслушаш.

— Сигурно трябва да скръстя ръце и да го гледам как ми разбива семейството. Да го оставя да използва смъртта на моята дъщеря като оръжие срещу мен. Точно така. Моята дъщеря. Не неговата. Моята. Аз плащах сметките. Аз стоях нощем край нея. Аз се жертвах за нея. Аз правех това. А сега сър Галахад^[1] пристига и дъщерята става негова.

— О, хайде да прекратим всичко това, Пинк. Много е дребнаво. Нямаме време за такива неща.

— О, простете, Ваше благородие. След като той те захвърли, ти се съгласи аз да те взема. Нямах ли поне малко достойнство да не се хвърляш да му целуваш задника в мига, в който той прекрачи вратата?

— Върви по дяволите — извика Лили, обърна му гръб и излетя от офиса. Затръшна вратата и закрачи по коридора, възмутена от съпруга си. Когато отвори вратата към стълбите и заслиза надолу, трепереше от гняв. Стигна до площадката и си наложи да спре.

Облегна се на стената и пое дълбоко дъх. Пинк представяше всичко по толкова грозен и злобен начин, че ѝ призляваше, като го слуша. Но можеше да го разбере. Можеше. Той смяташе, че тя се обръща към Джордан вместо към него. А това беше най-големият му страх. Винаги изпитваше ревност към Джордан. Но може би беше прав за това, помисли си тя, внезапно изпитвайки чувство на вина. Вярно, не беше направила нищо лошо, за което да я обвинява, а и страховете му, че ще го остави заради Джордан, бяха неоснователни. Тя си имаше свой живот. Джордан беше в миналото. Но той беше единствената ѝ голяма любов и споменът за тази любов все още витаеше около нея като леко доловим парфюм. Пинк не беше глупак. Той го долавяше и това го плашеше. Но след като Джордан се върнеше в Ню Йорк, тя и Пинк щяха да продължат да живеят заедно. Пинк нямаше да се поправи. От нея зависеше какви ще бъдат отношенията им.

Лили бавно се обърна и заизкачва стълбите. Върна се обратно по коридора. Няма смисъл да се сърдя, помисли си тя. Вратата на офиса беше притворена, но не плътно затворена. Протягайки ръка да я бутне, тя си даде сметка, че той сигурно се е втурнал навън след нея. Сигурно е излязъл след нея, може би се е опитал да я извика, но думите са заседнали в гърлото му. Обзе я някакво топло чувство към него. Бутна вратата и влезе. Той говореше по телефона зад преградата. Тя искаше да го изненада, затова реши да изчака.

— А кога ще се върне? — чу тя гласа на Пинк. — Ами кажи на шерифа Ансли, че Пинк Бърдет го е търсил и че е много важно да ми се обади. Благодаря, Франсис.

Значи все пак се интересува, каза си Лили. Интересува се повече, отколкото го проявява външно. Сега вече ще вземе нещата в свои ръце. Ще си отстоява правата. Добре тогава, хубаво. Крайно време беше да задвижи работата. Тя почувства прилив на старата обич към съпруга си, който работеше толкова много, толкова безропотно за тях, който даваше всичко от себе си. Искаше да му се извини и да го накара да ѝ повярва. Тя наистина го обичаше. Пинк винаги се старал толкова много.

Преди да изрече името му, чу, че той отново набира някакъв номер. После го чу да говори.

— Да, здравейте. Трябва да се свържа с един от вашите курсанти, Тайлър Ансли. Ами, да, сигурен съм, но трябва веднага да му предам нещо. Изключително важно е. Моля ви, кажете му веднага да се обади на мистър Бърдет на този номер. — Пинк продиктува служебния си телефон. — Но не вкъщи. Това е служебният ми телефон. Точно така. В службата ми. Веднага. Спешно е. Добре. Довиждане. — Пинк затвори телефона. Потри енергично потните си ръце и разтри челото си. После се облегна на стола и се завъртя.

Лили стоеше до преградата и го гледаше пребледняла като платно.

[1] Герой от легендата за крал Артур и рицарите на Кръглата маса. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 18

— О, божичко — възкликна Пинк. Погледна виновно шокираното лице на Лили, после навъсено отмести очи. В задушната стая настъпи мъртва тишина. — Не ме гледай така — измърмори той. — Мислех, че си си отишла. Защо, дявол да го вземе, се върна?

Искри пламнаха в стомаха на Лили, изгаряйки я отвътре навън. Тя премигна, сякаш не можеше да види ясно лицето му. Лицето, което познаваше. Което мислеше, че познава.

Пинк се надигна от стола, който се завъртя и се удари в един шкаф за папки. Лили подскочи и извика. Пинк, който пристъпи към вратата, за да я затвори, се обърна към жена си.

— Зарежи хистерията, Лили — въздъхна той. — Просто кажи каквото имаш да казваш.

— Ти търсеше Тайлър — каза бавно тя. Но думите ѝ прозвучаха като въпрос, сякаш все още се надяваше, че може би е сбъркала.

— Точно така — отвърна лаконично Пинк.

— Да го предупредиш — извика Лили. — Да го предупредиш.

— Да — каза Пинк. — Точно така.

Лили застана пред него, заставяйки го да я погледне в очите. И заговори през зъби.

— Недей да ми отговаряш с да или не. Кажи ми какво по дяволите става тук! Веднага!

Пинк се прегърби и стисна облегалката на стола.

— Има основателна причина за това, Лили — каза той.

Лили чувстваше, че въздухът не ѝ стига, но че не може да спести дори една ненужна дума.

— Каква?

Очите на Пинк зашариха по ъглите на стаята.

— Без лъжи, Пинк — извика Лили. — Стига вече лъжи. Познавам този поглед. Гледаш така от седмици, а аз мислех, че си въобразявам.

— Добре — каза той и се намръщи. — Добре. Не може ли да отидем у дома да поговорим? Тук не е удобно.

— Кажи ми сега — настоя тя. — Защо се обади на Тайлър? Той я е убил, нали? Да не си полудял? Защо го търсеше?

Пинк се отпусна уморено на стола и закри с ръце бледото си потно лице. Телефонът на бюрото му иззвъня, той се стресна, после се пресегна и вдигна слушалката. Без да се колебае нито за миг, Лили се наведе над бюрото, издърпа слушалката от ръката му и затвори с трясък телефона. Пинк сякаш понечи да се възпротиви, но тя го изгледа с обезумели очи.

Той поклати глава.

— Лили, не знам как да ти го кажа. Надявах се, че никога няма да го откриеш. — Отпусна тежко треперещите си ръце на бюрото пред себе си. Върховете на пръстите му оставиха тъмни петна върху картоната, с който то беше покрито. — Да — каза той. — Вярно е. Правилно си се досетила. Той я е убил.

Нямаше значение, че се е досетила, че се е чудила, размишлявала и накрая проумяла. Думите от устата на Пинк я потресоха, сякаш подобна мисъл никога не бе минавала през главата ѝ. Добра се до един стол и седна.

— Ти си знаел това? — прошепна тя.

— Знаех го през цялото време.

— И не си казал. Мръсник.

— Лили, когато ти кажа... — започна умолително той.

— Мръсник — заплю го тя. — Знаел си и го остави да се измъкне? А сега... сега го търсиш, за да го предупредиш?

Пинк пристъпи напред и застана безпомощно пред нея.

— Лили, чуй ме. Изслушай ме.

Лили облегна глава назад и затвори очи.

— Не — прошепна тя. — Не, не, не.

Пинк се надвеси над нея и я разтърси. Очите ѝ като че ли се отвориха сами, безжизнени и кукленски.

— Собствената ти дъщеря — прошепна Лили, която просто не можеше да повярва. — Мръсен лъжец. За това няма никакво извинение.

— Първо на първо, не е така, както си мислиш — заяви той. — Всъщност не е било убийство. По-скоро би могло да се каже нещастен

случай. Дватамата са вършели щуротии. Като всички младежи. Пиели са.

— Искаш да кажеш, че Тайлър е пиел.

— Ще стигна и до това.

— Мишел не пие.

— Пиела е. Малко. Мишел не е била безгрешна, трябва да знаеш — премина в отбрана Пинк.

— Не вярвам на ушите си! — скочи Лили от стола си.

— Седни. Опитвам се да ти кажа... — започна Пинк.

— Не мога да дишам. Мисля, че ще повърна — извика тя. — Това момче убива хладнокръвно дъщеря ти, а единственото, което ти казваш, е, че тя е пиела.

— Не усложнявай нещата още повече — отвърна Пинк. — Казах ти. Той е просто едно дете. Не е искал да го направи.

— Следователят каза, че са й били нанесени най-малко три силни удара в основата на черепа. Спомняш ли си това, Пинк?

Пинк заглуши думите й с по-нататъшното си обяснение.

— Били са долу край моста след тържеството. Пийнали са малко уиски. И Тайлър се напил. Знаеш го какъв е. Той си е алкохолик. Бейзболната бухалка е била у него. А Мишел го е закачала. Сигурно просто е флиртувала, но той се е разгорещил и е замахнал по нея.

— Кажи го направо. Убил я е. Смазал й е главата.

— Всичко е станало за миг — възрази Пинк. — Преди изобщо да разберат...

— И ти се съгласи да го прикриваш? — извика Лили. — И Ройс знае всичко това? И ти прие? Да не си полудял, Пинк?

— Трябваше да го направя — изкрещя Пинк.

— Трябвало е да го направиш?

— Било е нещастен случай — каза оправдателно Пинк.

— Не, не — извика Лили, разтривайки несъзнателно ръце, сякаш умираше от студ. — Не.

— Трябваше да го направя — повтори Пинк. Цялото му лице лъщеше, оросено от пот, а челото му се беше набръчкало като от силна болка. — Разбираш ли... Грейсън е бил там.

Лили изглежда втренчено Пинк. Пое въздух, сякаш някой я беше ударил. И успя да изрече една-единствена дума.

— Грейсън?

— И тримата са били долу при Арките — побърза да каже Пинк. — Грейсън също се е бил почерпил. А Тайлър е като мечка. Грейсън изобщо не е успял да го спре.

— Грейсън? — повтори тя. — Нашият Грейсън?

— О, Лили, стига. Спри, за бога. Как само го казваш. Все едно че той е отговорен или кой знае какво. Искам да кажа, че това е алкохол. Знам, че е трагедия, но такива неща се случват с млади хора. С всеки може да се случи.

Пинк спря и погледна тревожно жена си.

— Лили, изглеждаш ужасно — каза той. — Знам, че това е шок за тебе. Затова не исках да ти казвам. — Той протегна ръка, за да се облегне на него. — Ела и седни, скъпа. Виж как се олюляваш, краката не те държат.

Лили отблъсна ръката му. Той беше прав. За миг всичко пред очите ѝ се беше завъртяло, сякаш ако загубеше съзнание, щеше да намери спасение. Но беше твърде ядосана, за да се предаде така.

— Не ме докосвай — изръмжа тя. — Само да си посмял.

— Знаех си — каза Пинк. — Точно от това се страхувах.

— Нека се уверя, че разбирам правилно — каза тя, изговаряйки всяка дума така, сякаш устата ѝ беше парализирана. — Тайлър Ансли е убил дъщеря ми, а през това време Грейсън е стоял и е гледал. И ти решаваш, че няма да ми кажеш, за да ги оставиш да се измъкнат.

Пинк обилно се потеше. Отстрани на ризата му имаше две полукръгли петна от пот.

— Не. Не е така. Ройс и аз... Той ги е намерил там. Не знам. Изглеждаше, че това е най-доброто разрешение. Не само за да могат да се измъкнат. Но какъв смисъл има да се провали животът и на двамата? Това няма да върне Мишел. А и те съжالياваха за случилото се. Нека да ти кажа. Никога не си виждала две момчета в такова положение. Било е просто ужасен, ужасен нещастен случай.

— Да се провали техният живот? — възкликна Лили.

— Лили — каза сериозно Пинк. — Повярвай ми, знам как се чувстваш. Аз исках да ги убия и двамата със собствените си ръце, когато разбрах. Но трябваше да проявим разум. Трябваше да помислим за последиците. Затова не ти казахме. Знаехме, че ще се разстроиш прекалено много и няма да можеш да мислиш трезво. След това на Ройс му хрумна идеята да изпрати Тайлър във военно училище. И

честно да ти кажа, тези училища са по-лоши и от затвор. Повярвай ми, онези стари военни там, дето окоето не им мигва, могат да оправят това момче...

— Стига, Пинк. Стига — извика гневно тя. — Той е убиец. Той е убил дъщеря ни. А ти го оставяш да се измъкне заради Грейсън. Не се преструвай, че е заради нещо друго. Аз не съм глупачка. Правиш го, за да не може никой да разбере, че Грейсън е оставил собствената си сестра да умре, без да направи нищо. За да не може никой да разбере какъв страхливец е.

Зачервеното лице на Пинк внезапно пребледня и той размаха предупредително пръст на жена си.

— Не говори така за него, Лили. Той и без друго се чувства зле. Не го наричай страхливец.

— Не, не, прав си — извика Лили, вдигайки примирително ръце. — Не бива да накърняваме чувствата му. Не бива, въпреки че Мишел загуби живота си, докато той просто е стоял и е гледал. — Пинк я наблюдаваше с присвити очи, а тя трепереше от гняв и трескаво мислеше. — Добре — продължи Лили. — Ще видим тази работа. — Обърна се и тръгна към вратата. В същия миг Пинк се озова пред нея, препречвайки пътя ѝ. Когато тя се протегна да хване дръжката, той я сграбчи за китката.

— Къде отиваш? — попита той.

Лили го погледна с ожесточение и сълзи в очите.

— Отивам да го намеря — каза тя. — Той трябва да отговаря пред мен. Как можа, Пинк? Ти си лъжец. Всички вие сте лъжци.

— Лили, на никой друг не трябва да казваш.

— Защо? — извика тя. — Защо, Пинк? За да стана и аз лъжец ли?

Лицето на Пинк придоби странен, вцепенен израз, а погледът в очите му стана някак затаен, далечен.

— Знаех си, че ще реагираш така — каза той, стискайки още по-силно ръката ѝ. — Сега обаче ще слушаш какво ти казвам. Стига вече съм ти се извинявал. Грейсън е просто едно младо момче. Целият му живот е пред него. Няма да ти позволя да го провалиш.

Очите на Лили гневно светнаха и тя го отблъсна с китката си, която Пинк още стискаше.

— Той е лъжец, и страхливец и... предател — извика тя. — И не ме интересува кой знае това.

Двамата останаха вкопчени един в друг, гледайки се гневно, само за миг, но на Лили ѝ се стори много по-дълго. Имаше чувството, че костите на китката ѝ се трошат, докато въртеше ръка, за да се отскубне. Видя, че Пинк вдига юмрук, но не повярва на очите си и докато осъзнае какво следва, стана много късно, за да предпази лицето си. Зъбите ѝ изтракаха и устата ѝ се напълни с кръв от силния удар по скулата ѝ. Краката ѝ се подкосиха. Усети, че Пинк я отмества от себе си, после падна и се удари в стената отзад.

Окото ѝ пулсираше и известно време беше толкова зашеметена, че не можеше да помръдне, но след това го видя надвесен над нея и с мъка се изправи на крака.

— Няма да ти позволя! — извика Пинк и в следващия миг гласът му сякаш се скъса. — Съжалявам, Лили, но не мога.

— Е-хо — чу се глас от коридора и някой натисна дръжката на вратата. — Пинк, тук ли си? Рийба е.

Пинк и Лили нито помръднаха, нито проговориха. И двамата чуха как помощничката на Пинк отваря портмонето си и рови в него за ключовете.

— О, боже — каза раздражено Рийба. — Защо не ги виждам?

Сякаш изпаднал в транс, Пинк се обърна, отиде до вратата и я отключи. Поколеба се малко, после я отвори. И загледа безизразно Рийба.

— Скъпи, бизнесът няма да върви, ако държиш заключена тази врата през седмицата — скара му се тя. — Та това е най-натовареното време. — Като продължаваше да рови за ключовете, Рийба мина край Пинк, натоварена с покупки. Усмихна се прощаващо на Пинк и след това погледът ѝ падна на Лили, която стоеше обърната към стената, притискайки с ръка лицето си. Над пръстите ѝ вече се виждаше жълтеникаво петно, а подутото око бе започнало да се затваря. Усмивката на Рийба се стопи, докато гледаше ту Лили, ту Пинк.

— О, извинявайте — каза тя, сякаш бе виновна за конфликта, на който бе попаднала.

Забърза към бюрото си със сведени очи. Пинк се опита да улови погледа ѝ, готов да предложи някакво шеговито обяснение, но лицето

на Рийба остана мрачно, а очите — сведени надолу, докато ръцете ѝ прехвърляха документите на бюрото.

— Ей сега излизам — каза бързо тя. — Трябват ми само документацията на онази къща в Ларкспър и ключовете. Къде са тези ключове? — Телефонът иззвъня и Рийба с облекчение се хвърли към него. — Бърдет и съдружници — изчурулика тя с престорено весел глас. — Един момент, моля. За кого да предам? — Кимна, обърна се към Пинк и протегна към него слушалката. — Младият Тайлър Ансли те търси. Момчето на шерифа.

Пинк погледа машинално Лили, но веднага извърна лице, като видя тежкото обвинение в очите ѝ.

— Сега ще му се обадя — каза той. Пое слушалката, закрил с ръка микрофона, докато Рийба набързо събираше нещата си от бюрото.

Тя мина покрай Лили, отправяйки ѝ бегла, смутена усмивка, и каза:

— Аз ще затворя вратата.

— Благодаря, Рийба — отвърна Пинк, докато тя затваряше вратата зад себе си. Обърна се с гръб към жена си и заговори. — Здравей, Тайлър — каза той. — Точно така. Аз бях.

Лили си помисли да изтръгне телефона от стената. Но какъв смисъл имаше това? Пинк щеше да намери друг телефон. Пулсиращата болка на лицето ѝ беше доказателство за решимостта му да постъпи точно така.

— Да — продължаваше той. — Има един човек, който си пъха тук носа. Всъщност това е бившият съпруг на жена ми, който смята, че ти си виновен. Сега е тръгнал към тебе, ще се опита да те накара да говориш, затова си отваряй очите, защото целта му е да те спипа. — Пинк се заслуша за малко и на лицето му се изписа раздражение. — Казвам ти да си държиш устата затворена. Всъщност най-добре ще бъде, ако той изобщо не те намери, защото изпуснеш ли се да кажеш нещо, никой не знае какво може да направи. Той иска да се лее кръв. — Пинк отново замълча за миг, после шумно прекъсна момчето. — Не, не, слушай какво ти казвам. Говоря ти за твое добро. Този човек те търси. Какво? Джордан Хил. Току-що е тръгнал, значи ще стигне след пет или шест часа. Не знам. Ти прецени. Кажеш ли му истината, хич не

ме интересува дали ще те спуга от бой, но ние решихме да потулим тази работа, затова е най-добре да правиш точно това. Хайде.

Пинк затвори шумно телефона. Обърна се към Лили с предизвикателен поглед в очите, но видя само как вратата се затваря зад нея. Тя си беше отишла. Раменете на Пинк увиснаха, усети тежест, сякаш гюле бе притиснало гърдите му. Искаше да заплаче, но вместо това се пресегна към телефона и набра един номер. Много късно беше за сълзи. Грейсън и Ройс трябваше да знаят. Първо Грейсън. От този разговор се страхуваше най-много. Беше обещал да опази сина си, а беше оплескал работата. Не се знаеше как ще постъпи Лили, докато е в това състояние. Трябваше да се опитат да я вразумят, преди да е станало прекалено късно.

ГЛАВА 19

Лили слезе по стълбите почти тичешком, но щом се озова на тротоара, студеният въздух я удари в лицето като плесница, която я замая и зашемети. Сърцето ѝ заби, сякаш щеше да изскочи, и тя не можа да си спомни къде е паркирала колата. Минувачите я поглеждаха и погледите им я плашеха, сякаш всички знаеха, сякаш не можеха да повярват, че тя току-що е научила. Обезумелият ѝ поглед различи познатия цвят на колата и залитайки, с отмалели крака, тя се запъти към нея. Като влезе вътре, на безопасно място, просто се свлече на седалката — ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да завърти ключа. Искаше да намери Грейсън, да му се нахвърли като дива котка, да го разтърси като парцалена кукла и да му изкрещи „Защо?“, но треперещите ѝ пръсти отказваха да превъртят ключа, затова продължи да седи пред волана, потръпвайки, и да се опитва да мисли.

Грейсън. Нейното бебе. Нейният син. Винаги беше самостоятелен. Още от най-ранните ѝ спомени за него все я отблъскваше. Искаше всичко да направи сам. Обратното на Мишел, която се обръщаше към нея, имаше нужда от нея, търсеше любовта ѝ. Не, Грейсън беше бебето, но беше силното, здравото, жизнерадостното дете. Забързано, вечно в движение, докато Мишел го гледаше с обожание как жъне успех след успех. Тя го боготвореше. А той я беше оставил да умре.

Лили сложи ръце на волана и го изцапа с кръв от дланите си, които беше разкървала, стискайки ръце в юмруци. Опита се да мисли. Къде би могъл да бъде сега? Другата седмица щеше да има мач и следобед трябваше да тренира начело на отбора си, който се готвеше за срещата. Капитан на отбора, заместник-председател на ученическия съвет, носител на наградата за лидерство. А беше стоял безучастно. Беше оставил Тайлър Ансли да убие сестра му и беше стоял безучастно. А след това изрече толкова лъжи. Да, лъжи. Толкова много. Лили имаше чувството, че тяхната тежест ще я премаже. Ще го

намери. Това беше единственото, което знаеше. Той никога не искаше съвети от нея, а понякога, когато тя сама ги предлагаше, започваше нетърпеливо да се върти и лицето му приемаше многострадален израз. Днес обаче, ей богу, щеше да я изслуша.

Тя изчака още няколко минути, докато се почувства достатъчно спокойна, за да може да шофира, пое към гимназията и като стигна, я заобиколи, за да излезе отзад на игрището. Местният отбор беше на терена, както очакваше. От дъжда теренът беше кален и по ярките униформи в бяло и тъмночервено се стичаше ръждива кал. Треньорът изсвири със свирката и закрепя неразбираеми наставления, докато момчетата се подреждаха за поредния опит да вземат топката.

Стиснала силно ключовете от колата във все още разкървавената си ръка, Лили заобиколи най-предните пейки и отпрати поглед към развихрилите се младежи. Проточи врат да различи номерата на униформите, но не можа да види сред тях номер пет. Обикновено разпознаваше Грейсън по нахаканата безгрижна поза, но сега сред играчите нямаше и следа от него.

Един глас извика името ѝ и Лили се обърна да види кой може да е това. Високо на пейките една самотна фигура седеше свита сред студа, облечена в розово памучно яке и каубойски ботуши. Лили веднага позна червеникавата коса на Алин Старнс. Сърцето ѝ трепна, като я видя. Почувства необясним гняв, когато момичето плахо кимна.

— Току-що извикаха Грейсън на телефона — извика ѝ Алин. — Нещо спешно.

Лили веднага разбра кой се е обадил. Пинк. За да му каже, че тя е тръгнала.

— Алин, какво правиш тук? — попита тя, макар че знаеше. Знаеше, че това слабичко, разстроено момиче чака сина ѝ.

— Ами, трябва да се срещна с Грейсън след тренировката — призна плахо Алин.

Обикновено Лили не се бъркаше там, където не ѝ беше работа. Обикновено имаше доверие на сина си. Но днешният ден не беше обикновен. И синът ѝ не заслужаваше никой да му се доверява. Не заслужаваше вниманието на едно момиче, на което и да е момиче. Най-малкото на това крехко, уязвимо момиче.

— Алин — каза рязко тя. — Слез долу. Веднага.

Алин понечи да се възпротиви, после бавно вдигна чантата си и започна да прескача пейките, тракайки с каубойските си ботуши по дървените дъски. Докато момичето слизаше по стъпалата, Лили погледна пак към игрището. От Грейсън все още нямаше и следа. Явно двамата с Пинк продължаваха трескаво да обсъждат тайните си, опитвайки се да избягнат нейния гняв. Но този път Грейсън нямаше да се измъкне.

Алин стигна до първия ред. Лили протегна ръка и ѝ помогна да скочи. Дребничката, осеяна с лунички ръка беше студена и Лили изпита чувството, че показва на момичето как да слезе от висока скала, на която едва се е закрепил.

О, не, каза си гневно Лили. Грейсън няма да получи възможност да разиграва това или което и да е друго момиче, защото тя няма да му позволи. Той дори не е имал кураж да защити собствената си сестра. Значи не заслужава да има приятелка. Няма да може никога повече да направи нещо лошо на някого. Тя ще се погрижи за това.

— Алин — каза строго Лили. — Родителите ти знаят ли, че пак се виждаш с Грейсън?

Алин тъжно поклати глава.

— Престани да се виждаш с него, иначе ще им кажа. Говоря сериозно, Алин. Забрави за Грейсън. Не се погубвай заради него. Той ще ти причини само мъка. Него не го е грижа за теб.

Лили очакваше момичето да реагира предизвикателно, но Алин сви рамене и пхна ръце в джобовете си.

— Знаем, съжалявам — каза тя.

— Недей да съжаляваш — отвърна Лили. — Бързо си тръгвай оттук.

— Грейсън ще се ядоса — каза разтревожено тя.

— Аз ще се погрижа за Грейсън — заяви мрачно Лили.

— Мис Бърдет, моля ви, не казвайте на мама.

— Няма да ѝ казвам, ако не те хвана пак да се мотаеш с него. А сега тръгвай.

Момичето намести чантата си на рамото и каза довиждане. Лили я проследи с поглед как изчезна зад пейките. После се обърна и загледа калното игрище. Грейсън излизаше от съблекалнята.

Явно се беше огледал за Алин, да види дали все още го чака и му се възхищава. Беше забелязал майка си и се засили с подскоци към

пейките, а на красивото му лице беше изписана самата невинност.

— Какво стана с Алин? — попита той вместо поздрав.

— Изпратих я да си върви у дома. Ела тук — изсъска Лили. Усети как сърцето ѝ се разтуптя. Обърна си с гръб към него и тръгна по пътеката.

— Мамо, имам тренировка — каза упорито той.

Лили се извърна към него и очите ѝ проблеснаха.

— Не се преструвай, че не знаеш защо съм тук. Знаем, че баща ти те извика на телефона. Сега ще правиш каквото ти кажа — избълва тя. — Все още съм ти майка.

Тонът ѝ го накара да замълчи и той сведе поглед, отмествайки посърналите си сини очи. Над мръсната униформа по врата му плъзна червенина. Погледна майка си и видя синината под окото на бузата ѝ.

— Мамо! — възкликна той. — Какво е това?

— Няма значение — срязва го тя.

— Съжалявам — каза той и сви рамене, после тръгна послушно след нея към пейките.

Трепереща от гняв, Лили не се обърна, докато не се увери, че другите вече не ги виждат. Искаше да изрече всичко най-отвратително, което ѝ идваше наум. Дойде готова да се нахвърли върху него, да се развихри като буря отгоре му. Искаше да го засегне, да го унижи, да го обвини. Но като се обърна и го видя, застанал послушно зад нея, с каската на единия хълбок, с разрошената руса коса, сякаш току-що станал от сън, втренчил широко отворени очи в нея, сякаш единственото, което искаше, беше да я успокои, тя усети, че гневът ѝ се изпарява и остава само чувството на объркване и изумление. Това беше нейният син. Нейното малко момче. Пинк сигурно се е объркал по някакъв начин. Той никога не би изоставил така сестра си. Може би изобщо не е бил там. Може би Тайлър просто така е казал. Трябва да има някакво друго обяснение.

— Грейсън — започна строго тя с трепещ глас, — сигурна съм, че баща ти току-що ти каза по телефона, че знам какво се е случило. Че Тайлър Ансли е убил сестра ти, а ти си стоял там и си го оставил да направи това.

Грейсън стисна каската и я погледна с широко отворени очи; червенината беше изчезнала от врата му, кожата му беше побеляла.

Лили се поколеба, защото той мълчеше. Не е така, помисли си тя, обзета от внезапна, дива надежда. Той ще ми каже, че не е било така. Че не е бил там. Че Тайлър си измисля.

— Вярно ли е това? — попита тя.

Недей да ми отговаряш, каза си тя.

Грейсън извърна поглед от нея, присвивайки очи, гледайки, без да вижда игрището, после пристъпи от крак на крак.

— Е? — каза тя.

Грейсън поклати глава. Гласът му прозвуча слабо.

— Съжалявам, мамо. Мислех, че никога няма да разбереш.

За нейна изненада признанието му я потресе, все едно че досега не беше чула нито дума за това.

— Грейсън — прошепна тя. — Боже мой...

— Мамо — каза умолително той. — Мамо, съжалявам. Това беше просто... беше едно нелепо нещо...

Лили си наложи да запази самообладание. Но имаше чувството, че не може да диша.

— Каж ми какво се случи — изрече тя, поемайки дъх пред всяка дума. — Не мога да повярвам... че това, което баща ти ми каза... е всичко. Че ти си го оставил... да убие сестра ти. Грейсън, трябва да знам... как е възможно това?

Лицето му се бе изкривило, а от очите му се стичаха сълзи.

— Мамо, знам, че си ми ядосана... — каза той.

— Ядосана? — извика тя, почти готова да се разсмее на неуместната, абсурдна дума. — Грейсън, погледни ме. Аз те познавам. Ти си мой син. Ти не би... ти не можеш да направиш това. Просто да я оставиш така. Да я оставиш да умре. Искам да кажа, че ти и Мишел, че ти я обичаше... — Гласът ѝ прозвуча силно, умолително.

— Обичах я. Знаеш, че я обичах — извика той. — Но кълна ти се, мамо. Не мислех, че Тайлър ще ѝ направи нещо лошо. Мислех, че просто се будалка. — Той я погледна отчаяно, изчаквайки я да каже нещо, но тя мълчеше. — Пиехме — продължи Грейсън. — Знам, че не бива, но всички го правят, нали разбираш.

Тя се взираше в него, сякаш се мъчеше да го разбере, сякаш той говореше на чужд език.

Грейсън пристъпи смутено от крак на крак под погледа ѝ и продължи със запъване.

— Мишел всъщност... не трябваше да бъде там. Искам да кажа, че тя ни чу, като се уговоряхме да отидем там, и настоя и тя да дойде. Опитах се да ѝ кажа да се прибере у дома, но тя... тя го харесваше, нали разбираш. Сигурно си е казала, че ще използва случая да бъде с него или нещо такова. Така или иначе, бяхме пийнали, тя го дразнеше, а той размахваше бейзболната бухалка, Мишел се смееше и в един момент бам, бам. Преди да разбере, той я удари. И тя падна.

— Стига — изкрещя Лили, запушвайки с ръце ушите си. Не издържаше да го слуша повече. Не искаше да си представи как удрят малкото ѝ момиченце. Не искаше да слуша как синът ѝ преразказва това, сякаш си припомня някаква училищна история.

— Мамо, слушай — каза настойчиво той. — Как можех да знам, че той ще я удари?

— Трябваше... Трябваше да я пазиш — извика Лили.

— Мамо, не можах. Моля те. — Той пристъпи към нея. — Недей.

Тя отстъпи, размахвайки безсилно юмрук към него, сякаш да го отблъсне. Удари се в пейката, хвана се за нея и сълзите отново я заслепиха. Избърса ядосано очи.

— Значи, това момче убива сестра ти — заяви тя със студен, жесток глас, — а ти стоиш като последен страхливец и не правиш нищо. Освен че лъжеш и го укриваш, разбира се.

— Не — изкрещя той. — Не. Сkochих върху него. Ударих го. Беше много късно. Мамо, ти не беше там. Честна дума. Никой не можеше да го предотврати.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш? Че си бил безпомощен?

— Стига, мамо. Мислиш ли, че нямаше да направя нещо, ако можех? — Очите му блеснаха от сълзи и той ги избърса с калния ръкав на блузата си, размазвайки мръсотията по лицето си.

Лили поклати гневно глава, задавена от собствените си сълзи.

— Не знам — изхлипа тя. — Никога няма да знам. Стоиш тук и ми разправяш всичко това. Сякаш не съзнаваш, че си я предал. Предал си Мишел. И мене. Всички нас. Не се ли срамуваш?

Това сякаш го засегна и лицето му настръхна.

— Виж какво — каза той. — Не съм единственият...

— Не мога да разбира — продължи тя. — Колкото и да се опитвам. Как си могъл да стоиш и да не направиш нищо? Как можеш

да спиш нощем и да не мислиш за това? Как можеш да ходиш по улиците всеки ден, сякаш това изобщо не се е случило?

— Казах, че съжалявам — извика той с дрезгав глас. — Кажи какво искаш от мен? Какво искаш да направя? Само ми кажи и ще го направя.

Лили извърна очи от него и загледа стоманеното сиво небе. Вярно беше. Какво друго можеше да каже Грейсън? Мишел беше мъртва. Разбира се, че той съжаляваше за това. По какъв друг начин да го изрече? Сълзите му казваха всичко. Каквото и да следваше от това, той съжаляваше, но нищо повече не можеше да направи.

Лили поклати глава и седна на ръба на една пейка, отправила невиждащ поглед пред себе си.

— Не искам да те измъчвам с това — каза тихо тя. — Ти си мой син. Знам, че съжаляваш. Знам, че също страдаш. Но не мога да оставя нещата просто така. Всички тези лъжи — поклати глава тя. — Ами Мишел? Когато се съгласи на всички тези лъжи, на това мълчание, не помисли ли за нея?

— Какво искаш да кажеш? — попита предпазливо той.

— Знаеш какво искам да кажа — отговори тя. — Сестра ти е убита, а всички вие се преструвате, че такова нещо никога не се е случило.

— Чакай малко, мамо — каза той. — Ние не можехме да кажем. Разбереше ли се веднъж, че аз също съм бил там...

— Знам — прекъсна го тя. — Не искаш да понесеш унижението. Не искаш и пред съда да се изправиш може би. Бога ми, аз също не искам това да ти се случи. Сега и баща ти е замесен. И шерифът. Но кажи ми нещо, Грейсън. Смяташ ли, че това момче, което уби сестра ти, трябва да остане на свобода? Ненаказано? Как ще живеем ние с това?

Грейсън стоеше мълчаливо изправен над нея, хапейки разсеяно долната си устна, загледан в игрището. После бавно, страхливо седна на пейката до нея.

— Мамо, има и друга причина — започна той. — Трудно е да се каже... Има и нещо друго, за което ти не знаеш.

— Какво е то? — погледна го намръщено Лили.

Грейсън облиза устни и започна да върти каската в ръце, избягвайки очите ѝ. Сякаш се съсредоточаваше върху нещо,

преодолявайки вътрешната си съпротива. Накрая каза:

— Има още нещо, което се случи онази нощ. Татко дори не знае за него.

— Откога си започнал да споделяш с мен, а не с баща си? — попита сдържано тя.

Грейсън въздъхна.

— Не казах на татко, защото... е за Мишел. Не исках той да знае това. Нали знаеш какво е неговото отношение към нея. Искам да кажа, че в неговите очи тя е просто... нали разбираш, неговото малко момиченце.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита настоятелно Лили. — Повече от това не мога да поема, Грейсън.

— Виж какво, знам, че според теб съм страхливец и затова се опитвам да прикрия цялата тази история, но аз се опитвам също така посвоему да предпазя Мишел. За да не се разбере какво се е случило.

— Чакай малко — извика Лили. — Не. Не си мисли, че можеш да си измиеш ръцете, като хвърлиш вината за цялата тази история върху сестра си. Да не би да искаш да ми кажеш, че тя е пийнала и първа го е ударила? Да не си посмял, Грейсън. Да не си посмял да я обвиняваш по този начин.

— Не става дума за пийване, мамо — прекъсна я той. — Всички бяхме пийнали.

— Ти си стоял там, гледал си какво става и не си направил нищо. Поне се дръж като мъж, Грейсън, и си признай това.

— Не стоях там. Истината е... че си тръгнах — каза Грейсън. — Тръгнах да си вървя.

— Това всички го знаем, Грейсън — каза рязко тя.

— Трябваше да си тръгна.

— Не е трябвало. Избрал си да си тръгнеш — настоя Лили.

— Трябваше — извика той. — Тя... тя си съблече блузата.

Лили се втренчи в него. От шията към бузите му плъзна ярка руменина. Той не смееше да я погледне. Нейното лице пламна.

— Не е вярно — каза Лили с треперещ глас.

— Вярно е, мамо — каза Грейсън. — Тя го харесваше. Много си падаше по Тайлър. Може би си е мислила, че по този начин ще привлече вниманието му... Не знам. Каза, че е много горещо и се

съблече. Аз просто не можех да остана там, мамо. Беше много неудобно. Трябваше да си тръгна.

Лили клатеше глава. Мишел не може да направи такова нещо, каза си тя с лице, пламнало от срам заради дъщеря ѝ. Нейното малко момиченце не може да направи такова нещо. Но тя не беше малко момиченце.

— Сигурно е мислила, че на него ще му хареса, но той изглежда е решил, че тя го дразни или нещо такова — въздъхна Грейсън. — Така или иначе, аз тръгнах да си вървя, чух какво стана и като се обърнах...

Лили скри лицето си с ръце, унижена и ужасена, сякаш сама изживяваше последните мигове на дъщеря си.

— Облякох ѝ блузата след това — каза Грейсън. — Нищо друго не можех да направя. Не исках никой да я види така.

Лили затвори плътно очи, но не можа да изличи образа на своята срамежлива Мишел, тласната към безразсъдство от сляпо увлечение, от евтино уиски и от лунна светлина, опитваща се да се държи дръзко. Без нищо да подозира... жертва на собствената си невинност.

Грейсън прекъсна мислите ѝ.

— Не казвай на татко — каза сериозно той. — Съгласна ли си, мамо? Не искам той да знае за това.

Лили сковано кимна.

— Какво значи това? — попита Грейсън. — Ще му кажеш или няма да му кажеш?

Лили вдигна очи към сина си с празен поглед.

— Не искам да говоря с баща ти точно сега.

— Не искам никой друг да узнае това за нея — каза Грейсън. — Ще се създаде съвсем погрешна представа за Мишел. Тя съвсем не беше такава. Винаги се държеше срамежливо с момчетата. Просто не знам защо го направи.

Защо, помисли си Лили, която сега се чувстваше сразена, а не ядосана. Може би си е мислила, както понякога мислят младите момичета, че никой никога няма да я хареса? Трябвало е да ми каже как се чувства, каза си горчиво Лили. Щях да я накарам да разбере, че не бива никога да предлага себе си. Че един ден ще бъде обичана, търсена, ценена. Лили имаше чувството, че главата ѝ се замайва от току-що направеното разкритие. Можеше да споделиш с мен, искаше

да извика Лили. Бяхме толкова близки. Стомахът ѝ болезнено се преобръщаше.

— Аз се опитвах да я защита, мамо — каза настоятелно Грейсън.

Лили погледна сина си, сякаш излизаше от транс. Обзе я някакво топло чувство към него. Спря поглед на тревожните му очи, сякаш го гледаше отдалеч, после кимна.

— Разбирам — каза тя, пресегна се и за миг стисна ръката му над лакътя. Въпреки наново разгорялата се мъка, докато си представяше неумелия опит за прелъстяване и трагичните последици, тя се радваше, че Грейсън ѝ каза. Сякаш бе стъпила на паянтов мост, който щеше отново да я изведе до сина ѝ. Сякаш сърцето ѝ бе спряло напълно и сега го усещаше, че започва отново слабо да бие.

— Благодаря ти, че си направил това за нея — каза тя.

— Ако можех само да я спася, мамо — каза той.

— О, Грейсън, и аз си мисля същото за себе си — изплака Лили, клатейки глава. Стана бавно от пейката и оправя дрехите си.

Грейсън също се надигна.

— Като се прибереш вкъщи... — каза той.

— Не отивам вкъщи — прекъсна го Лили.

— Къде отиваш? — попита тревожно той.

Лили огледа игрището, което вече бе пусто, надвисналите, сиви облаци, падащия мрак.

— Отивам у леля ти Бренда. Ще остана да пренощувам там, ако ме приеме.

Той погледна насиненото ѝ око и кимна.

— Заради това ли?

— Заради всичко. Просто не мога. Грейсън, трябва да помисля. Не знам какво да правя оттук нататък. Трябва просто да остана сама и да помисля за всичко това.

— Добре, какво смяташ да правиш? — попита нетърпеливо той.

— Не знам — отговори тя. — Трябва да ти кажа, че никога през живота си не съм била в толкова объркано положение.

— Нужно е известно време да се свикне с всичко това — каза той. — Обаче аз мисля, че точно сега не трябва да се отделяш от къщи.

— Не се тревожи за мен — каза тя. — Иди и се облечи. Аз ще се оправя.

Грейсън я изгледа с присвити очи.

— Нали няма да кажеш за това на леля Бренда?

— На никого нищо няма да казвам тази вечер, повярвай ми. Отивам там просто да се усамотя. Да намеря място, където ще мога спокойно да дишам.

Този отговор като че ли го успокои.

— Виж какво, мамо — каза той. — Аз наистина много мислих. И наистина съжалявам.

— Знам — каза глухо тя.

— Но вече е много късно да се ровиш в това и да го показваш на хората. Всички ще пострадат по този начин.

— Всички вече страдат — каза тя.

— Да, но сега трябва да мислим за бъдещето. Искам да кажа, каква полза ще има да се впускаш отново във всичко това?

— Трябва да вървя, Грейсън — въздъхна Лили. — Нали ще кажеш на баща ти къде съм?

Не го изчака да отговори. Трябваше да се махне от него. От всичко това. Чувстваше се смазана и отвътре, и отвън. Мислеше, че убийството на Мишел е върхът на кошмара. Сега се усмихна горчиво на собствената си наивност. Излизаше, че смъртта на дъщеря ѝ е само началото. Имаше чувството, че целият ѝ свят се разпада.

Лили тръгна бавно към паркинга, където беше оставила колата. Като стигна до нея се обърна и погледна назад. Синът ѝ все още стоеше прав сред падащия мрак, с разкочени крака и стиснати юмруци, с очи, които я пронизваха. Безмълвната му фигура се открояваше на сивия фон като някаква огромна, отблъскващо идеализирана скулптура на мъж.

ГЛАВА 20

В мрака на мъгливата вечер слабо осветените скупчени сгради в джорджиански стил на Военното училище приличаха на крепост, издигната сред хълмовете на Северна Каролина. Джордан подмина табелката, на която пишеше, че училището е основано през 1887 г., изкачи бавно хълма и се спусна по алеята за коли, докато стигна паркинга до квадратния вътрешен двор.

Наближаваше седем часът и той беше уморен от пътуването, но искаше да изпълни веднага задачата си. Беше нервен и неспокоен, защото не знаеше как ще се справи с момчето. Смяташе, че е най-добре веднага да пристъпи към целта. Пред централната сграда в средата на зелена площ, до едно оръдие от Първата световна война се издигаше американското национално знаме. Джордан прецени, че това е мястото, където може да намери някой началник. Двама курсанти в сиви униформи минаха забързани край него с наведени глави. По поляните шумоляха сухи листа, но иначе наоколо беше тихо. Джордан изкачи стълбите на централната сграда, влезе вътре и се огледа. Дървената мебелировка от стар махагон блестеше като лъснати офицерски ботуши дори на слабата светлина в преддверието. Сградата изглеждаше безлюдна, но той видя една стрелка, която сочеше към кабинета на коменданта и с облекчение забеляза, че оттам идва светлина. На секретарското бюро в чакалнята нямаше никой. Облицованите с ламперия стени бяха украсени с грамоти, имаше и лавици, на които бяха изложени военни архиви и албуми на випуските на училището още от 30-те години. Вратата на вътрешния кабинет беше отворена и като се приближи към нея, Джордан забеляза табелката: полковник Джеймс Прейвет. Почука на вратата. Когато един рязък глас му разреши да влезе, той подаде глава и видя загорял мускулест мъж по риза и с очила в сребърни рамки, които бяха в тон със сресаната му назад сребриста коса. Когато вдигна очи, стъклата на очилата му проблеснаха.

— Извинявайте, че ви безпокоя, полковник Прейвет — каза Джордан.

— Няма нищо, влезте. Занимавам се с изостанала писмена работа.

Докато се представяше, Джордан нямаше как да не забележи, че бюрото на полковника е свършено празно с изключение на две спретнати папки и една семейна снимка в рамка.

— Какво мога да направя за вас? — попита полковникът.

— Ами, дошъл съм да видя един от вашите възпитаници. Казвам се Джордан Хил.

Полковникът рязко кимна.

— Съжалявам, но ще трябва да дойдете утре сутринта. Денят за посещения тук е неделя. Вие член на семейството ли сте?

Джордан се поколеба.

— Приятел на семейството — каза неопределено той. — Всъщност става дума за нещо важно. Наистина ще бъде много добре, ако мога да говоря с този млад човек тази вечер.

— Да не би някой от семейството внезапно да се е разболял? — попита строго полковникът.

Джордан се почувства като войник, когото са смъмрили. И не се опита да излъже.

— Не, но за мен въпросът е изключително спешен. Смятам, че това момче може да има важна информация във връзка с едно сериозно престъпление...

— Полицай ли сте? — поиска да разбере полковникът.

— Не, сър — призна Джордан, давайки си ясна сметка колко неугледно изглежда с въздългата си коса и със самото, което все още излъчваше уханието на Лили.

— Това учебно заведение се крепи на правила и на дисциплина, мистър Джордан. Най-важното е примерът, който даваме на нашите курсанти. Недалеч оттук има много хубав мотел, където отсядат повечето от семействата, когато идват на посещение. Елате утре, мистър Хил — каза полковникът, отправяйки бегла, студена усмивка на Джордан.

Отказът беше окончателен и Джордан разбра това. Разбра също, че е по-добре да не настоява повече пред полковника. За миг съжали, че не е помислил как да заобиколи официалните инстанции.

— По кое време утре? — попита хладно той.

— По всяко време след девет. С кой курсант искате да се видите? Аха, каза си Джордан. Значи все пак споменаването за престъпление му е направило впечатление. Проявява любопитство.

— Името на курсанта е Тайлър Ансли, сър.

Веждите на полковника се извиха над сребърните рамки. Пресегна се към пакета „Кемъл“ на бюрото и измъкна цигара с едната си ръка. Джордан търпеливо изчака, докато я запали и всмукне от нея. Полковникът кимна.

— Знаех си, че нещо не е наред там — каза той. — Отдалеч надушвам, когато някой младеж е загазил в нещо.

Джордан не отговори нищо. Ако полковникът искаше да получи информация, трябваше да наруши правилата. Военният веднага разбра какви са неизречените условия и се замисли. След това поклати глава.

— Елате утре, мистър Хил.

Джордан му благодари сдържано и излезе. Щом се озова в квадратния вътрешен двор, огледа ядосано сградите на училището. Възможно беше някоя от тях да е приютила убиеца на дъщеря му. Но ако се опиташе да установи коя, без да е получил разрешение от полковника, охраната щеше да го изхвърли от района на училището и нямаше да го допусне отново утре сутринта.

Умората внезапно надделя и мисълта да си почине през нощта му се стори много привлекателна. Не можеше да повярва, че тази сутрин беше във вилата си в окръг Грийн. Сякаш цял месец бе изминал, а не една нощ, откакто се бе обадил на Лили и бе решил да дойде тук.

Примирен, че ще трябва да изчака, се качи в колата и се спусна към мотела, за който полковникът бе споменал. Дадоха му стая с грапав килим в тюркоазенозелен цвят и кафява карирана покривка на леглото. Извади тоалетните си принадлежности и се изми в банята, оглеждайки набързо измъченото си лице в огледалото.

След като вече беше в стаята, не искаше нищо друго, освен да спи, но реши да устои на изкушаващото легло и се запъти към ресторанта на мотела, преди да го затворят. Излезе от стаята, заобиколи сградата и стигна до централната ѝ част, като през цялото време мислеше за срещата си с полковника. Възрастният военен не се изненада, като чу, че Джордан търси Тайлър. Точно обратното, това по

някакъв начин сякаш бе потвърдило собствените му съмнения. Дявол да го вземе, каза си Джордан. Не му оставаше нищо друго, освен да изчака до сутринта. Тогава щеше да пипне момчето и да разбере каквото го интересуваше.

Джордан отвори двойната врата и като прекоси малко фоайе, влезе в ресторанта. През фоайето от салона се долавяха приглушените звуци на оркестър за кънтри музика и той се зачуди възможно ли е някой да свири в празно заведение. На паркинга имаше само две-три коли.

Той се настани на един светъл дървен стол с извита облегалка пред ъглова маса и огледа ресторанта, който беше почти празен. Видя млада изтерзана двойка с бебе, сложено на висок стол, и две двойки на средна възраст, които си допиваха кафето, докато мъжете се шегуваха с една добродушна келнерка. На две маси през него възрастен мъж и жена разучаваха листа с менюто и го обсъждаха. Когато келнерката застана до масата им, Джордан разбра от приятелския им разговор, че двамата са местни хора, дошли да се възползват от рекламираната вечеря за възрастни граждани. Специалното меню от пържена риба и макарони се предлагаше за три долара, ако се представеше рекламен купон от местния вестник.

Келнерката любезно се извини на възрастната двойка и дойде на масата на Джордан. Той погледна бедното меню и си поръча „Джак Даниелс“ с лед и пържола. Докато келнерката се отдалечаваше да изпълни поръчката му, възрастната жена я повика да се върне на масата ѝ.

Усмихна се на младото момиче и осеяното ѝ с бръчки лице се оживи.

— Искам и една доматена супа тази вечер, мила.

— Това е допълнително. Не влиза в тази вечеря — обясни келнерката.

Старата жена погледна тревожно съпруга си и намръщено сведе очи към листа с менюто.

— Супата не е ли включена в менюто? — попита старият човек.

— Понякога — отговори търпеливо младата келнерка. — Тази седмица обаче не е. Един долар допълнително за супата.

Те не могат да си го позволят, внезапно осъзна Джордан, докато ги наблюдаваше.

Старият човек вдигна гордо поглед от листа и каза:

— Донесете на жена ми една доматиена супа.

Но жена му вече клатеше глава.

— Не, скъпи, не. Наистина не искам. Винаги преяждам, като дойдем тук. Ако ям супа, няма да имам място за пудинга.

— Сигурна ли си? — попита съпругът с нотка на облекчение в гласа си.

— Напълно — отговори тя.

Джордан се зае с хляба, за да не излезе, че подслушва. Не искаше старият човек да види съжалението в очите му. Някога сигурно е обещавал, че ще ѝ свали звезди от небето, помисли си той. А ето докъде са стигнали. Не може да ѝ предложи една доматиена супа. Погледна виновно към питието, което келнерката му поднасяше. После чу, че възрастната жена се смее, и когато вдигна очи, видя, че тя леко побутва мъжа си по жилавата ръка над лакътя, сякаш закачливо го мъмри за някакво скандално изказване.

Джордан отпи замислено от чашата. Съжалявам ги, защото не могат да си позволят една доматиена супа, каза си той. Но двамата ще се приберат заедно у дома, доволни от прекараната вечер. Може би ще седнат в кухнята да си говорят за внуците, а после ще заспят заедно в старото си легло.

Келнерката постави пържолата пред него, но той нямаше апетит. Насили се да хапне малко, а когато приключи и излезе от ресторанта, оркестърът в съседната зала беше във вихъра си. Видя двете двойки на средна възраст да излизат оттам, очевидно след кратък престой. Друга вечер сигурно би влязъл в салона да изпие едно питие, за да мине времето, но сега не беше в настроение да наблюдава сериозните усилия, които полага местният оркестър. Знаеше, че музикантите ще се стараят много, защото мечтаят да се измъкнат от Бовил, Северна Каролина и да станат известни. Знаеше какво означава да гледаш с презрение на обикновения живот и да изгаряш за слава.

Върна се бавно в стаята си и затвори вратата. Празното помещение му припомни как се връща у дома, в своя апартамент. Никой няма там, дори домашно животно няма. Понякога мислеше да си вземе куче, но не искаше да поема отговорност. Както и да се ожени повторно. Винаги смяташе, че ще го направи, но все му се струваше,

че не си заслужава усилията и усложненията, които ще настъпят, ако иска да промени живота си, да отвори място в него за някой друг.

Мишел непрекъснато му говореше за това. Дойдеше ли му на гости, все го питаше защо пак не се ожени. И в редките случаи, когато поканеше някое момиче на вечеря в Китайския квартал или на кино, Мишел започваше да превъзнася момичето, още докато то беше там, а после, когато се върнеха у дома — да го засипва с хиляди въпроси. Джордан се усмихна, припомняйки си това. Понякога, все едно че тя беше възрастният човек, а той — обърканият младеж. Поглеждаше го многозначително и му казваше, че един ден ще намери подходящото момиче. Веднъж той я попита: „Защо си се забързала толкова много да ме жениш?“. А тя му каза: „Защото не искам да си сам, когато аз не съм тук“.

Усмивката на Джордан се стопи и очите му се наляха със сълзи.

— Не трябва да мисля за нея — каза високо той в празната стая.

Включи телевизора и започна безцелно да сменя програмите. После го изключи. Беше изтощен от умора, но неспокоен. Беше пътувал с прекъсвания целия ден, с кола от окръг Грийн до летище Кенеди, после от Нашвил до Фелтън, и най-накрая беше изминал дългата петчасова отсечка до Военното училище. Даде си сметка, че е смазан от напрежението на изминалия ден и затова сега е толкова нервен и разтревожен. Но щеше да спи леко, защото знаеше, че на сутринта ще се изправи лице в лице с Тайлър.

Погледна телефона и си помисли за Лили. Сигурно вечеря с Грейсън и Пинк и се опитва да си намери някаква работа, докато чака да чуе от него новини. Тази вечер наистина нямаше причина да ѝ се обажда. Седна на ръба на леглото и погледна телефона. Изведнъж си я представи така, както изглеждаше тази сутрин, с намокрена, накъдрена от дъжда коса, сгушила се в неговото спортно сако. Винаги се изумяваше колко непокътната изглежда. Все едно че животът изобщо не беше я засегнал.

Мислейки сега за това, остана поразен, като си припомни с каква лекота беше взел решението да ги напусне — Лили и Мишел — преди толкова много години. Някакъв агент в Нашвил беше видял снимката му, накара го да пее и предложи да му уреди прослушване за участие в един мюзикъл в Ню Йорк. За Джордан това беше просто чудо. Шанс да

се сбъднат всичките му мечти. Любовта беше прекрасно, но обикновено нещо в сравнение с тази златен шанс.

Каза си, че трябва да го направи, просто да го направи, за да може острата болка бързо да премине. Иначе цял живот щеше да съжاليا. Затова замина, получи ролята и не след дълго се озова в Калифорния за снимки в един телевизионен сериал. Но болката, която наистина беше остра и пронизваща, се оказа също така продължителна и тлееща. Опитва да живее с други жени, но с тях се чувстваше като кух, нощем сънуваше Лили и бебето, а сутрин посрещаше слънчевия калифорнийски ден с натезала от страх душа. И една сутрин, след като бе изкарал особено мъчителна нощ, най-накрая разбра, че това, което иска, е да му бъде даден друг шанс.

Щом в главата му влезе тази мисъл, започна да му се струва, че всъщност това е било намерението му през цялото време. Провери какъв е графикът на снимките, запази си билет за връщане у дома и започна да си представя как много скоро отново ще се съберат с Лили и как той отново ще я спечели. Три седмици по-късно, точно два дни преди заплануваното пътуване, получи писмо от майка си, която му пишеше, че Лили се е омъжила повторно. Че е станала съпруга на Пинк Бърдет.

Джордан вдигна телефонната слушалка и я задържа в ръката си. Скоро, каза си той, няма да има никаква причина да ѝ се обаждам. Мишел си отиде. Тази история ще бъде изяснена и двамата ще бъдем на хиляди километри един от друг без нищо, което да ни свързва. Няма да има какво повече да си кажем. Тази вечер поне разполагам с благовиден предлог да я потърся. Натисна бутона за външна линия.

След първото извъняване Пинк отговори.

— Пинк, Джордан е.

— Какво искаш? — попита троснато Пинк.

Джордан се зачуди дали Лили му е казала за Тайлър. И за неговото пътуване до Военното училище. Сигурно вече е казала. Но Пинк явно не беше в настроение да обсъжда това.

— Може ли да говоря с Лили за малко?

— Няма я — каза Пинк. И не даде никакви обяснения.

— Е, добре. Ще ѝ предадеш ли, че съм се обаждал?

Пинк замълча, сякаш набираще скорост да каже нещо, но накрая каза само:

— Да. Довиждане.

— Довиждане. — Джордан затвори телефона. Поради някаква причина беше щастлив, че Лили я няма вкъщи. Не виждаше никаква логика в това, но просто така се чувстваше. За миг му хрумна абсурдната мисъл, че може би е решила да го последва. Погледна вратата, сякаш очакваше тя да почука на нея, после поклати глава, изумен за пореден път от собственото си глупаво въображение. След малко се изправи с въздишка и реши отново да види какво има по телевизията.

ГЛАВА 21

Бренда Даниълс никога не се беше омъжвала заради пари, но се беше погрижила добре да компенсира душевната болка, причинена от всичките ѝ разводи. В резултат на това на тридесет и четири години притежаваше една от най-люксоznите къщи в целия окръг Крес.

Докато завиваше с тихо бръмчащия линкълн по алеята за коли, опасана от двете страни с дървета, тя изпита познатото чувство на задоволство при вида на елегантната си къща, измазана с чисто бяла гипсова мазилка и с колони отпред. Беше прекарала деня в Нашвил на кулинарна изложба в хотел „Оприланд“ и смяташе да се обади на женения китарист, когото познаваше, за да се позабавляват в някое нощно заведение. Но в последната минута размисли и предпочете удобството на дома си.

Знаеше, че много жени в града говорят за нея, че има доста свободно поведение, но беше сигурна, че те всъщност завиждат за къщата и за свободата ѝ. Сигурно щяха да се изненадат, ако разберат колко скучен е нейният любовен живот обикновено. Причината не беше в липса на ухажори. Тя и сега си беше красива както винаги. И стига да пожелаеше, веднага можеше да се премести в едно от онези жилища в Нашвил с басейн и тенискорт в близост до веригите от ресторанти и барове, посещавани от несемейни хора, които бяха осяяли Нашвил също както заведенията в Лас Вегас. Но тя си харесваше къщата с градина, а и истината беше, че изобщо не си търси съпруг.

Понякога мечтаеше за семейство като всички хора, но през повечето време беше скептично настроена. След като сключеше брак, мъжът обикновено охладняваше много и преди жената да се усети, започваше да разхвърля, да прекалява с пиенето и да отказва да я води на ресторант. Тя не можеше да търпи мръсна къща, пепел в пепелника, недопита чаша, която оставя следи по ореховия фурнир на френските ѝ мебели. Обичаше да мисли за себе си, че проявява разбиране, но всъщност много пъти направо се гнусеше от мъжките навици. Мръсни

чорапи, натъпкани в обувките, и цигарени опаковки, пъхнати между белите кожени седалки на колата ѝ, я вбесяваха. Обичаше да има ред, а те никога не можеха да разберат това.

Все пак по всичко личеше, че ѝ предстои една самотна вечер и затова много се зарадва, като видя колата на Лили, паркирана в алеята. Вратата на гаража се отваряше автоматично и тя вкара вътре своя линкълн до покритата кола с изписаната фирма „Домашна кухня“. Преди много време беше дала ключ на Лили, затова знаеше, че я чака вътре. Извади пакетите от багажника, радостна, че ще може да покаже какво е купила от кулинарната изложба на човек, който действително може да оцени придобивките.

Бренда отвори вратата и извика „Здравей, Лили“, но отговор не последва в притихналата къща. Остави пакетите на кухненския плот и се огледа. Беше толкова изрядна домакиня, че лесно забелязваше и най-малката следа от нечие присъствие. Една чаша, измита и оставена да изсъхне, плюс капка кафеникава течност на плота означаваха, че Лили е пила чай. Бренда избърса капката с гъба и тръгна из къщата. Едно списание не беше на мястото си при другите върху мраморния плот на малката масичка. Лили сигурно е чела. Прекоси коридора. Една бродирана ленена кърпа за ръце беше използвана и после отново сгъната и преметната в банята. В съседната стая за гости нощната лампа от китайски порцелан светеше. Бренда се намръщи, машинално приглади с ръка леглото и продължи да обикаля къщата. В стаята с телевизора нямаше никой. Телевизорът не беше включен. Като излезе, забеляза, че една от външните лампи в дъното на къщата свети.

Много е студено да се седи на верандата, каза си тя. Но когато отиде до плъзгащата се стъклена врата и надникна през нея, различи една фигура, свила се на бялата пейка от ковано желязо. Бренда отвори вратата и излезе отвън.

— Лили?

Лили вдигна глава и се обърна, а сърцевидното ѝ лице остана в сянката на тъмнината.

— Скъпа, какво правиш тук? — попита Бренда. — Не е лято. Откога седиш тук?

— От няколко часа — отговори Лили. — Бренда, имам нужда от твоята помощ.

Гласът на Лили потрепери и на Бренда това не ѝ хареса. Дори в мрака видя, че тъмните очи на Лили блестят от сълзи.

— Ама, разбира се, само кажи. Какво се е случило, скъпа? Мислех, че си по-добре.

— Искам да остана при теб за малко — каза Лили.

— О-о — възкликна многозначително Бренда. Винаги беше подозирала, че между Лили и Пинк има много повече горчивина, отколкото Лили го показваше пред приятелката си, но доколкото знаеше, сега за първи път Лили оставяше Пинк, макар и за една нощ. — Какво е направил?

— Това е другата ми молба — каза Лили, загледана в потъналия в мрак голям двор. — Не мога да говоря за това. Моля те, не ме питай, защото не мога нищо да ти кажа. Не мога, докато...

— Както желаяш — отвърна Бренда, опитвайки се неуспешно да прикрие, че се е засегнала. Пристъпи напред, седна на един от столовете от ковано желязо и усети с неудоволствие влажния студен метал през дрехите си. — Приготвила съм възглавниците още преди няколко седмици — каза тя. — Ще ти покажа къде ги държа, в случай че искаш пак да седиш навън, докато си тук.

— Бренда, единственото, което мога да ти кажа, е, че животът ми сякаш се разпада. Нямах представа колко много ми се иска да поговоря с теб.

— Е, щом ми нямаш доверие...

— О, Бренда.

— Права си, не е честно — съгласи се Бренда.

— Ако не искаш да остана, ще отида в мотел.

— Не ставай глупава — каза Бренда. — Остани колкото е нужно.

— Знаех, че мога да разчитам на тебе.

— Ами, вярно е — каза Бренда. — Можеш. И ако искаш да говориш... В края на краищата знаеш всички гадости, които аз съм преживяла с моите съпрузи.

— Не мога — поклати глава Лили.

— Добре, добре — отвърна Бренда и се изправи. — Само че нека да влезем вътре. Тук е студено. Ще хванеш пневмония.

— Нищо ми няма — каза Лили.

— Хайде — подкани я Бренда. — Няма да седиш тук цяла нощ. Освен това искам да ти покажа какво купих от изложбата. Трябва да

знаеш, че този хотел „Оприланд“ е толкова огромен, че се загубих в него. Двама души питах как да се оправя.

Лили се изправи и тръгна вдървено след Бренда, която се запъти към приветливата кухня, облицована с вносни керамични плочи, рисувани на ръка.

— Едно питие няма да ми се отрази зле — каза Бренда, като отиде при остъкленото барче и се пресегна да извади бутилка уиски. — Виж какво има в торбите. Там се нещата, които купих от изложбата. — После се обърна и попита: — Ти не искаш ли една глътка?

Когато Лили вдигна поглед от разхитително закупените нови кухненски уреди и понечи да откаже предложеното питие, Бренда видя лицето на приятелката си на силната кухненска светлина. Стовари с трясък бутилката уиски върху плота и се намръщи.

Лили я погледа, объркана за миг, след това притисна ръка към лицето си.

— Какво ти е направил той, дявол да го вземе? — попита настойчиво Бренда.

Лили отстъпи, докато Бренда заобикаляше масата в средата на кухнята, за да види по-отблизо.

— Този мръсник — възкликна Бренда. — Дай да видя.

Лили свали ръка и показа черно-синята подутина около окото и на бузата си.

— Ами нищо чудно, че си избягала от него — каза Бренда, оглеждайки лицето на приятелката си. — Сложи ли му лед?

Лили безмълвно кимна.

— Лили, няма извинение за такова нещо. Знаеш много добре, нали? Изобщо не ме интересува за какво сте се карали.

— Знам — каза тихо Лили.

— Дявол да го вземе — каза Бренда. Взе една чаша, напълни я с лед и наля малко уиски. Добави капка лимонов сок и отпи. — Разведи се с него — продължи тя. — Слушай какво ти казвам, Лили. Почне ли веднъж да се държи така, край няма. Следващият път...

— Следващ път няма да има — каза Лили. Беше седнала на един от столовете с бамбукова облегалка до масата, отправила поглед някъде далеч.

— Само да е посмял. Този мръсник. Никога не съм го харесвала, Лили. Не ме интересува. Един ден може и да съжалявам за тези думи,

но не ме интересува. Знам, че е бил добър баща на децата и така нататък, но я си виж лицето. Моравосиньо.

Лили отиде при огледалото зад барчето и леко докосна синината на бузата си. Погледна я безизразно, сякаш не беше на собственото ѝ лице. Внезапно звънецът на входната врата иззвъня и двете жени подскочиха. После се спогледаха.

— Това вероятно е Пинк — каза спокойно Лили. — Можеш ли да го отпратиш да си върви? Не искам нито да го виждам, нито да говоря с него.

Бренда стовари с трясък чашата си върху плота и погледна към вратата с отмъстително пламъче в очите.

— Нещо повече от това ще направя — каза мрачно тя. Отвори вратичката на един старинен дъбов бюфет и мушна вътре ръка. Затърси нещо и след малко извади 38-калибров пистолет Смит енд Уесън.

— Бренда! — извика Лили. — Какво правиш?

— Ще го прогоня — каза тя.

— Зареден ли е?

— И още как — отговори Бренда. — Нямах представа колко удобно е това нещо за сама жена в една къща.

— Остави го — каза умолително Лили.

— Ще трябва и на теб да ти намерим един — заяви Бренда, без да обръща внимание на молбата ѝ. Тръгна към входната врата, навирила решително брадичка, стиснала пистолета, който изглеждаше като естествено продължение на добре поддържаната ѝ украсена с диаманти ръка.

Чукането по вратата беше преминало в блъскане, а на Бренда този звук ѝ беше добре познат. Побеснелият съпруг. Ей сега ще сложа край на това, помисли си тя. Мина по коридора, запали лампата, която обля в светлина предния двор, и отвори вратата, държейки ниско пистолета. Като видя кой е, насочи оръжието срещу него.

Пинк, който стоеше пред входната врата и подрънкваше нервно ключовете си, видя пистолета и отскочи с вик назад.

Бренда студено го изгледа.

— Тя не иска да се вижда с теб.

— Трябва да говоря с нея — настоя Пинк и хвърли тревожен поглед към пистолета. — Въпросът не търпи отлагане.

— Разкарай се, Пинк.

— Хайде, Бренда. Спри да се целиш в мен. Пусни ме да вляза.

— Защо, да не би да не си я ударил достатъчно силно?

Пинк се намръщи, но в очите му се прокрадна притеснение.

— Това не е твоя работа — каза той. — Хайде, пусни ме сега.

— Да не си посмял, Пинк. Ще стрелям.

Пинк погледна вбесен първо пистолета, после ожесточеното лице на Бренда.

— Сигурно. Сигурно като нищо ще стреляш.

— Броя до три — каза Бренда.

— Всички знаят, че си мъжемразка — заяви Пинк.

— А за теб — че биеш жена си — троснато отвърна Бренда. —

Едно...

— Искам да видя жена си — извика Пинк.

— Тръгвай — извика в отговор Бренда и се втурна през вратата след него.

— Лили — продължи да вика Пинк, слизайки по стълбите между двете осветени бели колони. — Лили, излез.

Бренда го последва по стълбите, размахвайки пистолета. Пинк измърмори нещо, което тя не можа да разбере, и се отправи към своя олдсмобил, паркиран в края на голямата поляна.

— Не се връщай — извика Бренда. Изтрополи обратно по стълбите и затръшна входната врата зад гърба си. Обърна се към Лили, застанала тревожно зад един старинен шкаф в коридора, на който стоеше телефонът. — Мисля, че разбра какво му казах.

— Благодаря ти — каза Лили и устните ѝ се извиха в горчива усмивка.

Бренда духна в цевта на пистолета, сякаш бе стреляла с него, и се усмихна лъчезарно на Лили.

— За мен беше удоволствие.

— Трябва да бъдеш по-внимателна с това нещо — каза Лили. — Остави го сега, моля те.

— Мисля, че трябва да го вземеш, ако Пинк реши пак да те бие. Знаеш ли как да го използваш?

— Разбира се, че знам. Но не го искам. Не ме е страх от Пинк.

Бренда изви вежди и спря поглед върху насиненото лице на Лили.

— А може би трябва да те е страх.

— О, Бренда — поклати глава Лили, — това е най-малкият ми проблем.

— Божичко, Лили — възкликна Бренда, — защо не искаш да поговориш с мен?

— Трябва да се опитам да си подредя мислите в главата. Да разбера как така се обърка животът ни. И какво да правя с него.

— Да се надяваме, че това няма да ти отнеме цяла нощ. Имаш нужда от сън.

— Цяла нощ означава само началото — каза Лили.

— Добре, иди си легни — нареди Бренда. — Опитай се да починеш.

— Мисля, че ще го направя — отвърна уморено Лили.

Бренда прехапа устни и погледна ядосано приятелката си, която ѝ изглеждаше слабичка като дете, докато се отдалечаваше по коридора.

— Ако имаш нужда от нещо... — извика тя след нея.

— Ще се оправя — отвърна Лили и се обърна да ѝ махне за лека нощ.

Бренда забарабани с лакираните си нокти по шкафа, докато наблюдаваше как Лили влиза в стаята за гости. После погледна пистолета, който все още държеше в ръка, сякаш в него се криеше решението. И като кимна уверено с глава, се върна в кухнята. Огледа се и видя голямата кожена торба, която Лили използваше за дамска чанта. Провери дали предпазителят е все още свален и боязливо пусна пистолета в торбата. Лили, прекалено доверчива си, помисли Бренда. Започнат ли мъжете веднъж да те разиграват и да те тъпчат, откриват, че това много им харесва. И после винаги искат да го изпробват още веднъж. Тя затвори ципа на торбата, доволна, че тази вечер в къщата няма мъж, който да разхвърля мокри хавлиени кърпи по пода на банята.

ГЛАВА 22

Още от дете Лили обичаше звука на църковните камбани в неделя сутрин, които разнасяха мелодията на старите химни из целия град. Те винаги ѝ създаваха усещането, че живее в най-спокойното, защитено от опасности място на света. Но тази нощ се въртя в леглото за гости на Бренда, без да може да заспи чак до зори, а на сутринта звънът на църковните камбани я събуди рязко като звън на будилник.

Стана, изми се и машинално се облече. Като мина тихо по коридора, погледна в кремавата спалня, мебелирана в стил Мария Антоанета, и видя, че Бренда още спи. Лежеше спокойно, отпусната върху крилата на съня. Да можех и аз да отложам настъпването на този ден толкова успешно, каза си Лили. Но не ми остава нищо друго, освен веднага да го посрещна.

През цялата дълга нощ беше мислила за всичко — за брака си, за децата си, за непоносимото положение, в което се намираше. А когато първите слънчеви лъчи осветиха стената, изпадна в трескава възбуда. Беше взела едно-единствено решение и възнамеряваше веднага да го осъществи. Отиде в кухнята, облече си палтото и взе чантата, оставена на плота. Преметна я през рамо и тя тежко увисна. Колко съм изтощена, помисли си пак Лили. Взе ключовете за колата от кухненския плот, огледа се и после тихо излезе от къщата.

Беше прохладна сутрин в Тенеси, окъпана от роса, с голи дървета и мразовит изглед, ясна и тиха, като се изключат няколкото птици. Щом тръгна по алеята към колата си, видя черния олдсмобил, паркиран пред къщата. Пинк тежко се бе отпуснал на волана.

Лили се поколеба, смятайки, че може би трябва да говори с него. Натезалата болка на лицето ѝ напомни, че не иска да говори. Приблужи се до колата си и отвори вратата колкото е възможно повнимателно, с надеждата, че той няма да я чуе. Но Пинк внезапно се изправи, сякаш лекото отваряне бе пистолетен изстрел, и я видя. Измъкна се от олдсмобила и забърза към нея.

— Лили, чакай малко.

— Не вдигай шум — каза рязко Лили, когато той я приближи. — Бренда още спи.

— Трябва да поговорим — каза Пинк. Дрехите му бяха смачкани, а очите — подпухнали след прекараната в колата нощ, но Лили подозираше, че се беше утешавал с уиски.

— Не искам да говоря сега — каза тя.

— О, стига, скъпа — отвърна той и протегна ръка, сякаш да я прегърне.

Лили се дръпна от него.

— Стой по-далеч от мен — каза тя.

— Скъпа, искам само да ти кажа колко много съжалявам. Нямах намерение нещата да излязат от контрол, както стана — продължи да настоява Пинк. — Никога преди не съм се държал така с теб. Знаеш го много добре.

— И това може да послужи за извинение ли? — попита рязко тя.

— Не — отговори енергично Пинк. — Знам, че сбърках. И ти обещавам, че това никога вече няма да се повтори. Никога. Сега обаче недей да бързаш толкова. Всъщност къде отиваш?

— Трябва да говоря с един човек — каза тя.

— Ами, хайде, ще те закарам — каза той.

— Аз сама ще се закарам.

Пинк хвана ръката ѝ и се опита да я притисне в своята ръка, но Лили я измъкна.

— Искам просто да сме отново заедно. Ти, и аз, и Грейсън. Както би трябвало да е. Както би искала Мишел.

Лили настръхна, като го чу да се позовава на паметта на дъщеря ѝ.

— Само да си посмял — извика тя. — Недей да споменаваш името ѝ пред мен. О, господи, какво ли ще си помисли тя за нас? Остави ме, Пинк.

Пинк я погледна объркано, а после — ядосано, осъзнавайки, че извинението му не е постигнало желания ефект.

— Казах, че съжалявам.

— Чух те.

— Това е просто една синина, защото се развика. Къде отиваш сега?

Лили го погледна с измъчени очи.

— Отивам да се видя с Ройс. Неговият син е убил моята дъщеря, не помниш ли?

— Виж какво, Ройс не може нищо да направи. Вече сме взели решение — каза неотстъпчиво Пинк. — Защо трябва отново да се ровим в това?

— Вие сте решили, не аз. Единственото, което аз знам, са лъжи и още лъжи.

Пинк поклати невярващо глава и удари с длан по капака на колата.

— Нищо, което правя, не е достатъчно за теб. Цял живот се опитвам да бъдеш доволна и за какво е всичко това накрая? За да се обърнеш срещу мен. И срещу нашия син.

— Пинк, не се обръщам срещу теб. Ти си моето семейство. Ти и Грейсън... вие сте всичко, което имам на този свят. Но това е убийство, Пинк. А не някаква шега. Вие всички се правите, че нищо не се е случило. Нашата дъщеря е убита!

— Значи това е просто отмъщение, така ли? — попита Пинк. — Защото не сме се посъветвали с теб. Затова сега ще почнеш да вдигаш шум. Точно заради това не исках да ти казвам.

— О, правилно, Пинк — каза саркастично Лили. — Съвсем правилно. На мене не може да ми се има доверие за такова нещо. Ти просто вземаш най-важното решение в живота ни и през цялото време лъжеш на поразия. А аз трябва да съм ти признателна. Трябва да ти благодаря.

Пинк я погледна неотстъпчиво.

— Недей да се правиш на толкова високонравствена. Аз мислех за бъдещето на Грейсън. Някой трябваше да помисли. Какво си представяш, че ще му се случи, ако това нещо се разкрие?

— Не знам — каза Лили.

— Точно така. Не знаеш и не те е грижа. Няма значение, че ще му провалиш живота, стига да можеш да си отмъстиш на Тайлър. Макар че Мишел е мъртва и нищо, което правим сега, не може да ѝ помогне. Просто винаги си я обичала повече от Грейсън.

Лили искаше да възрази, да отвърне нещо злобно, но отговорът ѝ се бавеше. Думите на Пинк я зашеметиха като неочакван удар. Вярно ли е това? Мишел винаги беше ранимото, нуждаещото се дете. Обвързано с нея. Грейсън беше отхвърлил помощта ѝ, още когато

проходи. И може би това наистина я беше засегнало малко. Може би се беше насочила към детето, което имаше най-много нужда от нея. Но не беше честно да се каже, че обичаше единия повече от другия. Обичаше ги и двамата, по различен начин. Те бяха нейни деца, нейни рожби. Нямаше защо да доказва любовта си пред когото и да било. Но въпреки това думите на Пинк я накараха да се почувства виновна. И не искаше той да разбере това.

— Съжалявам, че възприемаш нещата така, Пинк — каза студено тя. Протегна ръка към дръжката на вратата, но Пинк я дръпна от колата.

Тя се обърна вбесена към него и му се озъби:

— Пусни ме.

Той отпусна ръката ѝ. Тя се освободи от него и влезе в колата. Извади ключовете и се опита да запали двигателя с разтреперана ръка. Пинк се поколеба, после се пресегна и се опита да измъкне ключовете. Лили извика и вдигна стъклото на прозореца. Пинк измъкна бързо ръката си, за да не премаже прозорецът китката му. Лили успя да запали двигателя, натисна газта и подкара колата. Даде на заден ход и освободи ръчната спирачка. Като погледна в огледалото, видя, че съпругът ѝ е застанал зад колата.

Тя свали стъклото и подаде глава навън.

— Махни се от пътя ми, Пинк — каза тя.

— Не можеш да направиш това — извика Пинк. — Не можеш просто така да провалиш живота на всички ни.

— Не се опитвам нищо да провалям. Но отивам да говоря с Ройс Ансли. Още сега. — Тя рязко натисна съединителя и докосна педала на газта. Колата тръгна назад.

— Хайде, блъсни ме — извика той. — Защо не ме блъснеш?

Тя натисна клаксона, но той стоеше неподвижно, препречвайки пътя на колата с отпуснатото си, застаряващо тяло.

Тя го гледаше и не можеше да повярва.

— Махни се от пътя — извика тя. — Тръгвам.

— Тръгвай — извика той. — Не ме интересува.

И в този миг тя разбра, че той казва истината. Готов беше да го направи. В пагубното си желание да брани Грейсън беше готов да застане на пътя на една кола. Тя не знаеше дали сърцето ѝ се сви от съжаление, от отвращение или от състрадание.

Включи на скорост и колата подскочи напред. Завъртя рязко волана, даде заден ход и с пълна скорост се понесе по смарагдовозелената безупречно поддържана поляна на Бренда, оставяйки бразди от гумите в тревата около алеята. Пинк изкрещя нещо след нея, но тя отново вдигна стъклото, за да не го чува.

Ройс Ансли живееше на тиха улица в облицована с камък къща, построена след Първата световна война от някой завърнал се войник, по модел на френска ферма. Лили паркира в алеята и си спомни как изглеждаше занемарената сега фасада, когато Лулин беше жива. Тогава около вратата се виеха рози, а цветната градина нямаше равна на себе си в цял Фелтън.

След като съпругата му се разболя от рак и умря, късо подстриганата кестенява коса на Ройс посивя за една нощ и той сякаш никога не можа да се съвземе. Беше се оженил късно и след време, когато хората взеха да му подхвърлят, че трябва да започне да излиза с някоя жена, той винаги отговаряше по един и същ начин: „Приключих със съпругите“. Но начинът, по който казваше това, звучеше като „Приключих с живота“.

Лили прогони чувството на състрадание, което винаги бе изпитвала към него. Застана пред входната врата, удари по нея със старото желязно чукало и зачака. Чу стъпки и вратата се отвори. Ройс Ансли, все още по хавлия, я изгледа с уморените си очи. Сякаш не бе изненадан, че я вижда.

— Мислех, че може би си ти — каза той. — Влез.

Лили затвори вратата и го последва във всекидневната.

— Имаш ли нещо против да се облека? — попита той.

Лили се изкушаваше да му възрази. Искаше ѝ се да го унижи, да го накара да се изправи пред нея в този уязвим вид, в който се намираше. Това не беше човекът, когото бе уважавала през всичките тези години. Той беше лъжец и закононарушител. Но поради някаква причина, която не можеше да разбере, искаше да бъде справедлива към него.

— Върви — каза рязко тя.

— Благодаря. Чувствай се като у дома си.

Лили кимна и огледа стаята, докато Ройс го нямаше. Кой може да се почувства тук у дома си, помисли тя. Стаята беше подредена, всичко си беше на мястото. Но жълтите завеси сякаш не бяха докосвани от години. Лили видя, че Ройс не е преместил нито една вещ, дори пепелника, след смъртта на Лулин. Спомни си как беше дошла тук с Джордан, когато той играеше в училищната пиеса „Нашият град“. Лулин им поднесе чай и разказа на Джордан за постановките, които беше гледала на Бродуей. Лили помнеше как светеха очите на Джордан и как тя не беше разпознала опасността, криеща се в този блясък. Изпитваше единствено удоволствие, че учителката му има толкова високо мнение за него, че той е толкова щастлив от това. Тогава Лулин беше бременна с Тайлър. Тогава къщата пак беше подредена. Но също и приветлива с цветята и порцелановите чаши за чай. Представи си сега колко потиснат се е чувствал Тайлър, докато е раснал в такава къща, след като майка му е умряла. Къща, където властват смъртта и редът.

— Готово — каза Ройс, като се върна в стаята, затягайки колана на цивилните си панталони. — Слушам те, Лили.

— Обади ли ти се Пинк? — попита язвително тя.

— Да. — Отривистият отговор показваше готовността му да посрещне нейната атака. А тя нямаше намерение да го разочарова.

— Откакто се помня, Ройс, винаги съм те уважавала. Винаги високо съм те ценяла. Ако някой ми беше казал, че си способен на такава неща...

Той не се опита да заеме нападателна поза. Седна тежко на един стол с протрита брокатена тапицерия и се втренчи в сватбената снимка на масата до себе си. Жената и мъжът от снимката, не съвсем млади, но все още наивни, му се усмихваха.

— Не знам как мога да ти обясня това — измърмори той.

— Не можеш — каза рязко Лили. — Не съм дошла за обяснения или за извинения. Дотук ми дойде от извинения.

Ройс мрачно погледна как прекарва ръка през гърлото си, сякаш го реже. После поклати глава.

— На Пинк беше идеята да скрием това от теб. Каза, че ще бъдеш толкова разстроена за Мишел, че няма да можеш да разсъждаваш. Аз не смятах така, но от друга страна, нямаше добро

решение. Противно ми беше да те лъжа, Лили. Не очаквам да ме разбереш, но искам да ми повярваш.

Лили не смяташе да го успокоява, че ще изпълни желанието му.

— Значи — продължи непреклонно тя, без да обръща внимание на молбата му, — двамата с Пинк решавате нещо, а сега всички сме омотани в тези лъжи. И какво ще правим?

— Не знам — каза Ройс.

Стана от стола и отиде при бюрото в ъгъла. Лили изведнъж забеляза кобура му на бюрото и сърцето ѝ подскочи от страх.

— Ройс, недей! — извика тя.

Ройс видя къде гледа и се намръщи. После обърна към нея очи, изпълнени с тъга.

— О, Лили, мислиш ли, че съм звяр?

— Не знам какво да мисля — каза тихо тя.

Той взе една снимка в рамка на Тайлър и я загледа. После я върна на бюрото.

— Как можа, Ройс? — попита Лили. — Цял живот си бил полицейски служител. И затова смяташ, че стоиш над закона, така ли?

Ройс въздъхна.

— Обичаш ли сина си, Лили?

— Само недей с тия приказки — каза нетърпеливо тя. — Пинк достатъчно ми ги пробутва и повече не ги издържам. Господ знае, че не искам синът ми да бъде нито арестуван, нито подложен на публично унижение. Аз съм му майка. Искам да го опазя. Също както ти искаш да опазиш Тайлър. Но в случая не става дума за счупен прозорец. Или дори за открадната кола. Това е убийство. Дъщеря ми беше лишена от живот. Затова не ми пробутвай тия приказки дали обичам сина си. Всички обичаме децата си. Но кое е най-доброто за тях? Това е въпросът сега.

— Не, точно обратното — каза той. — Не съм сигурен в тази обич. Не знам какво трябва да изпитва един баща към сина си. Когато мисля за Тайлър... Лили, ще бъда откровен с тебе...

— Крайно време беше — каза тя.

— Аз всъщност не исках да имаме деца. Никога не съм се оправял с деца. С игрите им и така нататък. А и бях по-стар от повечето бащи. Но тя беше толкова щастлива с Тайлър. — Той посочи разсеяно сватбената снимка. — Направо душата си даваше за него. Аз

стоях настрани от него повечето време. Наказвах го, когато това се налагаше. Като порасна достатъчно, за да ходи на лов, да спортува и да прави други неща, от които аз разбирам, се оказа, че не проявява интерес. Майка му я нямаше и аз не знаех какво да правя с него. Беше потаен, враждебен, непокорен. Нито веднъж не сме говорили, без да се скараме. Той вечно имаше неприятности — в училище, навсякъде. Пиеше. Знаех това. И само господ знае какво още правеше. Преди година от портфейла ми взеха да изчезват пари. Разбрах, че краде от мен. Предупредих го... заплаших го... полза нямаше. Той олицетворяваше всичко, което аз ненавиждах.

Лили седеше притихнала и го наблюдаваше. Ройс се облегна и я погледна в очите.

— Когато намерих Мишел онази нощ, и бейзболната бухалка... Това прекрасно дете... После открих момчетата и те ми казаха какво се е случило. Искях да удуша сина си със собствените си ръце. Всичко в мен се бунтуваше срещу това да прикривам Тайлър. Всичко, което чувствах или в което вярвах. Ако Пинк не се беше появил точно тогава... Не, това няма да го кажа. Няма да се оправдавам с Пинк за греховете си. Но ето какво ще ти кажа. Не го направих нито за Тайлър, нито за себе си. Направих го за нея. Защото тя го обичаше.

— Ясно — каза рязко Лили. — Значи това е всичко. Тайлър отива във военно училище. А моята дъщеря отива по дяволите. Ами какво ще стане със следващото невинно момиче, което го ядоса?

— Мисля, че това училище е най-доброто място за него. Моля се там да успеят да го оправят.

Лили почти не вярваше, че може да бъде толкова непоколебима. Все едно че Мишел беше жива, а тя отново се бореше да я спаси.

— Той е убил дъщеря ми — заяви тя. — Мястото му е в затвора.

— Справедливост, значи — въздъхна Ройс.

— Да. Така е — каза Лили.

— Око за око — продължи Ройс.

— Няма смисъл да се изнудваме, Ройс. Аз съм заложила не по-малко от теб. Да не би да си мислиш, че не се терзяя от това? От мисълта да разоблича съпруга си, сина си. Не знам какво да правя. Но как да оставя Тайлър да се измъкне просто така? Той трябва да бъде наказан за това.

— Искаш ли да умре заради това, Лили?

— Не ставай мелодраматичен, Ройс. Нито един съд няма да осъди на смърт едно седемнайсетгодишно момче заради пиянски... отказвам да го нарека нещастен случай. Непредвидена случка. Дори и в Тенеси това няма да стане. Но може да отиде за известно време в затвора и аз мисля, че трябва да отиде. Военното училище не е наказание.

— Разбирам — каза Ройс. — Но това, което ти трябва да разбереш, е, че като отиде в затвора, Тайлър ще бъде убит. От други затворници. Ще бъде убит, защото е мой син. Защото през годините съм хвърлил в затвора много от тия момчета. Ще трябва през цялото време да го държат в единична килия, но това няма да му спаси живота. Ще го пипнат. Имат си най-различни начини.

Лили се отпусна на мястото си и стисна облегалката на канапето.

— Затова се съгласих да мълча — продължи Ройс. — Защото знам, че той ще умре там, а причината, поради която ще умре, съм аз. Ти може би смяташ, че той заслужава да умре, но аз лично не мога да осъдя собствения си син на смърт.

Не е справедливо, каза си Лили. Не искам да слушам. Но умът ѝ бясно действаше и тя веднага осъзна, че това, което Ройс казва, е вярно.

— Разбираш къде е проблемът — каза Ройс.

Тя разбираше. Проблемът беше, че животът или смъртта на Тайлър сега бяха в нейни ръце. А тя не искаше да е така.

— Лили — продължи сериозно Ройс, — не виждам никакъв добър изход. Но те моля да проявиш милост и да пощадиш живота на сина ми. Въпреки че той не е пощадил живота на твоята дъщеря, поради което няма никаква причина ти да проявяваш милост.

— Може би няма да го изпратят в затвора — възрази плахо Лили.

— Защо да не го изпратят? Това е Тенеси. Тук отиваш за двайсет години в затвора, защото са те хванали с марихуана. А той заслужава да бъде в затвора, както ти казваш. За всеки е ясно. За съжаление обаче това, което ти трябва да решиш, е заслужава ли той да умре?

Лили го изгледа втренчено.

— Знаеш какъв избор съм направил аз. Но все пак той е моя плът и кръв.

Лили вдигна очи към посивялата глава на шерифа и почувства, че я обзема безнадеждност. Не беше справедливо. Отговорността беше

твърде голяма. Едно е да изпратиш момчето в затвора, друго е да му уредиш убийството. И в същото време да разсипеш собственото си семейство. Господ знае какво може да стане с Грейсън и с Пинк, помисли си тя. Може и в затвора да попаднат. Бяха лъгали. Бяха прикрили углавно престъпление. Грейсън е навършил шестнайсет години. Достатъчно голям, за да бъде даден под съд. Тя не можеше да издържи само при мисълта, че може да му се случи такова нещо. И то за какво? За това, че се е опитал да защити Мишел по един жалък начин?

А Мишел? Кой да застане на нейна страна, ако не майка ѝ? Ще остане ли убийството ѝ потулено, неотмъстено, сякаш тя е някакво животно, блъснато от кола на магистралата? О, детето ми! Сърцето ѝ се сви от мъка по изгубената дъщеря. Тя какво би искала да направи?

И още докато си задаваше този въпрос, си припомни как Мишел носеше протестни ленти срещу смъртното наказание. Кървящото сърце, наричаше я Пинк. Лили никога не приемаше това на сериозно, защото Мишел беше малка и закриляна, така че какво можеше да знае тя за престъпници, за убийства и за жертви, които искат отмъщение? Но сега, мислейки си за това, осъзна, че Мишел е знаела много добре какво значи смъртна присъда. Прекарала по-голяма част от краткия си живот от болница в болница, тя се бе подготвила за решителна среща със смъртта. Смъртта бе кръжала много ниско над главата ѝ.

Тежест притискаше гърдите на Лили. Не беше справедливо, че трябва да избира. От едната страна беше убитото ѝ дете, а от другата — живият ѝ син, синът на Ройс. За кого да мисли първо — за живите или за мъртвите? И ако запази тайната, ако всички те запазят тайната, няма ли в края на краищата да се терзаят от това?

— Ще помислиш ли още малко? — попита Ройс.

Лили сковано се изправи.

— Не мога да проумея всичко това — каза тя.

Ройс кимна и съчувствено каза:

— Знам. Изглежда, че каквото и да решим, не можем да спечелим. Нали?

Двамата се спогледаха със страх.

ГЛАВА 23

Макар че поръча на регистрацията на мотела да го събудят по телефона, Джордан почти беше привършил с бръсненето, когато телефонът в стаята му иззвъня. Вдигна слушалката, готов лаконично да благодари, но чу мъжки, заповеднически глас да изрича името му като команда.

— Да? — намръщи се Джордан.

— Полковник Прейвет се обажда.

— Добро утро, полковник — каза изненадано Джордан.

— При вас ли е курсант Ансли? — нетърпеливо попита полковникът с обвинителен тон.

— При мен? Не, разбира се, че не е — отговори Джордан.

— Снощи вие го търсихте — заяви полковникът.

— Да, така беше. И вие ми казахте да дойда тази сутрин. Точно се готвех да тръгна.

Последва кратко мълчание.

— Току-що ме информираха, че снощи курсант Ансли не се е прибрал в общежитието. Знаете ли къде се намира в този момент?

— Дявол да го вземе — избухна Джордан, но веднага побърза да се извини. — Полковник, казахте ли му, че съм дошъл тук, за да се видя с него?

— Не, не съм. Не съм виждал курсант Ансли от няколко дни.

Къде, по дяволите, е отишъл, замисли се Джордан. Това не е просто съвпадение. Откъде е знаел, че аз ще дойда?

— Мистър Хил! — чу се настоятелният глас на полковника.

— Идвам при вас — каза Джордан. — Чакайте ме след десет минути.

Затвори телефона, пригответи се, освободи стаята за броени секунди и докато изминаваше с колата краткото разстояние по шосето до Военното училище, умът му трескаво работеше. На блестящата утринна светлина училището изглеждаше по-неугледно, но не толкова строго. Дори на Юг военните училища не се радваха на

покровителство и благоденствие както едно време. Джордан паркира колата и тръгна забързано към сградата на администрацията, като едва забелязваше момчетата в спретнати униформи по пътя си. Може би е старият пастор, помисли си той. Може би той е съобщил на шерифа, че двамата с Лили сме били при него. А шерифът се е обадил на сина си и му е казал да се скрие, докато си отида. Възможно е. Само че Джордан просто не можеше да си представи, че преподобният Дейвис ще направи такова нещо. Старият човек изобщо не искаше да се забърква в тази работа. Защо ще се обажда на шерифа, когато може просто да си замълчи? Нямаше логика.

Полковник Прейвет седеше на бюрото си и говореше спокойно по телефона, когато Джордан застана на вратата му леко запъхтян. Полковникът му даде знак да влезе и да седне.

Джордан седна на предвидения за посетители стол и започна нетърпеливо да свива и отпуска пръстите на ръцете си, докато полковникът водеше приятелски разговор за празника на училището. Най-накрая затвори телефона и погледна Джордан.

— Е? — каза Джордан.

— Очевидно е извън района на училището — отговори полковникът с равен глас, който с нищо не издаваше припряната нервност на предишното му обаждане.

Джордан едва се сдържа да не изругае.

— Откога го няма?

— Според съквартиранта му не се е върнал снощи след вечеря. Той е решил, че Тайлър има разрешение за излизане. Твърди, че Тайлър бил силно разтревожен от едно телефонно обаждане вчера следобед. И тъй като твърдите, че момчето не е при вас...

— Не е при мен... — прекъсна го ядосано Джордан. — Искам да говоря с този съквартирант.

— Смятам, че това не е необходимо — каза полковникът с благ глас. — Твърде вероятно е курсант Ансли да е прекарал нощта с някоя млада дама в града. Имали сме такива случаи. Не виждам причина за излишна тревога.

— Как се казва съквартирантът му? Къде мога да го намеря? — не отстъпваше Джордан.

— Вижте какво, мистър Хил. Това е въпрос на дисциплина за училището и за семейството на момчето. Съжалявам, че ви въвлякох в

това. Нямахте да ви се обадя, ако не си бях помислил, че отсъствието на курсант Ансли без разрешение може да е свързано с вашето идване тук снощи. — Зад очилата очите на полковника изглеждаха студени и сиви като риби.

— О, свързано е, полковник. Може да се обзаложите на военния си чин, че е свързано — каза остро Джордан. — Трябва да говоря с това момче и да разбера кой се е обадил на Тайлър и какво знае момчето за това.

— Не мога да позволя да тормозите учениците ми, сър — каза полковникът. — Ясно ли е? Всички се тревожим къде е момчето.

Джордан изгледа полковника и разбра, че трябва внимателно да подбира думите си. Пред него не седеше човек, който щеше да се огъне пред заплахи и гневни изблици, а човек, който спазва правилата и е убеден, че всеки трябва да уважава властта и да се придържа към закона. Въпреки непреклонността си обаче той оставяше у Джордан впечатлението, че е добър човек, който брани възпитаниците си. И се тревожеше за Тайлър независимо от спокойното си държане. Иначе защо ще стои в кабинета си в неделя сутрин? На Джордан му се искаше да размаха юмрук на този стар военен, но знаеше, че не това е начинът да го предразположи.

— Полковник — започна той. — Напълно разбирам вашата позиция. И нямам никакво желание да тормозя този млад човек. Но ми е крайно необходимо да намеря Тайлър Ансли. Ако това момче може да ми посочи някаква следа... полковник, мога ли да ви гласувам доверие?

Ето го пак това любопитно пламъче в очите. Има нещо човешко под военната закалка, помисли си Джордан.

— Може да се окаже полезно — каза полковникът.

— Сър, дъщеря ми, единственото ми дете — започна Джордан — неотдавна беше убита. — Изчака шокиращите думи да стигнат до съзнанието на слушателя му. Полковникът се стресна, че той толкова открито сваля картите си. Джордан кимна към снимката на бюрото. — Виждам, че имате семейство, сър. Сигурен съм, че разбирате какъв удар е това за мен.

Полковник Прейвет кимна.

— Ужасно съжалявам — каза мрачно той.

— Имам основания да смятам — продължи внимателно Джордан, — че Тайлър Ансли може би разполага с информация за това престъпление. Изключително важно е за мен да говоря с него.

— Струва ми се, че това е случай за полицията — каза полковникът.

— Съгласен съм с вас — отвърна Джордан. — И... с жена ми се обърнахме многократно към шерифа. Но, както знаете, шерифът е баща на Тайлър.

— Разбирам. — Полковникът владееше изражението на лицето си, но Джордан все пак забеляза, че челостта му някак се стегна. Полковникът взе пакета „Кемъл“ от бюрото и извади една цигара. Явно мислеше върху думите на Джордан. Накрая въздъхна. — Мистър Хил, познавам Ройс Ансли от години. Служил е при мен в Корея.

Джордан усети, че надеждите му се изпаряват.

— Когато доведе тук Тайлър, аз го приех заради старото ни познанство, макар и да бях убеден, че не трябва да го правя. Виждах, че момчето има проблеми. И долавях напрежение между тях двамата. Но имам голямо доверие на нашата учебна програма. Ние наистина можем да помогнем на едно момче, ако то положи усилия. — Полковникът всмукна дълбоко от цигарата и замислено загледа семейната снимка на бюрото си. — Понякога обаче, когато едно момче има за баща човек като Ройс Ансли, който представлява... закона и който е много строг... тогава е съвсем лесно такъв баща да се почувства опозорен.

Джордан кимна, но замълча, чудейки се накъде водят тези думи. Полковникът дръпна пак от цигарата си, после внимателно я остави в чистия пепелник на бюрото си.

— Добре — каза той. — Ще ви разреша да говорите с момчето, но ще дойда с вас, за да съм сигурен, че няма да злоупотребите с привилегиите, която ви давам.

— Благодаря, сър.

Двамата прекосиха мълчаливо двора до Джаксън Хаус, общежитието, където живееше Тайлър Ансли. Курсантът зад бюрото във файето на сградата отдаде чест на полковника, който отвърна на поздрава и кимна. Една двойка на средна възраст, облечена в най-хубавите си празнични дрехи, изникна на площадката на стълбите, придружена от сина си, който вървеше сковано между двамата.

Майката бършеше очи с носна кърпичка. Синът отдаде чест на полковник Прейвет, а лицето на бащата грейна в усмивка.

— По тези стълби — каза полковникът.

Стъпките им отекваха по железните стъпала, докато се изкачваха към третия етаж. Джордан забеляза, че жилавият полковник взема лесно стъпалата, макар че беше пушач. Покритият с линолеум под на общежитието не бе заслан с килими, затова присъствието им изпълваше с шум коридора. Полковникът почука на една от вратите и каза:

— Курсант Фредерикс, аз съм полковник Прейвет. Отворете.

Вратата веднага се отвори от едно момче с ръбеста глава и тревожен поглед в очите:

— Да, сър.

— Курсант Фредерикс, това е мистър Джордан Хил. — Полковникът произнесе по южняшки провлачено малкото му име. — Мистър Хил, курсант Фредерикс.

Джордан стисна влажната ръка на момчето.

— Мистър Хил желае да ви зададе няколко въпроса за курсант Ансли и аз искам да му съдействате, като му кажете каквото знаете, за да получи той нужните отговори.

— Да, сър.

Джордан пристъпи в мразовитата стая, тясна като килия, и направи място на полковника. Полковникът поклати глава.

— Аз ще направя набързо една проверка на общежитието — каза той и погледна многозначително Джордан. — Ще се върна при вас след няколко минути.

— Благодаря, полковник. — Джордан насочи вниманието си към курсанта, изправен сковано до вратата. — Всичко е наред. Свободно — каза той. — Защо не седнеш?

Момчето седна с облекчение на края на леглото си и загледа Джордан. Половината от стаята, която принадлежеше на Фредерикс, беше прибрана и подредена. В другата половина, която беше на Тайлър, цареше бъркотия. На бюрото бяха натрупани листове хартия, от шкафчето се подаваха дрехи. Джордан отиде при бюрото на Тайлър и седна на стола с лице към момчето.

— Полковникът ми каза, че Тайлър изобщо не се е прибрал снощи — започна той.

— Точно така, не се прибра.

— Изненада ли се, че го няма?

— Помислих, че има пропуск — сви рамене момчето.

— Чух нещо за някакво телефонно обаждане — продължи Джордан.

— Вие полицаи ли сте? — попита момчето.

— Не — каза Джордан. — Аз съм... приятел на семейството. Той страхуваше ли се от полицаи?

— Мисля, че баща му е шериф.

— Шериф е. Какво беше това телефонно обаждане?

— Предадох му, че трябва спешно да се обади на някого. Не знам на кого. След като се върнахме от строева подготовка. Помислих си, че е някакъв спешен семеен въпрос и затова е трябвало да се върне у дома или нещо такова.

— Не ти ли каза кой го е търсил?

— Той изобщо нищо не ми казва — отвърна Фредерикс. — Не си говорим много. На мен това не ми пречи.

— Не ти е симпатичен — каза Джордан.

Момчето сви рамене и погледна внимателно Джордан, сякаш се опитваше да разбере дали ще се втурне да защитава Тайлър.

— Ами, той е малко странен.

— Как така странен? — попита Джордан.

— Не знам. Просто странен — каза момчето, отбягвайки погледа му.

Знаеш и то много добре, помисли си Джордан. Но не казваш.

— Значи не ти е споменал кой го е търсил? Или защо? Или къде отива?

— На мене — не — поклати глава момчето.

— Да знаеш някой, на когото би казал? — попита Джордан. — Може би си има приятелка в града? Друга нощ изчезвал ли е така?

При тези думи Фредерикс тихичко се изсмя.

— Какво толкова смешно има? — попита Джордан.

— Нищо — отвърна момчето. — Той е затворен. Повечето от момчетата странят от него. Вижте на бюрото му — предложи Фредерикс. — Може би съобщението е още там. За това кой го е търсил.

— Писмено съобщение? — попита с надежда Джордан, като се извъртя на стола и взе да раздига хартиите по бюрото.

— Да — каза Фредерикс. — Връчват ти го долу на пропуска, когато се прибереш.

Джордан бързо разрови листовите хартия, сред които имаше неподредени учебни записки, някакво изцапано меню на местно заведение за скара и какви ли не други драсканици. Искаше да седне и да изчете всяка една страница, за да открие поне нещичко за Тайлър и Мишел, но знаеше, че времето му е кратко. Полковникът нямаше да се бави. А на бюрото нямаше никакви съобщения за телефонни обаждания. Преобърна книгите, струпани както дойде, но от тях не изпаднаха никакви хартийки.

Отвори чекмеджето на бюрото и се обърна към Фредерикс:

— Споменава ли ти е някога името Мишел?

— Момиче? — попита на свой ред курсантът. Ухили се и поклати глава.

Джордан надникна в чекмеджето и зарови в него.

— Изобщо не се интересува от момичета — каза насмешливо Фредерикс.

В същия този момент Джордан повдигна някакъв празен плик. От него изпадна една снимка и се плъзна на дъното на чекмеджето. Снимката беше измачкана, с прегънати ъгълчета, сякаш е била държана в ръце и разглеждана много пъти. Беше снимка на момче с отметната назад руса коса, с ясни и знаещи очи, с устни, извити в доволна усмивка.

Джордан измъкна снимката и се взря в нея. Грейсън. Погледна към Фредерикс, който завъртя очи и отново сви рамене.

— Има още една такава, която е залепена отвътре на куфара му.

Джордан продължи да гледа втренчено снимката. Това, което казваше момчето, беше съвсем ясно, само че нямаше никакъв смисъл.

Фредерикс видя объркването, изписано по лицето на Джордан, и добави:

— Държеше я в учебниците си и се преструваше, че чете, но, като го погледнех, виждах как прокара пръст по нея и просто я съзерцава. Тръпки ме побиват от това, че живея в една стая с него. И знам какъв е. Страх ме е да не вземе да си въобразява разни неща за мен.

Джордан стоеше зашеметен. Тайлър и Грейсън. Разбира се, че беше възможно. Но каква беше ролята на Мишел във всичко това? Не виждаше никакъв смисъл. Само че това момче тук нямаше никакво основание да лъже. Абсолютно никакво. Джордан разгледа още веднъж снимката, после я пусна в джоба си. И се изправи, но краката му се разтрепериха.

— Загазил ли е? — попита Фредерикс.

— Нямах ли представа къде може да е отишъл? — пренебрегна въпроса му Джордан.

— Ами, ако е разбрал, че е загазил, сигурно е поискал да отиде колкото се може по-далеч оттук.

— Да, може би — каза разсеяно Джордан.

— Не исках да ви стресна — каза дружелюбно Фредерикс. — Никой не би допуснал подобно нещо. Изглежда такъв мъжкар и толкова агресивен.

Джордан погледна момчето.

— Записват ли се долу обажданията по телефона? Мислиш ли, че има някакъв дневник?

Фредерикс поклати глава.

— Не знам. Може да попитате.

Джордан кимна.

— Ако полковникът се върне, кажи му, моля те, че съм слязъл долу.

— Ще му кажа — отвърна Фредерикс.

— Благодаря за помощта — добави Джордан.

— Няма нищо. Надявам се, че ще го намерите. Само не го връщайте тук.

Джордан огледа коридора, но полковникът не се виждаше. Затрополи по стълбите към първия етаж и се насочи към дежурния курсант. Момчето, което явно го смяташе за гостенин на полковника, любезно му се усмихна.

Отвърщайки с усилие на усмивката, Джордан попита:

— Бихте ли ми направили една услуга?

— Стига да мога — отвърна с готовност момчето.

— Имате ли дневник, в който записвате телефонните обаждания за курсантите, които живеят тук?

Момчето го погледна внимателно, но все още готово да послужи на гостенина на полковника.

— Да. Защо?

— Искам да разбера кой се е обадил вчера на един от вашите курсанти. Полковникът каза да ви питам. — Беше му неприятно да злоупотребява така, след като човекът се бе опитал да му помогне, но сега не беше време за подобни скрупули.

Момчето го погледна очаквателно.

— Вчера. Оставено е съобщение за един от вашите курсанти — Тайлър Ансли — да се обади на някого. Можете ли да ми кажете кой го е търсил?

Момчето извади дневника и взе да го прелиства. Джордан се обърна да види дали полковникът вече не идва. После се опита да разчете какво пише в тетрадката, докато момчето обръщаше страниците.

— Не мога да го намеря — каза то.

— Вероятно е било късно следобед или рано вечерта — каза припряно Джордан. Чу, че някой енергично слиза по стълбите. — Намерихте ли го? — По челото му бе избила пот.

— Ето го — възкликна курсантът. — „Обадете се на мистър Бърдет.“ Пише да се обади на мистър Бърдет в службата му. Не вкъщи. А ето и номера. — Момчето вдигна очи към Джордан. — Искате ли да си запишете номера?

— Мистър Хил, какво правите с дневника? — Полковникът беше вече във фоайето и се приближаваше с широки крачки.

Курсантът погледна объркано първо полковника, после Джордан.

— Искате ли номера? — попита притеснено той, като затвори тетрадката.

— Не — отговори Джордан, отдръпвайки се от бюрото. — Не е нужно.

ГЛАВА 24

След като в продължение на петдесет минути бе укрепвала мускули и опъвала ръце и крака, следвайки упражненията в един видеофилм, Бренда се награждаваше с чаша кисело мляко, слушайки на уокмена си запис на Кристал Гейл. Седеше на кухненската маса и високо си тананикаше, докато в един момент вдигна очи и видя, че някакъв мъж, залепил лице в плъзгащата се остъклена врата в дъното на къщата, наднича вътре. Бренда изпищя и подскочи, а киселото мляко се разплиска по трикото ѝ. В следващия миг обаче тя позна посетителя и лицето ѝ се отпусна в сърдита гримаса.

Отиде безшумно до вратата и ядосано я отвори.

— Джордан Хил, никога ли не си чувал, че хората имат звънци на вратите си? За малко да умра от страх.

— Опитах със звънеца — каза той. — Ти не отвори, но аз видях колата ти.

— Е, щом си дошъл до тук, влизай — отвърна раздражено тя. — Какво впрочем правиш тук?

— Търся Лили — отговори той. — У тях няма никой, затова реших да проверя при теб. Виждала ли си я?

— Ясно — каза многозначително Бренда. — Ами, беше тук и си отиде. Не ме питай къде е отишла. Впрочем какво става с вас двамата? Да не се събирате пак? Тя не иска нищо да ми каже.

— Виж какво, Бренда, трябва още сега да говоря с нея — каза той.

— Съжалявам, но не знам къде е. Стана рано тази сутрин и излезе...

— Тук ли е спала? — попита Джордан.

— О, не се прави на толкова невинен — каза Бренда. — Разбира се, че тук. Двамата с Пинк се скарали жестоко. Предполагам, че е било заради теб. — Тя насочи пръст с дълъг тъмночервен нокът към гърдите му.

— Не, сигурен съм, че не е заради мен — измърмори той. Значи Лили сигурно е открила, че Пинк се е обадил на Тайлър, каза си Джордан. Сигурно. За какво друго ще се карат така? Какво, по дяволите, става, зададе си той за стотен път този въпрос, откакто беше тръгнал от училището.

— Ти кога дойде в града? — попита сприхаво Бренда.

— Бренда, не мога да говоря — каза той. — Имаш ли някаква представа...

— На мен никой нищо не ми казва — оплака се Бренда. — Не, нямам представа. Дойде тук снощи, обикаляше като звяр в клетка и каза, че трябва да отиде някъде, където може да бъде сама, за да мисли. Това е всичко, което знам.

— Не каза ли къде?

— Не. Но е разстроена. Това мога да ти кажа.

Джордан се намръщи, сякаш се опитваше да събере мислите си.

— Благодаря.

— Няма за какво. Слушай, Джордан. Недей да се месиш в тази работа, ако ще ѝ причиняваш само страдания с това. Тя няма нужда да страда повече.

— Благодаря, Бренда. Ще го имам предвид — отговори ядно той.

Още като стигна при езерото и отиде до края на кея, Лили забеляза семейството, разположило се сред поляната на около петстотин метра надолу по брега. Дойде тук, както беше идвала толкова често преди, за да се опита да осмисли положението си; но от мига, в който седна, все едно че всичко престана да съществува освен летовниците на поляната. Вниманието ѝ отказваше да се отклони от групичката, сгъшена край огъня до брега на езерото.

Беше вече късно за къмпинг. Повечето хора бяха приключили с летуването още преди месеци. Но това семейство сякаш не забелязваше студения ден. Бяха си запалили огън, бащата и синът бяха ловили риба цял следобед, а майката, облечена с яке и дебел пуловер, шиеше нещо, седнала на сгъваем градински стол, откъдето следеше с поглед малките близнаци, които разиграваха на поляната някаква въображаема сценка. Сега всички се бяха събрали около огъня, готвеха рибата, а гласовете им кълтяха като звънчета в простора. При

миризмата на храна празният стомах на Лили се разбунтува. Тя си помисли, че димът от запалените дърва дразни очите ѝ, макар че лагерният огън беше далеч от нея. Но очите ѝ действително се наляха със сълзи, докато наблюдаваше семейството. Гледаше ги като насън. Думите им бяха неразбираеми, а движенията им я караха да се чувства угнетена, макар че нещата, които вършеха, в никакъв случай не изглеждаха странни или тъжни. Почувства, че изтощителната умора от предишния ден я връхлита и прониква в нея, а клепачите ѝ започват да се затварят.

Не, каза си тя, клатейки глава. Трябва да мисля. Трябва да взема решение. Но това не помагаше. Усети, че се отпуска, легна по гръб на кея и слабото неомощно слънце затопли лицето ѝ. Обзе я сънливост и след малко заспа. Спеше леко, а неудобните дъски под гърба ѝ и все по-захладяващият въздух правеха съня ѝ неспокоен и накъсан. Сънуваше, че курортистите си отиват, събират си нещата и заминават. Огънят е угасен с вода и от мократа пепел се извиват само няколко лентички дим. Те се качват в колата, която вече е запалена, но едно от близначетата го няма, а Лили иска да извика на майката и да я предупреди, защото тя изглежда не е забелязала това. В съня си Лили не може да разбере защо си тръгват така внезапно, след като по всичко личи, че се чувстват толкова добре. Тя отива на мястото, където хората са лагерували, и вижда, за свой страх и тревога, че са оставили много от нещата си, но тези най-различни лични вещи и битови предмети, които намира захвърлени след краткото им пребиваване, не ѝ дават никакво обяснение.

В просъница Лили смени една неудобна поза с друга. Водите на Кристал Лейк, които се плискаха под нея, ѝ създаваха измамно чувство за покой. Когато кеят се заклати, тя не се събуди, а прие в съня си движението и приближаващите тежки стъпки. Беше сама, кой знае как лодката се бе преобърнала и тя се държеше здраво за някаква греда сред бурното езеро. Ето защо са си тръгнали, осъзна тя в съня си. Разбрали са, че идва буря.

Една ръка я сграбчи за рамото и тя стреснато се събуди и извика. Изправи се и видя сериозните очи на Джордан Хил.

— Джордан — извика тя. — Боже мой, как ме изплаши.

Джордан приклепна до нея на кея, а Лили започна да проверява дали всичките ѝ копчета са закопчани и да приглажда непослушната си

коса. Погледна машинално езерото. Семейството си беше все още там, разположило се край огъня.

— Кога се върна? — попита тя и бавно се изправи. — Как ме намери? — Сърцето ѝ силно заби. Още не беше готова за Джордан. Още не бе решила какво да му каже. В интерес на истината почти беше забравила за него и за опасността, която той представляваше.

Джордан също се изправи.

— Отбих се у Бренда и тя ми каза, че си искала да отидеш някъде, където да мислиш и да бъдеш сама. Разбрах къде трябва да търся.

— О! — възкликна Лили. Въпреки че беше уплашена и неориентирана, изпита странно вълнение, че той помни къде тя обича да се усамотява. — Колко е часът? — попита и погледна часовника си. — Трябва да вървя.

Джордан я хвана за китката и я задържа. На тесния кей нямаше място за отстъпление. Лили погледна водата и усети, че паника стиска гърлото ѝ.

— Няма значение колко е часът — каза той. — Трябва да поговорим. Какво става, Лили? — Той изведнъж забеляза синината на лицето ѝ и се намръщи. — Пинк е направил това. — Просто го заяви, а не зададе въпрос.

— Защо всички така смятат? — попита отбранително Лили.

Джордан протегна ръка и внимателно повдигна косата ѝ от грозната синина, сякаш кичурът можеше да дразни кожата ѝ, да ѝ причинява болка. Лили потръпна от горещия му допир по бузата ѝ, но се остави, без да се възпротивява, да я огледа, позволявайки му да я докосва така, като че ли щеше да се счупи, макар че вътрешно се беше мобилизирала — срещу него, срещу въпросите му.

— Намери ли Тайлър? — попита спокойно тя.

— Не, когато пристигнах, Тайлър отдавна вече го нямаше. Подозирам, че вече сигурно приближава Ню Йорк, а може би и Канада.

Лили се престори на изненадана, все едно че сега чуваше за това. А в действителност, още преди да си тръгне от дома на Ройс, от училището се обадиха, за да съобщят, че Тайлър е изчезнал.

— Значи изобщо не си го видял — каза внимателно тя.

— Не — отвърна той.

Лили се опита да прикрие облекчението си. Той все още не знаеше нищо. Сега тя можеше да каже, че вероятно са сбъркали. Че Джордан трябва да се върне у дома си, че тя ще го държи в течение на всичко. Спомни си колко признателна беше, когато той дойде да ѝ помогне. Сега единственото, за което съжаляваше, беше, че го е въвлякла във всичко това.

— Значи, странно съвпадение.

— Не съвсем — каза той. — Пинк го е предупредил достатъчно рано.

— Пинк! — възрази тя, но когато очите им се срещнаха, погледът му я прониза. Тя извърна глава и усети, че лицето ѝ пламва, но този път от срам. И от страх. Той знаеше.

— Лили, не се опитвай да ме лъжеш. Не те бива за това. Ти вече знаеш. Затова я имаш тази синина, нали? — попита Джордан, сочейки с поглед лицето ѝ. — Защо Пинк го прикрива?

Лили упорито заби поглед в езерото.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Зададох ти въпрос. Защо Пинк прикрива убиеца на нашата дъщеря?

— Нашата дъщеря? — настръхна Лили. — Боже, какво чувство за собственост изведнъж проявяваш. Не си спомням да си бил тук, когато тя имаше нужда от теб.

— Остави това — каза Джордан. — Този номер за вината няма да мине. Виж какво ще ти кажа. Аз съм убеден, че си права за Тайлър. Не знам как Пинк е замесен във всичко това. Можеш да ми кажеш или да не ми кажеш. Но ако смяташ, че понеже Тайлър се е изпарил, слагаме край на всичко, много се лъжеш. Аз ще се разправам с Ройс Ансли. Това момче не може да избяга чак толкова далеч.

Тя извърна очи от него с натежало сърце и мрачно каза:

— Толкова е просто за теб. Сигурно се чувстваш прекрасно.

Джордан я погледна ядосано.

— Лили, знам, че искаш просто да изчезна. Но аз съм тук, независимо дали това ти харесва, или не. И независимо дали вярваш или не, искам да ти помогна.

— Да ми помогнеш! — изсмия се горчиво тя.

— Вчера прие с радост помощта ми — напомни ѝ той.

Лили се обърна и го изгледа. Да, каза си тя. Но днес съм хваната в капан. Ако не му кажа, той ще отиде в редакциите на вестниците или при окръжния прокурор и всичко ще излезе наяве. А ако му кажа...

— Не съм те молила да идваш — възпротиви се плахо тя.

— Боже мой, да не би и ти да го прикриваш сега? Какво става? Има ли Ройс Ансли някакъв коз срещу Пинк? Защо на неговия син, който е извършил убийство, да е позволено да се измъкне? Не мислиш ли, че трябва да бъде наказан? Забрави ли какво се случи на Мишел?

— Не, разбира се, че не съм — каза троснато Лили.

— Нужно ли е тогава да ти казвам всичко това? — попита настоятелно той.

Тя въздъхна и поклати глава, вперила поглед в ръцете си.

— Не е нужно.

— Добре тогава, какво има? Какво? — повтори умолително той.
— Моля ти се, довери ми се.

Тя загледа лицето му, на което бе изписана неподправена загриженост. Той виждаше цялата история в черно и бяло, докато нейният свят беше станал целият сив. Тя наистина нямаше друг избор, освен да му каже. Неволно го бе въвлякла в това. И сега той щеше да рови надълбоко, независимо дали на нея ѝ се искаше, или не. Единственото, което тя можеше да направи в този момент, беше да моли за снизхождение. Погледна очите му, които отразяваха тревогата и отминалите години, и си спомни как някога вярваше в него с цялата си душа. Беше млада и мислеше, че ако обичаш някого и ако той те обича, значи можеш да му се довериш. Толкова години бяха изминали, а тя продължаваше да се учи от грешките си, че е глупаво да се мисли така. Знаеше, че ще му каже. Но не защото му имаше доверие. А защото нямаше друг избор.

Той търпеливо срещна погледа ѝ и зачака.

Най-накрая тя каза:

— Ти си прав. Тайлър я е убил.

Макар че беше уверен в това, Джордан трепна при тези думи. Кимна, когато стигнаха до съзнанието му. После погледна Лили и каза:

— Трепериш. Нека да седнем. — Тя направи каквото ѝ каза. Седна послушно до него. — Как разбра? — попита той. — Какво общо има Пинк с всичко това?

Лили пое дълбоко дъх. Непоносимо ѝ беше да изрече думите. Сякаш трябваше да признае някаква ужасна грешка, някаква своя вина.

— Грейсън е бил там.

— Грейсън! — извика той. Лицето му пребледня и тя видя как се опитва да се контролира. Ръцете му стиснаха ръба на кея сякаш бяха две менгемета. — Не мога да повярвам. Боже мой... затова и ти...

— Не, чакай — прекъсна го тя. — Нека да ти кажа — побърза да обясни всичко, всичко, което знаеше за убийството и за заговора между бащи и синове, за разправията с Пинк и за разговора с Ройс.

Джордан слушаше мълчаливо, без да я прекъсва, но мускулите на лицето му гневно потръпваха. Когато тя свърши, той заклати глава, сякаш се опитваше да излее думите от устата си. Най-накрая каза през стиснати зъби:

— Как може да я остави така? Собствената си сестра?

Лили силно се изчерви, сякаш вината бе нейна, но се впусна да защитава сина си.

— Казах ти — започна тя. — Били са пийнали. А тя си съблякла блузата. Той смятал, че по този начин брани честта ѝ...

— Как? Като я е оставил да лежи с лице в калта? Стига, Лили. А и Мишел не би направила такова нещо.

— Но го е направила. Той ми каза! — извика Лили. — Сигурно е изпаднал в паника!

— Глупости, лъже — каза Джордан. — За да се покаже в добра светлина.

— Не може да лъже за такова нещо — извика гневно Лили.

— Но може да лъже за всичко друго — каза Джордан.

— Да не си посмял да говориш така за сина ми — извика Лили. — Да не си посмял. Направил е ужасна грешка, която ще го преследва цял живот. Трябвало е да я спаси. Не е трябвало изобщо да я оставя. Да не мислиш, че не знам това? Да не мислиш, че той не го знае?

— Надявам се, че го знае — извика Джордан. — Надявам се, че не му дава нощем да спи.

— Ами Тайлър? Той какво? Той я е убил. Защо си се захванал с Грейсън? — Тя трепереше от гняв.

Джордан се помъчи да се овладее. Знаеше, че трябва да насочи яростта си срещу Тайлър. Но мисълта, че Грейсън е изоставил Мишел в момент, когато тя е имала най-голяма нужда от него, му действаше

като сол върху люта рана. В момент, когато не е могла да извика на помощ баща си, никой от двамата си бащи. Мисълта, че е направил това и го е скрил от майка си, като я е оставил да се чуди и да страда... Недей да ѝ причиняваш още по-голяма мъка... Не ѝ припомняй всичко това, каза си той. Потисна гнева си и се опита да насочи вниманието си към Лили.

— Съжалявам — каза Джордан, но не можа да прикрие горчивината в гласа си. — Минала си през ада.

— Все още съм там — отвърна тя.

Джордан я изгледа, изпитвайки болка от крехкия ѝ вид. Чудеше се колко ли още може да издържи. Достатъчно беше човек да загуби детето си. Но Лили трябваше да приеме и факта, че нейният собствен син е замесен в това, че съпругът и синът ѝ са я лъгали през цялото време. А той я познаваше достатъчно добре, за да знае, че тя по някакъв начин щеше да поеме вината върху себе си. Собственият му гняв сега му се стори като проява на слабост, давайки си сметка за положението, в което се намираше Лили. Тя искаше да отмъсти на убиеца на дъщеря си. Коя майка не би искала? Но ако Тайлър бъде изправен на съд, това означава Пинк и Грейсън да бъдат публично заклеймени, а може би и изпратени в затвора. Това означава животът ѝ да бъде окончателно опропастен. Колкото и да се опитваше, не можеше да се постави на нейно място. Според него всички, замесени в убийството на дъщеря му, с жалките си опити да се измъкнат, заслужаваха най-тежкото наказание. Но разбираше по очите на Лили, че това я разпъва на кръст. Искаше му се да протегне ръце, да я прегърне и да ѝ предложи закрила, но вместо това само тихо попита:

— Какво ще правиш сега?

Лили го погледна изненадано:

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — По-скоро ти какво ще правиш, не е ли така? Искам да кажа, че това е въпросът. Смятах да те помоля да ми дадеш още малко време.

— Ще се съобразя с желанието ти — каза той.

Лили изумена го погледна.

— Защо? — попита тя. — Защо оставяш на мен да взема решението?

Джордан въздъхна.

— Лили, няма да те лъжа. Искам Тайлър да бъде хванат, хвърлен зад решетките и здраво заключен. А ако бъде убит в някой затвор, много се съмнявам, че това ще се отрази зле на съня ми. Само защото е син на шерифа, не означава, че към него трябва да се проявява специално отношение. Ако беше така, в затворите щеше да има нова категория престъпници — деца на служители на закона. Може и да съм жестокосърдечен, но така се чувствам. Той е убил дъщеря ми. И аз искам да бъде наказан. Това е важното за мен.

Лили слушаше, без да възразява, с изопнато, бледо лице.

— Но — продължи той, — знам също, че ако Тайлър бъде изправен на съд, същото ще сполети Пинк и Грейсън. Цялата история ще се разкрие и те също може да влязат в затвора. Най-малкото което са направили, е, че са прикрили углавно престъпление. Затова ако ти кажа, че съм загрижен за тях, значи да те излъжа. Според мен и двамата си го заслужават.

Тя слушаше и разумът ѝ говореше, че Джордан не е несправедлив. Но сърцето ѝ не издържаше и тя го мразеше за тези му думи, затова че я кара да се чувства и тя виновна.

Джордан хвана ръката ѝ и здраво я стисна.

— Лили — каза той, — ако зависеше от мен, щях да ти кажа да ги зарежеш. Те не те заслужават. Ела с мен. Не че аз те заслужавам.

Той я погледна право в очите, доволен, че е изрекъл тези думи. Лили отвърна на погледа му и в очите ѝ се прочете изумление и предпазливост.

— Но наистина не зависи от мен — продължи той. — Това е твоят живот. Твоето семейство. Само ти можеш да решиш. Аз ще приема решението ти.

За минута между тях настъпи мълчание, през което Джордан се надяваше да стане чудо, после нейните очи се наляха със сълзи и тя каза точно онова, което той се страхуваше, че ще чуе:

— Благодаря ти, Джордан. Никога няма да мога да ти благодаря достатъчно.

Той сковано потупа ръката ѝ, после я пусна. Лили разсеяно взе да я разтрива, сякаш от неговия допир кръвообращението ѝ там бе спряло.

— Това е пълен кошмар — каза тя и бързо избърса очи. — Ако искаш ми вярвай, но една част от мен иска да направи същото, за което

ти говориш. Тайлър да бъде хванат и наказан. Въобще не ме интересува какви ще бъдат последиците за всички нас. Вярвай ми, толкова гняв се е натрупал в мен. Понякога, като си мисля за всички лъжи и тайни, които Пинк и Грейсън... просто едва си поемам дъх. Но, от друга страна, това е моето семейство. Това е всичко, което имам на този свят — съпругът ми, синът ми. Откакто се помня, само те са ме интересували. Те. И Мишел. Знам, че това сигурно ти звучи егоистично, но те са моят живот. Искам да кажа, че милиони мои спомени са свързани с тях. Сякаш беше вчера, когато Грейсън прохождаше, а Пинк, зад него, му даваше кураж. Мисля си за това и за всички случаи, когато съм ги изоставяла. Искам да кажа, че бях толкова ангажирана с боледуването на Мишел. Знам, че толкова пъти съм ги пренебрегвала и двамата. А после започнах работа с Бренда, макар че Пинк не беше съгласен. И аз го знаех. Но просто започнах. Не им бях на разположение така, както би трябвало. И все си мисля, че след като не са ми се доверили да ми кажат истината, може би са имали основание за това. Може би са заслужавали нещо повече, отколкото са получавали от мен. Може би аз съм тази, която трябва да иска да й дадат още един шанс.

Съмнявам се, мислеше гневно Джордан. Но успя да сдържи гнева си.

— Ужасно бреме ще бъде да се живее с такава тайна — каза накрая той.

— Знам — кимна Лили. — И не е справедливо ти да трябва да живееш с нея заради нас. Знам това, Джордан. Никого не бих помолила за такава неща. Нямах представа колко съм ти благодарна.

— Е, аз се връщам в Ню Йорк — каза той. — За разлика от теб няма да трябва да ги гледам всеки ден, та непрекъснато да ми напомнят. — Студените му думи изразяваха точно онова, което изпитваше в момента.

Лили не възрази.

— Никога няма да забравя това, Джордан.

— Няма нищо — отвърна той уж небрежно. — Дължах ти го.

Известно време седяха в неловко мълчание и накрая Джордан заговори.

— Ще ти кажа нещо странно, което научих за Тайлър, докато бях в училището.

— Какво е то? — попита Лили.

— Ами, онази нощ нашата дъщеря — каза той, но този път Лили не трепна при думите му „нашата дъщеря“ — може и да е искала да бъде по-близо до Тайлър, но Тайлър е бил там заради Грейсън.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лили.

Джордан бръкна в джоба на самото си и извади снимката, която бе намерил в бюрото на Тайлър.

— Изглежда, че Тайлър е бил лудо влюбен в Грейсън. Снимката на Тайлър беше залепена отвътре на куфара му, а тази я намерих в бюрото му. — Той ѝ подаде снимката. — Съквартирантът му ми каза, че по цели часове е бленувал над тази снимка.

Лили загледа изумено смачканата снимка.

— Боже мой. Сигурна съм, че Грейсън не е имал представа.

Джордан кимна. Но не беше съвсем сигурен. Съмняваше се, че Грейсън ще пропусне да улови такива сигнали, но нямаше да го каже на Лили. Неприязънта му към момчето вече граничеше с омраза и беше завинаги заседнала в него, но не можеше да очаква от Лили да види нещата по този начин. Тя му беше майка.

Джордан не спираше да мисли за Мишел. Нито за миг не вярваше, че Грейсън се е опитал да ѝ помогне или че ѝ е облякъл блузата. Избягал е като последен страхливец и я е оставил. Точка. Но Лили вярваше на приказките му, защото имаше нужда от това. Ако Джордан се опиташе да ѝ отвори очите, за да види какъв самовлюбен мръсник е той, тя щеше да го намрази.

Лили потръпна и за пръв път забеляза как светлината чезне от небето.

— Най-добре е да се прибирам у дома — каза тя.

Джордан възненавидя тези думи, но само кимна. Изправи се и протегна ръка. Тя я пое и стъпи на краката си.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Ще се отбия да видя майка си — отговори той. — После се връщам обратно. Може би ще хвана някой полет от Нашвил довечера. Утре сутринта имам записи.

Лили кимна. Трепеше — сигурно от студа, помисли си той и понечи да я прегърне, но се възпря. Нямаше смисъл да се зальгва, че тя все още има нужда от него. Връзките между тях щяха да прекъснат след днешния ден. Отсега нататък той щеше само да ѝ напомня по

неприятен начин за нещо, което тя щеше да се опитва да прогони в миналото и от мислите си.

— Ще те изпратя до колата — каза той.

— Джордан — започна тя, но стисна устни и отмести поглед от него към езерото. — Недей да ме мразиш за това.

— Никога — отговори той. — Ти недей да мразиш себе си. Хайде да вървим.

ГЛАВА 25

Когато Лили спря на алеята пред къщи, стомахът ѝ се сви. Остана в колата, опитвайки се да се успокои, и загледа дома си. Като купиха къщата, не я харесваше много, но тогава беше толкова притеснена за здравето на Мишел, а и Пинк твърдеше, че могат да я купят изгодно, затова тя се съгласи, без много да мисли. Не разполагаше с време да търси къщата на своите мечти. Просто я прие. Но с течение на времето се постара да я направи удобна и привлекателна. Където и да погледнеше, виждаше доказателства за усилията си, за живота си. Храстите, които засади, очертаваха пътеката към вратата, люлеещият се стол на баба ѝ стоеше на предната веранда. Пердетата, които уши, красяха прозорците. С течение на годините бе създала дом.

Лили слезе от колата, пристъпи към входната врата и се поколеба. Чувстваше, че влезе ли веднъж вътре, връщане назад няма. Щеше да се включи в предателството към малката си дъщеря, за да опази онова, което беше останало от живота на семейството си. Никога друг път не беше изпитвала такова желание да се обърне и да избяга. Не можеше да се прави, че не е чула или разбрала какво ѝ каза Джордан. След толкова години, след всичко случило се той все още имаше чувства към нея. В случая иронията на съдбата беше просто болезнена. Колко пъти само си беше представяла как той ѝ казва точно тези думи и как тя презрително ги отхвърля. А след това нощем сънищата ѝ я опровергаваха — сънуваше същата сцена и вместо да му се подиграе, го приемаше с цялото си сърце. Но сега всичко това изглеждаше толкова маловажно. Когато най-накрая той разкри чувствата си към нея, тя мислеше само за семейството си и за това колко признателна ще бъде, ако получи още един шанс. Не можеше да очаква от Джордан да разбере това. Той беше оставил семейството си, без да му мигне окото, и това сигурно му изглеждаше просто. Докато се опитваше да му обясни, знаеше, че той никога няма да може да го проумее. Но сега, след като му отказа и направи избора си, се

чувстваше по-самотна от всякога. Хайде, върви, каза си тя. И не се обръщай назад. Протегна ръка към дръжката на вратата, пое дълбоко дъх, отвори и влезе вътре.

Пинк седеше в креслото с чаша в ръка. Гледаше втренчено телевизора, макар че не беше включен. Лили веднага разбра, че е пийнал, но не беше пиян. Когато вратата се отвори, рязко обърна глава към нея и я загледа. Очите му бяха кървясали, но тя не знаеше дали от уиски, или от сълзи. Червендалестото му лице беше силно зачервено и за миг тя си помисли за кръвното му налягане, тревожейки се по стар навик за него.

— Лили, върна ли се? — попита той с дрезгав глас.

Лили затвори вратата зад себе си.

— Здравей, Пинк. — Закачи сакото си в коридора и прекоси стаята. Пинк я дебнеше с поглед. — Грейсън тук ли е?

— Не.

— Къде е?

Пинк вдигна чашата си и каза:

— Не знам. Аз отидох в службата сутринта, след като те видях. Трябваше просто да върша нещо. Да не отклонявам мислите си от работата. Когато се върнах, го нямаше. Не съм го виждал цял следобед.

— Искам да говоря и с двама ви — каза тя.

— Ще трябва да се задоволиш с мен — отговори Пинк. — Няма да ти е трудно. И друг път си го правила. — И вдигна чашата с уиски към нея.

Лили подмина хапливата забележка. Седна на стола срещу него и каза:

— Говорих с Ройс.

— Разбрах — каза Пинк.

— И видях Джордан. Върнал се е от Военното училище.

Пинк внезапно пребледня.

— Чудесно — каза той. — И предполагам, че всичко си му разказала.

— Той знаеше вече, Пинк. Знаеше, че ти си предупредил Тайлър. Беше се досетил, почти за всичко.

Пинк шумно сложи чашата си на масичката за кафе и прокара ръце през лицето си.

— Това е, значи — каза той. — Всички сме свършени. Ти и твоят любовник ще ни разпънете на кръст. — Скочи от креслото, при което разклати масичката и чашата му се преобърна. — Трябваше да се досетя. Това ти е извинението, от което се нуждаеше.

— Пинк — извика Лили. — Млъкни. Слушай какво ще ти кажа. Никой няма да разпъва никого на кръст.

— Хайде, хайде! — Пинк се наклони към нея и тя усети миризмата на бърбън. — За толкова глупав ли ме смяташ? Да не мислиш, че съм вчерашен? Какво сте наумили да правите? За вас двамата това е идеалното положение. Сигурно се радвате. Сега можете да разкажете на целия свят колко съм загубен. Как се опитвам да опазя сина си. О, мога да си представя колко добродетелни ще се изкарате. Отмъщението на Лили. Затова че ме е търпяла толкова години. След като всички знаят, че се омъжи за мен само заради парите ми и за да има твоята пикла покрив над главата!

Лили изпита отвращение от него, от злобата му. Цялата се разтрепери. Насили се да говори спокойно. Но гласът ѝ прозвуча рязко и непримиримо.

— Съжалявам, че се чувстваш така, Пинк. И двамата преживяхме разочарования.

Лицето на Пинк се изкриви, срам, примесен с разкаяние, се четеше в очите му. Отпусна се тежко в креслото и закри лицето си с ръка.

— Не си мисля това за Мишел — каза отчаяно той. — Тя беше най-сладкото дете в целия свят. Моето малко момиченце. Тя мислеше, че нейният татко е най-прекрасният човек. Единственото, което исках, беше и ти да мислиш така.

Лили чу мъката, умолителния въпрос в гласа му, но продължи:

— Пинк, можеш да се успокоиш. Не съм дошла тук да те преследвам. Опитвам се да ти кажа, че разбирам какво си направил. Поради някакви причини си смятал, че не можеш да ми се довериш, като ми кажеш истината...

— Не е така — изплака Пинк. — Исках да те пощадя, Лили. И трябваше да мисля за Грейсън. За неговото бъдеще.

— Ако искаш, вярвай, но аз също обичам сина си. Не искам да му причинявам нищо лошо. Нито на него, нито на теб.

Пинк издаде звук, който наподобяваше едновременно смях и ридание.

— Но... — продължи той, сякаш ѝ подаваше следващата реплика.

— Няма „но“ — каза тихо тя. — Никакво „но“. Върнах се тук, у дома, за да остане всичко между нас. Джордан ми обеща, че няма да се меси. Няма да казва на никого.

Пинк я изгледа изумено, после присви очи.

— Не го вярвам, Лили. Защо ще си мълчи? Той е готов на всичко, само и само да ме хване натясно.

Лили го погледна втренчено.

— Защото го помолих и защото той смята, че ми го дължи. Заради миналите неволи, така да се каже.

Пинк я погледна скептично, но тя видя, че започва да ѝ вярва.

— Връща се в Ню Йорк — продължи тя и се смути от нотката на съжаление в гласа си. Но добави, колкото се може по-убедително: — Вероятно вече е тръгнал.

— Как да сме сигурни, че може да му се доверим? — попита Пинк.

Лили го погледна, вдигнала вежди, сякаш леко учудена на въпроса му.

— Как да сме сигурни, че може изобщо да се доверим на някого? Просто ще трябва да го приемем.

— О, господи, Лили — поклати глава Пинк. — Не знам какво да мисля.

— Какво друго можем да направим? — каза Лили. — Освен да продължим така.

Пинк я погледна и за пръв път на лицето му се прокрадна надежда.

— Нали няма да промениш решението си по този въпрос?

— Вече ти казах — отговори тя.

— Знам. Знам, че ми каза — побърза да я увери Пинк. — Съжалявам, че от самото начало не ти казах всичко. Ако ти бях казал, Джордан нямаше да бъде замесен в цялата тази история. — Той се постара да не допусне в гласа си някоя саркастична нотка, когато изговаря името на Джордан.

— Да-а — въздъхна Лили. — Мисля, че отсега нататък трябва да положим усилия да си казваме истината. Лъжите, които трябваше да чуя, ми стигат за цял живот.

— Ще положим — каза енергично Пинк. — Отсега нататък. — Пристъпи към нея и приклепна тремаво до стола, като сложи подпухналата си ръка на коляното ѝ. — Съжалявам, че направих това — продължи той, сочейки с поглед насиненото ѝ лице. — Никога вече няма да се повтори. Кълна ти се. Животът ни ще се оправи. На всички нас, отсега нататък.

Лили загледа тъжно сериозното му лице. После чу, че входната врата се отваря и обърна глава. Грейсън влезе с порозовели бузи, с почти трескаво блеснали очи. Като видя родителите си, отстъпи настръхнал като котка в ъгъла. Пинк се изправи на крака и широко му се усмихна.

— Грейсън — извика той. — Виж кой се е върнал у дома!

— Мамо — каза Грейсън, едновременно изненадано и малко предпазливо.

— Майка ти най-накрая е разбрала, че сме постъпили правилно, мойто момче. За Тайлър и така нататък, нали разбираш. И затова се връща при нас. Разбрали сме се за всичко.

— Чудесно — каза Грейсън.

Лили вътрешно потръпна от начина, по който Пинк изложи нещата, но не се намеси да го поправи. Беше радостен и много обнадежден.

— А Джордан Хил? — попита Грейсън.

— Той няма да се меси повече в живота ни — отговори възторжено Пинк. После, вече по-трезво, добави: — Разбрал е, че това не му влиза в работата и ще си мълчи. Всъщност, заминал си е за Ню Йорк.

— По-добре късно, отколкото никога — каза развеселено Грейсън и раменете му, опънати от напрежение, се отпуснаха след думите на Пинк. — Добре си се справила, мамо.

Лили се опита да се усмихне, но вътрешно беше огорчена от тяхното задоволство и одобрение.

— Мисля, че това не е никакъв повод за радост — каза сдържано тя. — Джордан не искаше да остави нещата така, но просто смята, че нашето семейство е страдало достатъчно.

— Ами, много благородно от негова страна, като се има предвид колко страдания е причинил той самият на нашето семейство — изсумтя Пинк.

— Пинк, ако пак почнеш, кълна се, че... — започна Лили.

— О, спрете, и двамата — каза весело Грейсън. — Трябва просто да сме доволни, че си е отишъл.

— Дай боже — каза Пинк. — Важно е, че мама си е у дома и всичко вече ще бъде наред.

— Да — съгласи се Грей. — Може просто да забравим, че всичко това се е случило.

Лили щеше да възрази, но телефонът иззвъня и тримата се сепнаха. Грейсън, който стоеше най-близо до масичката с телефона, пристъпи и вдигна слушалката. После я подаде на Пинк.

— За теб е. Мис Нънли се обажда.

— Какво иска, боже мой? — каза Пинк. Пое слушалката от Грейсън и поведе разговор с Рийба.

Грейсън изглежда спокойно Лили, а тя му отправи мрачен поглед. Той извърна очи.

— Е, добре — каза ядосано Пинк. — Но дано да са сериозни. Да ме карат да излизам толкова късно в неделя... Цяла сутрин съм бил там. Трябваше тогава да дойдат. Добре. Добре.

Пинк затвори шумно телефона и отиде в коридора. Извади от гардероба спортното си сако и го наметна върху кадифената риза, с която бе облечен.

— Какво има? — попита Лили.

— Ами, това семейство, на което преди време предлагаш един имот. Сега отишли в офиса и искат пак да го разгледат. Навън вече е тъмно. Не знам как си въобразяват, че ще видят нещо. Изобщо не бих си направил труда да отида, но обикновено, когато искат да видят нещо втори път, значи са сериозни. А на нас ще ни трябват пари, за да изпратим това дете в Харвард, нали така? Няма да се бавя.

— Остани колкото трябва — каза Лили.

— Не ми е приятно точно сега, когато пак сме се събрали — отговори Пинк.

— Аз ще бъда тук, като се върнеш — отвърна Лили.

— Така те искам, мойто момиче — каза Пинк. — Грейсън, помогни на майка си за вечерята. Веднага се връщам.

Вратата хлопна зад гърба му и Лили чу как Пинк, подсвирквайки си, тръгна към колата. Тя се обърна към Грейсън и рязко заяви:

— Трябва да ти кажа нещо.

Грейсън я погледна и на лицето му се изписа хлапашки, объркан израз. Лили не отричаше, че изпитва желание да го накаже. Не може човек цял живот само да хленчи, помисли си тя. Но се чудеше колко ли време трябва да мине, та като го погледне, да не изпитва спотаена омраза към него.

— Виж какво, Грейсън — започна спокойно тя, — много неща се случиха. Още не мога да осмисля всичко.

Грейсън разглеждаше маншетата на ризата си, а после започна внимателно да навива ръкава си.

— Знам — каза сериозно той.

— Това, че реших тази история да не излиза извън нашето семейство, не означава, че всичко ще бъде забравено и погребано. Разбираш ли ме?

Грейсън се намръщи и я погледна скептично.

— Нали казахте, че сте се разбрали по този въпрос.

— Да. Мисля, че може така да се каже... официално сме се разбрали. Имам предвид... доколкото става дума дали да се намеси законът. Но фактът, че сестра ти беше убита, остава непроменен. Това не е нещо, което може да се приеме бързо и леко. Нашето семейство никога вече няма да бъде същото.

Грейсън вирна брадичка и отметна русата коса от челото си.

— Знам това — каза той.

— Грейсън, ела тук и седни. Искам да говоря с теб.

Лили седна на дивана, а Грейсън, след кратко колебание, приседна на края на възглавницата на дивана. Лили го потупа по коляното, после сплете ръце.

— Знаеш ли, че Тайлър е избягал от военното училище? — попита тя.

Грейсън прокара пръсти през косата си.

— Да — каза той. — Шерифът се обади тази сутрин.

— Това безпокои ли те? — попита тя.

Грейсън я погледна безизразно.

— Не. Защо трябва да ме безпокои?

Лили се опита да подбере внимателно думите си.

— Знам, че последните няколко месеца бяха трудни за теб, мойто момче. Може би в известен смисъл по-трудни, отколкото за когото и да е друг. Трябвало е да таиш в себе си много неща. Мисля си, че сигурно си натрупал много мъка. Много мъка за това, което се случи. Съвсем нормално е. И няма смисъл да се правиш, че изобщо не те интересува. Човек не може просто да подмине такова нещо. Никой от нас не може. Защото иначе след известно време то просто започва да те яде отвътре.

Грейсън се намести и се загледа замислено пред себе си. Лили изучаваше лицето му и се чудеше какво става зад очите му. Изумяваше се понякога колко малко го познава.

— Ами... сякаш се е случило много отдавна — каза най-накрая той. — Опитвам се да не мисля много за това.

— Точно това искам да кажа, Грей. На мен ми се струва, че е по-добре наистина да мислим за това. И да говорим. Искам да кажа, тук, у дома.

Грейсън я погледна малко подозрително.

— Всички знаем какво се случи. Нищо няма да се промени, като продължаваме да се връщаме към него. Аз мислех, че започваме всичко отначало.

— Започваме — каза уморено Лили. — Точно така.

— Мамо, нямам нищо против да говорим, щом искаш — каза примирително той. — Но имам да пиша домашни. Може ли да...?

Лили кимна и извърна глава от него.

— Върви — каза тя.

Когато той излезе от стаята, тя се отпусна на възглавниците на канапето. Отново я връхлетя чувството, че е сама. Стига, скара се сама на себе си. Спри да се самосъжаляваш. Имаш още един шанс. Възползвай се от него по най-добрия начин. Нещата няма да се променят за една нощ. Ще трябва да бъдеш търпелива и да предразположиш Грейсън. Да спечелиш доверието му. Да го накараш след време да ти разкаже. Преживял е голяма травма, а не е свикнал да споделя с теб.

Но в момента Лили чувстваше, че ѝ липсва сила или решителност. Сякаш кожата ѝ бе смъкната и всичко я смъдеше. И виновно си помисли отново за Джордан, за сивите му очи, които я изучаваха, за сухата му ръка, която горещо я докосваше. Забрави миналото, каза си тя. Само бъдещето е важно. Но докато седеше,

няколко сълзи се търкулнаха от уморените ѝ очи. Тя ги остави да потекат по лицето ѝ и накрая, когато една сълза се плъзна по шията ѝ под яката, тя протегна ръка към чантата си на пода и затърси в нея книжна кърпичка.

Ровейки на дъното на кожената торба, пръстите ѝ докоснаха нещо студено, метално и непознато. Лили го хвана и извади отвътре малък пистолет.

Отначало го загледа втренчено, напълно слисана как е попаднал в чантата ѝ. След това изведнъж си спомни. Бренда разправяше, че ѝ трябвало оръжие. Това беше вчера. А ѝ се струваше, че е било преди година.

Лили избърса сълзите си с ръка и мрачно се усмихна. Нямахше нужда от това. Пинк наистина се разкайваше. Такова нещо можеше да му се случи веднъж в живота. И все пак за миг се почувства по-добре, по-малко самотна, като си помисли как Бренда твърдоглаво слага пистолета в чантата ѝ, решена да бди над нея отдалеч. Може би това, че скръбта ѝ помогна да намери пистолета, беше малък знак, че някой се грижи за нея, че тя все пак означава нещо за онези, които я обичат.

Изправи се с въздишка и остави пистолета на камината сред снимките в рамки. Сякаш искаше да го държи далеч от деца, макар че тук нямаше малчугани, които да са изложени на опасност от него. Утре ще ѝ го занеса, каза си Лили. И знам как хубаво ще ми се накара, че го връщам. Усмихна се. Но нали за това са приятелите?

ГЛАВА 26

— Недей — възпротиви се Беси Хил, като видя, че Джордан взема кърпата, за да избърше чиниите от вечерята. — Почини си. Имал си тежък ден.

— Ей сега ще свърша и двамата ще си починем — отговори той.

Беше казал съвсем малко на майка си за своето неочаквано посещение тук. Беше обяснил само, че Лили го е помолила да дойде и да провери нещо, но от цялата работа нищо не е излязло. Бети разбра, че не му се говори, и се отказа да му задава много въпроси, за което той ѝ беше благодарен.

Беси протегна ръка, влажна от кърпата за съдове, и стисна ръката му над лакътя.

— Съжалявам, че заминаваш тази вечер — каза тя. — Не може ли да изчакаш и да тръгнеш утре сутринта?

Джордан се усмихна и каза:

— И на мен не ми се тръгва, но утре рано имам работа.

Беси продължи мълчаливо да бърше съдовете, докато Джордан се движеше из кухнята и подреждаше чиниите.

— Не гледай толкова мрачно — каза той. — Скоро пак ще дойда.

— Да, ама твоята и моята представа за скоро са различни — отвърна тя леко укорително.

Той знаеше, че е права. Невинаги можеше да се разчита на неговите посещения. Едва през последните няколко години, когато започна да си дава сметка с какво нетърпение очаква гостуванията на собственото си дете, беше преоценил поведението си и беше станал по-внимателен като син.

— Знам, мамо — каза той. — Но намеренията ми са винаги добри.

— Много си зает сега с предаването — отвърна тя. — Знам това.

— Недей да проявяваш чак такова разбиране — подразни я Джордан.

— Знам, че искаш всичко да е наред — каза Беси и взе следващата чиния да я избърше.

Джордан попи с кърпата едно мокро петно на шкафа и погледна някак косо майка си.

— Винаги си ме оправдавала.

— Ами, опитвам се — каза тя.

— Понякога сигурно не е било лесно — измърмори той.

Беси кимна.

— Имаше моменти...

— Например, когато оставих Лили и бебето — каза Джордан.

Беси спря да бърше и наклони глава настрани, припомняйки си нещо.

— Мисля, че тогава бях най-много разстроена заради теб. Да. Няма защо да крия колко огорчена бях. И дълбоко разочарована от теб.

— Да — каза той, — но като отидох в Ню Йорк, ти ми изпращаше по малко пари, чорапи и колетчета. И ми се обаждаше.

— Ами, разбира се — отвърна Беси. — Аз те обичам. Тревожех се за теб. Случилото се с Лили не можеше да промени това. Пък и смятах, че си имал основателна причина да постъпиш така. Предполагах, че на тях ще им бъде по-добре без теб, отколкото с теб, ако цял живот ще ги мразиш и двете, затова че си останал при тях. Понякога хората трябва да следват съдбата си.

— Ами ако съм го направил просто защото съм калпав човек? — попита той.

— Но ти не си такъв — каза простиичко тя. — Аз те познавам. — Беси взе кърпата от него и избърса ръцете си. — Само че все си мислех колко е тъжно, защото тя наистина беше момиче само за теб. Малко са хората, които срещат такава любов два пъти в живота си.

Той я погледна в очите, признавайки, че това, което тя казва, е истина.

— Точно така е.

— Хладничко е тази вечер. Ще отида да си облека жилетката — заяви Беси.

— Искаш ли да ти я донеса? — попита той.

— Не знаеш коя да вземеш — отвърна тя, като го побутна леко настрани, и тръгна към спалнята.

Джордан ѝ се усмихна и излезе на верандата. Нощта беше паднала, тиха и звездна, и той се удиви на спокойната самовглъбеност на своя стар роден град. Спомни си колко задушаващо му действаше той едно време. Представяше си, че далеч оттук светът е безкрайно красив. И той беше красив. Но не и по-добър.

Беси се върна във всекидневната, седна на обичайното си място на дивана и взе очилата от масичката. Отвори вестника и се зачете.

Джордан застана на вратата.

— Трябва да се видя с един човек, преди да тръгна.

Беси го погледна въпросително, но той само се наведе и я целуна по бузата.

— Няма да се бавя — добави той. — Искам да тръгна за Нашвил в осем часа.

Джордан се изненада колко лесно намери къщата на Ройс Ансли. Осемнайсет години бяха минали, откакто бе идвал тук за последен път, при това само няколко пъти бе гостувал в този дом. Но гостуванията бяха оставили дълбока следа у него. Тук, в тази къща беше осъзнал за първи път, че е способен, талантилив, че може да търси слава и богатство в света. Беше си тръгнал от тази къща окрилен. Сега зачука по старата дървена врата и една треска се заби в дланта му.

Никой не отговори, вътре къщата остана тъмна. Колата на Ройс я нямаше на алеята. Джордан постоя малко пред вратата, но не долови никакъв признак на живот. Качи се в колата, стигна до центъра на града и паркира на площада. Малко вероятно беше Ройс да е на работа в неделя вечер, но, от друга страна, престъпниците не ограничават действията си само до работните дни, от девет сутринта до пет следобед, каза си той. Изкачи бързо стълбите на съда и се опита да отвори масивната двойна врата, но тя беше заключена. Сградата имаше две странични врати, които Джордан провери, тъй като предполагаше, че Ройс има ключове за тях, но всичко изглеждаше плътно затворено.

Реши, че е най-добре да отиде до окръжния затвор. Там никога нямаше почивни дни и часове и положително щяха да знаят къде се намира шерифът. Прекоси тихия площад и се запъти към сградата на затвора. Бомар Флъд точно затваряше дрогерията, потънала в тъмнина,

а една клиентка го обсипваше с благодарности, че е отворил в неделя вечер.

— Как мога да оставя човек без инсулин — каза Бомар, слагайки край на благодарностите й.

— Здравей, Бомар — каза Джордан.

Старият фармацевт се огледа и не можа да прикрие изненадата си.

— О, здравей, Джордан. Какво те води пак насам?

— Търся Ройс Ансли — каза Джордан. — Не си е у дома, няма го и в службата му. Смятах да отида до затвора да проверя там.

Бомар се опита да не издава любопитството си, макар че явно размишляваше не само за местонахождението на Ройс.

— Чакай да видим — каза той. — Днес е неделя. Сигурно е в хотел Уинчестър. Вечеря там всяка неделя. Така е от години.

— Благодаря — каза Джордан.

— Знаеш ли къде е хотелът?

— Разбира се. Много съм ти задължен.

Бомар внимателно го проследи с поглед, докато се качи в колата и потегли. Джордан разбираше, че осигурява храна за разговор на Бомар и жена му Шарлот за цялата вечер. Излезе от града, пресече железопътната линия и пое по хълма към хотел Уинчестър. Внушителният, стар южняшки хотел, някогашна гордост на окръга, беше преживял тежки години. Триетажната тухлена сграда с бял балкон и тераса с колони беше съвсем западнала, когато Джордан беше момче. Но преди няколко години една млада двойка от Атланта го купи и започна бавно да възкресява някогашния му аристократичен чар. Джордан никога не беше опитвал менюто на новите собственици, но майка му твърдеше, че там сервират най-хубавия зелен фасул и най-хубавата баница с тиква в целия окръг.

Доста коли, сред тях и колата на шерифа, бяха паркирани в малкия незастроен парцел срещу улицата, на която се издигаше хотелът. Джордан също остави колата си там и влезе във фойето. Озова се сред тежки завеси и дантели, сред солидни, претрупани викториански мебели, каквито изглежда са украсявали помещението в някогашните дни на слава. Бюрото на рецепцията беше от махагон, а зад него се виждаха преградките с пощата и съобщенията за гостите. Много от тях бяха празни и ако можеше да се съди по висящите

ключове, в хотела имаше твърде малко гости за нощуване, но в ресторанта беше оживено.

Джордан се запъти към собственичката на заведението и точно се канеше да попита за шерифа, когато погледът му се спря на самотна фигура край една ъглова маса. Лампата с ресни, поставена на масата, слабо осветяваше лицето на Ройс Ансли.

— Ще седна при шерифа — обясни Джордан, като влезе в ресторанта и се насочи към масата на Ройс. Едновременно с него пред масата спря една келнерка, понесла плетена кошница с пържени царевични питки. Ройс ѝ благодари и погледна раздразнено Джордан.

— Може ли да седна, шерифе? — попита Джордан.

Ройс внимателно го изгледа.

— По всичко личи, че точно това ще направиш.

Джордан придърпа един стол и седна срещу Ройс. Основата на масата представляваше стара шевна машина. Джордан опря крака на железния педал.

— Трябва да ти кажа някои неща — заяви той.

Ройс изяде една питка и демонстративно избърса мазните си пръсти в салфетката.

— Ами, казвай тогава.

— Нека да говорим откровено — продължи Джордан. — Знаеш, че ходих в училището на Тайлър. Разбрах, че Пинк го е предупредил. Останалото научих от Лили. За смъртта на дъщеря ми и за това, което ти и Пинк сте скалпили, за да потулите нещата.

На светлината на лампата лицето на Ройс беше много бледо, но той не реагира.

— И макар че много ми се иска да ви видя как ще си изпатите — каза Джордан, — трябва да ти кажа, че се съгласих да мълча и да ви оставя да се оправяте помежду си.

— Мисля, че решението ти да не се замесваш е добро — каза спокойно Ройс.

— Аз съм замесен — заяви студено Джордан. — Става дума за дъщеря ми. Съгласих се на това, защото Лили така иска.

— За съжаление не те възприемам като баща на Мишел — каза Ройс. — Въпреки проявеното напоследък усърдие от твоя страна.

Джордан удари с ръка по масата и царевичните питки подскочиха в кошницата.

— Аз съм й баща, независимо дали това ти харесва, или не. А ти си лъжец. И не ме предизвиквай да се откажа от решението си. — Гостите на ресторанта обърнаха глави към шерифа и неговия сътрапезник.

— Хич не си прави труд да ми показваш колко си ядосан — каза тихо Ройс, когато хората възобновиха разговорите си. — Веднага ще ти кажа, че след всичко, което стана, такива като теб не могат да ме уплашат.

Двамата предизвикателно се изгледаха. После Ройс отпи голяма глътка чай с лед и остави чашата на масата.

— Благодарение на твоята намеса — продължи бавно той — синът ми е избягал от училище и господ знае къде е.

Без да трепне Джордан, каза:

— А, значи е трябвало да стоя настрани и да оставя шерифа да си изпълни задълженията така, както той смята за добре.

— Да, трябваше да стоиш настрани — каза Ройс. — Знам защо си дошъл сега. Мислиш, че не знам ли? Дойде, за да можеш да ми натриеш носа. За да се изкараш герой на цялата история. Обаче аз ще ти кажа нещо, господине. Мнението ми за теб ни най-малко не се е променило. Идваш с гръм и трясък в града, нали си бащата, който е тръгнал да отмъщава, пъхаш си носа навсякъде, където не ти е работа, а сега ще направиш големия жест, като се разкараш отгук. Изобщо не можеш да ме впечатлиш. Ти си цар на разкарванията. Никаква представа нямаш какво значи да си баща. И хич не ме заплашвай с това. Нямаш представа. Как ще имаш, като не можеш да се застоиш на едно място достатъчно дълго, за да я получиш.

— Чакай, чакай малко — извика високо Джордан и побърза да сниши глас като видя, че другите посетители пак се обърнаха към него. — Защо си седнал да се занимаваш с мен? Ти си този, който е злоупотребил с властта си. Ти си този, чийто син е убиец — прошепна той през стиснати зъби.

Очите на Ройс останаха втренчено студени. Отбягна погледа на Джордан и затърси келнерката. След малко отново обърна очи към Джордан.

— Не ти дължа никакво обяснение — каза той. — Можеш да си стоиш тук, докато пукнеш. Нищо няма да получиш от мен. Слушай сега какво ще ти кажа. Синът ми е избягал неизвестно къде, няма към

кого да се обърне и всичко това е заради теб и твоята намеса. Един господ знае къде е отишъл. Може и да е напуснал страната. И ако не успее да го намеря, тебе ще те държа отговорен за това.

Джордан се облегна на стола си и каза:

— Ти си просто невероятен. Знам, че най-добрата защита е настъплението, но не смяташ ли, че прекаляваш? Сега ме обвиняваш за изчезването на Тайлър ли?

— Точно това правя, дявол да го вземе — каза мрачно Ройс.

Настъпи неловко мълчание, докато келнерката поставяше пред Ройс подноса с пържена риба и зеленчуци.

— Искате ли нещо? — попита тя Джордан.

— Той си тръгва — каза шерифът.

В този момент на вратата на ресторанта се появи възбуден Уолас Ренолдс и бързо се запъти към масата на Ройс и Джордан.

— Какво има, Уолас? — попита раздражено Ройс.

— Шерифе — започна помощникът, — току-що ми се обадиха от затвора. Някаква жена видяла човешко тяло във фермата на Милрейни. В кладенеца. Трябва да изпратим спасителен екип там. Някой трябва да отиде и да се опита да го извади.

— Жив ли е човекът? — попита шерифът.

— Не знам. Много е тъмно и не се вижда. Не отговаря обаче.

Шерифът въздъхна и вдигна салфетката от скута си.

— Добре. Обади се на Естис Конрой. Неговият джип има лебедка. Извикай и линейка.

— Извиках — каза Уолас.

Ройс погледна вечерята в чинията си.

— Толкова по-добре. Загубих си апетита. — Погледна сурово Джордан и попита: — Няма ли да си тръгваш вече?

— Тръгвам довечера. И то с радост — каза Джордан.

ГЛАВА 27

Пинк се върна при кладенеца и погледна вътре, сякаш ужасяващата гледка го привличаше като магнит. Беше вече тъмно, а фенерчето, което намери в жабката на колата си, беше много слабо и не осветяваше добре. Като го насочи обаче под ъгъл, видя прегънатите крака и тялото, заклещено дълбоко долу в неудобна поза. По дрехите имаше тъмни петна, които според Пинк сигурно бяха от кръв. Човекът като че ли имаше само една обувка. Другата сигурно се беше търкулнала на дъното на кладенеца, когато нещастникът е паднал. Пинк не можеше да види нито лицето, нито главата му. Дано главата да не е откъсната от тялото, за миг си помисли с ужас той. После се укори, че такова отвратително нещо може да му мине през ум.

Младата двойка, семейство Дюпре, които бяха пожелали да разгледат фермата, седяха свити на задните стъпала на старата къща. Пинк настояваше да влязат вътре и да се разположат удобно, докато чакат да дойде полицията. В края на краищата къщата беше напълно обзаведена. Но жената категорично отказа. Заяви, че кракът ѝ никога вече няма да стъпи вътре.

Край на тази сделка, мислеше Пинк, докато се мотаеше около кладенеца и се ослушваше да чуе идва ли някой по пътя. Добре че телефонът все още работеше, та успя да се обади и да извика помощ. Човекът в кладенеца можеше и да е още жив, но Пинк сериозно се съмняваше. Двамата с клиента му се редуваха да викат и тревожните им гласове отекваха в каменните стени, но отговор нямаше.

Пинк чуваше как жената се оплаква на мъжа си.

— Искам просто да се махна оттук.

Младият съпруг я успокояваше, като ѝ обещаваше, че ще си тръгнат веднага, щом говорят с полицията.

— Студено ми е — мърмореше тя.

Ами, влезте вътре, боже мой, каза си Пинк. Никой не ви е карал да седите на стъпалата. Как няма да ви е студено. Всъщност той поначало много се беше ядосал. Беше уморен и искаше просто да си

почине у дома, особено след като Лили се беше върнала. Но все едно, отиде да се срещне с тях и като че ли нещата потръгнаха. Мъжът определено проявяваше интерес, а жената беше доста ентузиазизирана след първото си идване тук. Изреждаше кои неща ѝ харесват и говореше така, сякаш трябваше да се направят само незначителни подобрения, макар че Пинк знаеше, че не е така. Но виждаше, че мъжът почти я бе убедил, че това е къща точно за тях. Пинк се беше настроил оптимистично, че ще успее да сключи сделката. И тогава жената взе, че попита за кладенеца.

— Пресъхнал ли е, или още има вода? — заинтересува се тя, сякаш разбираше нещо от кладенци.

Истината беше, че Пинк не знаеше. Никой досега не беше разглеждал толкова подробно фермата на Милрейни. Хората обикновено идваха, хвърляха по един бегъл поглед и си тръгваха. Една жена дори отказа да слезе от колата, поставяйки в много неудобно положение мъжа си.

В тези случаи винаги жените създават неприятности, разсъждаваше Пинк. Мъжете отбелязваха положителните страни и винаги сякаш се извиняваха, че губят времето на Пинк, сякаш го затрудняваха с това да им показва къщи. Жените обаче се заяждаха за всичко. Все те бяха недоволните, критикуваха вкуса на предишните собственици и винаги се държаха подозрително, сякаш някой се опитва да ги измами за нещо.

Също като Лили, когато купуваха тяхната къща. На лицето ѝ бе изписан онзи недоволен израз, от който направо му призляваше. Скъса се да ѝ обяснява защо това е най-изгодната сделка за тях, но виждаше, че тя не изпада във възторг. Откакто се помнеше, Лили си беше все такава. Колкото и да се стараяше да ѝ угоди, капризният поглед никога не слизаше от очите ѝ. И на него всеки път стомахът му се свиваше на топка.

Пинк пак погледна към пътя. Защо се бавят още? Просто не можеше да повярва как се развиха събитията през днешния ден. Важното беше, че Лили се осъзна и се върна. Бъдещето на Грейсън беше осигурено. Всъщност, когато пристигна във фермата на Милрейни със съпрузите Дюпре, Пинк се чувстваше много добре. Беше извадил голям късмет. Изобщо не подозираше какъв номер му се крои, така да се каже. Жената отиде при кладенеца и, светвайки с

фенерчето му, погледна долу, но още преди да се изправи, удряйки главата си в кофата, и да се разпищи, той разбра, че сделката се е провалила.

Кофата се бе разлюляла като луда и Пинк трябваше да я спре с ръце, за да могат двамата с мъжа да погледнат в кладенеца и да разберат защо жената е изпаднала в хистерия. Не можеше да я обвинява, че се е разпищяла. И той самият за малко да изкрещи, като видя какво има вътре.

Вдигна глава, щом чу звука на сирена и трополенето на коли по коларския път. Хукна натам с фенера и започна уверено да ги насочва към алеята.

Първо пристигна линейката, чиято трепкаща червена светлина се местеше като неясно петно на вечерното небе. Пинк посочи едно място до олдсмобила, а съпрузите Дюпре скочиха от стъпалата и затичаха тревожно към медицинския екип. От линейката изскочиха двама души с бели престилки, настана суматоха, докато Пинк и съпрузите Дюпре се опитваха да обяснят за кладенеца, а през това време по пътя заприиждаха други коли. Хората от линейката започнаха да се подготвят за евентуален спешен случай. Пинк затича по алеята и взе да вика на Естис Конрой, който полека се задаваше по пътя с голямата си кола.

Пинк насочи бавно движещия се джип през поляната и шофьорът паркира на около три метра от кладенеца. Две полицейски коли спряха на алеята. В едната беше шерифът, все още с неделните си дрехи, а в другата — помощник-шерифите Уолас Ренолдс и Флойд Питърсън.

Ройс слезе от колата и отиде при Пинк. Съпрузите Дюпре забързаха към шерифа като към разпален огън в студена нощ. Пинк и шерифът небрежно си кимнаха.

— Какво се е случило? — попита Ройс.

— Двамата с мъжа ми разглеждахме фермата — взе да обяснява разстроената жена, — аз реших да погледна кладенеца и го видях.

Шофьорът на линейката, червенокос мъж със синя униформа, се присъедини към тях и попита:

— Знае ли се дали е още жив?

Единият от санитарите, чиято бяла престилка сякаш светеше в мрака, се наклони, за да чуе отговора.

— Съмнявам се — каза Пинк.

— Много пъти викахме, но отговор няма — обади се съпругът Дюпре.

— Как ще го извадите? — попита мисис Дюпре с писклив глас.

Ройс отиде при кладенеца и спокойно го огледа. Видя смътно два извити крака долу, но нищо повече. Обърна се и извика на Естис Конрой, който навиваше едно въже на лебедката върху предницата на джипа си.

— Как върви, Естис? Хайде, побързай с тая лебедка.

— Ей сега ще стане, шерифе.

Ройс се обърна към Уолас и младия помощник и каза:

— Флойд, ще поемеш ли ти?

— Да, сър — кимна мрачно младият помощник.

Естис, едър мъж с увиснала на устата цигара и кепе на главата, дойде при тях с въжето в ръце.

— Кой ще се върже? — попита той.

Флойд Питърсън пристъпи напред и Уолас помогна на Естис да затегне здраво примката около гърдите на мъжа. Шофьорът на линейката провери възела, после направи примка на единия край на друго въже, което Флойд щеше да свали в кладенеца.

— Ако е жив, опитай се да разбереш къде е ранен — каза санитарят. — Трябва много внимателно да го изтеглим.

Флойд бързо кимна, нетърпелив да започне спасителната си мисия.

— Хлъзгаво е долу — предупреди го Ройс. — Опипвай добре отстрани. Уолас, ти дръж другото въже.

Уолас кимна и застана до кладенеца, а Флойд, чиято атлетична фигура се осветяваше от фаровете на събралите се коли, се покатери на кладенеца и се спусна в него. Естис се върна при джипа, готов да задейства лебедката.

Когато младият помощник започна да се спуска, настана тишина, но след това изведнъж всички припряно заговориха.

Пинк, който стоеше до Ройс, се поклащаше напред-назад, забил пети в земята.

— Чудесно прекарване на неделната вечер — каза неловко той.

Ройс се отдалечи и кръстоса ръце на гърдите. Пинк го последва. Никой вече не можеше да чуе думите им.

— Лили се върна — каза оживено Пинк. — Преценила е, че сме прави.

— Разбрах. Току-що имах посещение от бившия ѝ съпруг.

— Тоя негодник! — възкликна Пинк и шерифът гневно го изгледа. Пинк сниши глас и попита: — Какво искаше?

— Издири ме чак в Уинчестър — въздъхна Ройс. — Искаше просто да ме сплаши.

— Мръсник — извика Пинк. — Казал е на Лили, че няма да се меси. Ах, как го мразя тоя мръсник.

— Добре ли си? — изкрещя тревожно Уолас, надвесен над кладенеца.

— Какво стана? — извика Ройс и пристъпи напред.

— Подхлъзна се. Всичко е наред — каза Уолас.

Мисис Дюпре се бе вкопчила в съпруга си, който ѝ шепнеше успокоително. И двамата не искаха да видят какво ще се покаже от кладенеца, но като всички останали не можеха да отместят очи оттам.

Пинк се промъкна до Ройс, нетърпелив да обсъди вестта за Джордан, но вниманието на шерифа изглежда бе погълнато от спасителната операция. Пинк настоятелно го потупа по рамото и накрая Ройс се обърна и го изгледа. На слабата светлина от фаровете на колите лицето му беше изопнато и сиво.

— Мислех, че си е заминал — оплака се Пинк. — Защо още се мотае тук?

— Защото му е приятно — отвърна уморено Ройс. — Каза обаче, че тази вечер заминава. Твърди, че ще си мълчи.

— Дано да е така — разфуча се Пинк. — Кълна се, че ако пак дойде тук и започне да тормози семейството ми...

Хората се бяха надвесили над кладенеца и подвикваха окуражително на Флойд, който бе стигнал до тялото и се опитваше да го помести.

— Жив ли е? — извика шофьорът на линейката.

Гласът на Флойд, слаб и глух, дойде от дълбоко.

— Целият е в кръв. Мъртъв е.

Над кладенеца настъпи печално затишие, после един след друг хората взеха загрижено да дават напътствия как да бъде обърнат трупът, за да може безопасно да го изтеглят.

Ройс гледаше с невиждащи очи вълнението около кладенеца.

— Мисля, че повече няма да ни тормози. Просто си търсеше забавление. Може и да си е мислил, че цялата история ще му послужи за реклама.

— Във всеки случай успя да побърка Лили. Мисля, че най-после съумях да я успокоя и искам вече да сложа край на цялата тая бъркотия — каза Пинк.

От кладенеца долетя странен, сподавен вик, заглушен от съветите, които цялата група побърза да даде на помощника на шерифа.

— Издърпай го, Естис — извика Уолас Ренолдс, щом Флойд даде знак отдолу.

— Кажете на шерифа — чува те слабия глас от кладенеца.

— Какво да кажем на шерифа? — надвеси се отгоре шофьорът на линейката, но в този момент шумът на двигателя и скърцането на лебедката заглушиха всякакви думи.

— Всичко това го забърка Джордан Хил — продължи упорито Пинк.

— Всичко го забъркахме ние — отвърна Ройс с глух глас.

Докато възето скърцаше и двигателят бръмчеше, хората подвикваха на Флойд Питърсън, който се показва над кладенеца с преbledняло, потно лице. Очите му огледаха чакащата група и се спряха на Ройс.

— Хайде, помогнете му — извика Уолас Ренолдс. — Вържете другото въже.

Флойд се изкатери до горе и се строполи до кладенеца, криейки лицето си в ръце. Мъжете побързаха да го отвържат и да сложат второто въже на лебедката. Само след няколко секунди Естис включи двигателя и започна да изтегля тялото. Ройс се отскубна от настойчивите приказки на Пинк и отиде при помощника си, който се бе свил до стената на кладенеца и се опитваше да си поеме дъх.

— Съжалявам, шерифе — изхлипа Флойд.

— Неприятна работа — каза Ройс, като приклезна и сложи ръка на рамото на помощника си да го успокои.

— Така е добре — извика Уолас. — Ето го, вижда се. Още малко.

Окървавеното безжизнено тяло бавно се показва от дълбините на тъмната каменна пропаст. Мисис Дюпре изпищя като го видя, и зарови

лице в гърдите на мъжа си. Ужасените възгласи стихнаха в смразяваща тишина, когато един след друг присъстващите разпознаха трупа.

— О, боже мой — изпъшка Уолас Ренолдс.

И тогава шерифът се обърна натам, накъдето те гледаха, за да види смазаното тяло, люлеещата се глава, окървавеното лице.

Пинк, който беше останал зад другите, в първия момент не разбра. Виждаше, че тъмни струи кръв са се стекли по лицето на мъртвия. Отишъл си е човекът, помисли си той. Трябва да върнат линейката. Забеляза, че всички са притихнали, като поразени. Сякаш бяха онемели от разкрилата се гледка. Вярно, че е зловеща, помисли си Пинк. Но не можеше да разбере защо всички са се втренчили в шерифа. Сякаш малко ги беше страх какво ще направи той. На Пинк това му се видя странно. Шерифът и друг път е виждал мъртъв човек. Много по-често отколкото всички тук, разсъждаваше той.

Не разбра, докато не отвързаха от въжето отблъскващото, извито тяло и не го положиха внимателно на земята. Чак тогава, като видя как Ройс се свлича до тялото и нежно го поема в ръце, изведнъж с ужас осъзна...

ГЛАВА 28

Лили обиколи къщата, палейки една след друга всички лампи, сякаш светлината по някакъв начин щеше да прогони студа, който усещаше в тихите стаи. Нали си у дома, каза си тя. Всичко е същото. Но чувстваше, че вече нищо не е същото. Последния път, когато седеше в тези стаи, не подозираше нищо, нямаше никаква представа. Пинк и Грейсън пазеха тайната за смъртта на Мишел и я бяха оставили да се лута като слепец в своята мъка.

Стига, каза си тя. Не трябва да мисля по този начин. Трябва да се държа нормално. Да приготвя вечерята. Вечерята на семейството, което отново се е събрало. Началото на нов живот.

Знаеше, че тази мисъл трябва да я накара да се почувства по-добре, но не беше така. Всички около нея изглежда смятаха, че времето за скръб е изтекло и че са настъпили по-добри дни. Но Лили чувстваше загубата на Мишел по-остро от всякога. Кой знае дали това чувство изобщо някога ще изчезне, мислеше тя. Кой знае дали изобщо някога ще изживея един нормален ден.

Движеше се из тихата кухня и вадеше чинии, тенджери, изпълнявайки машинално познатия ритуал по приготвяне на вечерята. Извади от хладилника варено пилешко месо, направи салатата и сложи вода да сvari ориз. И през цялото време чувстваше, че някаква тежест все по-силно притиска сърцето ѝ. Помисли си да пусне радиото, но музиката я изнервяше. Предпочиташе тишината.

Като направи салатата, излезе в коридора и извика Грейсън. След малко той се появи на вратата.

— Какво? — каза той.

— Няма ли да сложиш масата? — попита тя.

— Разбира се — каза весело той и се огледа. — Къде са подложките за чиниите?

— Ама ти наистина не можеш да се справиш в тази къща — каза Лили с намерението да се пошегува. — Мишел винаги твърдеше, че ѝ помагаш.

Усмивката на лицето на Грейсън сякаш и думите на Лили увиснаха във въздуха между двамата. Той сякаш изобщо не искаше да му се напомня за сестра му.

— Лявото чекмедже — каза Лили.

Грейсън тръгна натам.

При друг случай Лили не би продължила разговора, но вече беше решила да бъде по-пряма и да сложи край на неловкото мълчание в къщата. Все някак трябваше да започне.

— Грейсън — каза тя. — Безпокои ме нещо. Искам да кажа... струва ми се, че ти... и баща ти... не искате дори да споменавам за Мишел. Това така ли е? Неприятно ли ти става само като чуеш името ѝ?

Грейсън сложи подложките на масата и оправи краищата им. Замисли се и накрая каза:

— Не. Не ми е неприятно да споменавам за нея. Сега, след като знаеш какво се е случило. Сигурно е просто навик от преди. Имам предвид нежеланието да говорим.

Лили въздъхна облекчено. Испита чувството, че току-що са постигнали малък напредък.

— Добре — каза тя. — Не искам, щом се спомене името ѝ, всички да се стряскат. Искам да кажа, че тя винаги ще ни напомня за себе си в тази къща, по всякакъв начин. — Гласът ѝ потрепери при последните думи и тя се изкашля.

Грейсън огледа масата.

— Трябват ли ни лъжици? — попита той и тя видя непреклонния поглед в очите му.

— Разбираш ли какво ти казвам, Грейсън?

— Да — отговори той леко раздразнен. — Искаш да говориш за Мишел понякога. Нямам нищо против.

— Не само аз, а и ти, и баща ти може да искате да говорите за нея — обясни натъртено Лили.

— Точно така — кимна Грейсън. — Какво каза за лъжиците?

Сърцето на Лили се сви. Няма защо да се учудвам, помисли си тя. Той е също като баща си — избягва да говори. Не дава израз на чувствата си. Просто следва примера на баща си. Грейсън, недей да бъдеш такъв, искаше да извика тя. Разкрий мъката си пред мен. Но знаеше, че това няма да стане. Щеше само още повече да го отблъсне.

— Да, трябват ни лъжици — каза тя. — Има бананов пудинг.

— А, добре. Обичам бананов пудинг — отговори той.

Лили си наля чаша вино, докато Грейсън привършваше с нареждането на масата. Наблюдаваше го с крайчеца на окото си. Може би искам прекалено много от него, мислеше тя, искам постоянно да се връща към онзи ужасен миг. През последните няколко месеца той се опитва да приеме всичко това и да го отдалечи колкото се може повече от себе си, а сега тази история с Тайлър връща всичко с пълна сила. Докато наблюдаваше с каква лекота се движи красивият ѝ син, си представяше картината, която Джордан бе нарисувал в съзнанието ѝ за Тайлър, който мечтае за Грейсън и носи снимката му след всичко случило се. Чудеше се как е възможно Тайлър да продължава да си мисли, че обича Грейсън, след като е убил сестра му. Знаеше, че това, което иска да каже, е като чоплене на незаздравяла рана, но не можеше да се сдържи.

— Чух днес нещо странно за Тайлър — каза тя.

Грейсън се сепна, но не я погледна.

— Знам — отговори той. — Избягал е. Вече ми го каза.

— Не е това — продължи Лили, отпи от виното и сложи чашата на кухненския плот. — Чувал ли си някой да разправя, че Тайлър може би... се интересува повече от момчета, отколкото от момичета?

Грейсън спокойно я погледна.

— Разбира се. Той си е чист педераст. Всички го подозират. Разправят, че плащал на едно момче в училище, за да прави секс с него. И плащал много добре. Крадял пари от баща си.

Лили изумено го изгледа.

— Ти си знаел?

— Така се говори — каза той. — Какво толкова има?

— Ами, никога не си споменава. Мишел не го е знаела.

— Не — каза сериозно той. — Тя беше малко наивна по отношение на Тайлър.

— Сигурна съм, че и Ройс не е знаел това. Сега си спомням как ми казваше, че Тайлър крадял от него. Но не знаел какво прави с парите.

— Мамо — прекъсна я рязко Грейсън. — Трябва ли да чакаме татко? Вече съм много гладен.

— Ами, мислех, че ще вечеряме заедно. Нещо като семейно събиране — каза тя.

— Нали знаеш какъв е той, като се хване с нещо. Сума време може да отиде. Никак не ми се чака.

Лили усети, че стомахът ѝ се свива. Нямахше да има семейно събиране.

— Добре, щом си толкова гладен — каза тя.

— Може ли да си занеса вечерята в стаята? — попита той.

— Не може, Грейсън — отговори рязко тя, засегната, че той иска да се махне от нея. — Ще ядеш тук, на масата. Няма да разнасяш храна из цялата къща.

Грейсън сви рамене, взе една чиния и отиде да си сервира на печката.

— Аз ще изчакам баща ти — каза Лили.

Момчето седна срещу нея и започна да яде.

Лили разклати виното в чашата си и го загледа. След малко каза някак заядливо:

— Щом си знаел, че Тайлър е такъв, защо си отишъл онази нощ при Арките?

Грейсън вдигна очи към тавана, после отправи към майка си търпелив, многострадален поглед.

— Той имаше уиски. Знаеш всичко това. Отидохме да го опитаме.

— Но кой извика Мишел да дойде? Ти или той?

Грейсън продължи да яде.

— Никой. Тя просто тръгна с нас — каза той с пълна уста.

— Но преподобният Дейвис я е видял да върви сама.

— Преподобният Дейвис — каза насмешливо той. — Виж какво, трябваше да се срещнем там. Не помня кой кога се появи.

— Грейсън, не се дръж предизвикателно. Искам да кажа, че за теб всичко това може и да е стара история, но не забравяй, че аз я научих само преди един ден. И все още имам много въпроси в главата си — каза настоятелно Лили.

На лицето на Грейсън се появи странен израз, докато гледаше в чинията си. За миг тя си помисли, че е докоснала някакво болно място и че той ще се нахвърли върху нея. След малко Грейсън изведнъж вдигна очи и каза:

— Мамо, в тази салата има краставици. Нали знаеш, че не обичам краставици. — Вдигна резенче омекнала краставица и го погледна с отвращение. — Колко пъти съм ти казвал, че не ги обичам — заяви той.

Лили стана от масата. Загледа през прозореца, застанала с гръб към Грейсън, докато той отстраняваше противните резенчета краставица и ги изхвърляше от чинията. Когато се увери, че салатата е изчистена от нежеланите краставици, я погледна.

— Всичко друго е хубаво — каза окуражително той.

Лили се обърна и замислено го загледа. Беше чела достатъчно статии, гледала достатъчно телевизионни предавания и преживяла достатъчно много в живота си, за да знае, че хората често не признават чувствата си и се опитват да ги скрият зад една нормална фасада и че понякога само намесата на психиатър може да им помогне. Замисли се дали точно това не е нужно на сина ѝ. Външно той изглеждаше съвсем добре, но тя му беше майка и не можеше по никакъв начин да рискува здравето и живота му. Дори тук, в окръг Крес, имаше хора, които биха могли да му помогнат. Може да попита за това Мери Дийн в болницата.

— Мамо, стига си ме зяпала — скара ѝ се той. — Опитвам се да ям.

— Грейсън — започна тя, — просто си мисля, че може би трябва да намерим някого, с когото да поговориш — насаме, нали разбираш. Професионалист... който да ти помогне да се справиш с всичко това.

Грейсън присви очи.

— Какво искаш да кажеш? Психиатър?

— Скъпи, преживял си нещо ужасно...

Грейсън стисна вилицата в юмрука си.

— Нищо ми няма — каза равнодушно той. — Нямам нужда с никого да говоря. Ти създаваш проблем, без той да съществува.

Лили отново седна на масата.

— Грейсън, това, което си преживял... да видиш как е убита собствената ти сестра, а после да трябва да живееш с това... и да го пазиш в тайна. Това е ужасно. — Очите ѝ се наляха със сълзи, докато говореше. — Този празник, Денят на основателите, е най-лошият ден в живота ти. В живота на всички нас...

Грейсън се усмихна и я потупа по ръката.

— Е, не всичко беше чак толкова лошо. Спечелих мача, нали?

Лили дръпна ръката си като опарена.

— Мамо, само се шегувам — каза той, виждайки потресеното ѝ лице. — Недей да се стряскаш така.

В този момент телефонът иззвъня. Лили стана и тръгна към коридора, изпитвайки смътно желание да го изключи, да спре звъntenето в главата си. Усети, че отново се вцепенява, че ѝ става лошо, сякаш бе отворила някакво чекмедже и бе видяла, че отвътре втренчено я гледа плъх. Всеки миг той можеше да се обърне и да изчезне, тя можеше да затвори чекмеджето и да си каже, че плъхът никога вече няма да се върне, но не можеше да се преструва, че не го е видяла.

— Стига, мамо, не исках да кажа това — извика той.

— Защо тогава го казваш? — попита тя с треперещ глас. Не му даде възможност да отговори. Вдигна слушалката, доволна, че се откъсва от разговора с Грейсън.

Пинк беше като обезумял на телефона. Лили го позна по гласа, но не разбра какво ѝ казва.

— Какво има, Пинк? — каза тя. — Не те чувам.

— Тайлър — изрева Пинк. — Мъртъв е. Току-що го намериха.

— Тайлър Ансли? — Краката на Лили се подкосиха и тя се отпусна на стола до масичката с телефона. — Не е възможно. Какво ми говориш? Какво се е случило?

Цялото ѝ тяло трепереше от шокиращата новина. Смътно долови, че Грейсън е влязъл във всекидневната и стои на вратата, крайно заинтригуван.

Лили го погледна и гневът ѝ изведнъж се стопи. Испита инстинктивна благодарност, че той е здрав и читав, тук при нея. Че мъртъв е не нейният син.

— Във фермата на Милрейни — извика Пинк. — Развеждах хората. Бил е убит, Лили. Някой му е смазал главата с чук.

— О, боже мой! — възкликна Лили. — О, боже мой. Ройс знае ли? Във фермата на Милрейни? Какво е правил там? Джордан каза, че е избягал.

— Ройс беше тук. Той го намери. Лили, не мога да говоря повече. Исках само да знаете с Грейсън. Той е при теб, нали?

Лили погледна сина си, застанал на вратата. Очите му бяха тревожни и питащи. Видя ѝ се малък и уязвим, изправил се да чуе какво ще му каже тя.

— Да, тук е — отговори тихо тя. — О, господи. Това е толкова ужасно. Кой мислят, че...

— Че го е убил? — довърши въпроса ѝ Пинк. — Не е ли ясно?

— Какво искаш да кажеш? — попита Лили.

— Джордан Хил. Кой друг? Той тръгва да преследва Тайлър и изведнъж Тайлър изчезва, а после го намират мъртъв. Той си е отмъстил, Лили.

— Стига, Пинк, това е абсурдно — извика Лили. — Джордан никога...

— Виж, Лили, не мога повече да задържам телефона.

— Не, Пинк, това е невъзможно. Трябва да кажеш на Ройс.

Пинк се изсмя.

— Нищо няма да казвам на Ройс. Него и без друго го няма. Тръгна преди малко оттук с налети с кръв очи.

— Той не е... — Лили чу как телефонът прекъсна. — Не е Джордан.

Остана на стола със слушалката в ръка. След малко я пусна в скута си. Сърцето ѝ силно биеше. Тайлър е мъртъв. Убит. Не е възможно. Ръцете ѝ бяха леденостудени. Затърси слушалката, за да я остави на мястото.

— Какво има? — попита Грейсън. — Какво става?

Лили го погледна, замаяна и уплашена.

— Тайлър Ансли. Мъртъв е. Убит. — Говореше, без да може да повярва.

— Това го разбрах.

Лили изгледа сина си.

— Опасявам се, че Ройс смята, че Джордан го е направил.

— Какво от това, ако го е направил? — сви рамене Грейсън. — Добре се е отървал от него, ако питаш мене. Заслужаваше си го.

— Грейсън! — възкликна Лили.

— Виж какво, той уби Мишел, недей да забравяш. Защо някой трябва да се учудва толкова много, че Тайлър се е докарал дотам, че да бъде убит? Той винаги имаше неприятности. Винаги беше пиян,

винаги се мотаеше с разни мръсни типове. Всеки може да го е убил. Може да е вземал наркотици или нещо такова.

Лили кимна, поуспокоена.

— Така е — каза тя. — Нелепо е да набеждават Джордан. Ройс просто е разстроен. Загубил е детето си. — Отиде при предния прозорец и погледна навън. Нямаше никой. Чуваха се само вечерните звуци на шумолящи дървета, свирката на понесъл се в далечината влак, бръмченето на случайно минаваща кола. — Горкият Ройс.

— Нещата обаче може и да се объркат — продължи Грейсън. — Искам да кажа, че ако той почне да притиска Джордан, Джордан може и да реши да проговори. Око за око, зъб за зъб.

— Той ми обеща — каза неопределено Лили.

— Да, но ако иска да ни създаде неприятности, може да го направи.

— Щом е казал, че няма, значи няма. Ти само за себе си ли можеш да мислиш? — каза раздразнено Лили, все още загледана в нощта. — Тайлър е мъртъв. Просто не мога да повярвам. Джордан не го е направил, значи няма как да го арестуват. Ройс сигурно изпитва нужда веднага да обвини някого. — Говореше спокойно, но всъщност знаеше колко отчаян се чувства Ройс. Молеше се само да не срещне Джордан, докато е в такова състояние. — Какъв шок е да намериш така детето си — каза Лили.

— Къде са го намерили? — попита безцеремонно Грейсън. — Чух, че спомена нещо за фермата на Милрейни.

— Да — каза Лили. — Баща ти развеждал там някакви клиенти и те го открили.

— Татко все такива ще ги свърши — каза Грейсън.

— Най-малко баща ти е виновен за това.

— Знам. Само че не му стига да им покаже къщата и толкова. Трябва да им покаже и кладенеца. Като че ли заради него ще купят мястото.

Лили се обърна и се втренчи в сина си.

Грейсън я погледна въпросително с вдигнати вежди.

Лицето на Лили побеля като платно. Тя присви очи срещу Грейсън, сякаш погледът ѝ се замъгли. Устата ѝ увисна, зейнала като дълбока рана.

— Какво? — извика Грейсън. — Искаш да се преструвам, че съжалявам? Не съжалявам. Той беше гадняр. Заслужава си го.

— Какво значи това за кладенеца? — каза тя.

Погледите им се срещнаха, неговите очи се разшириха, той извърна глава, мълчаливо шарейки с очи из стаята, и изведнъж победоносно каза:

— Телефонът. Ти спомена, когато говореше с татко. Сигурно не си спомняш.

— Не, не си спомням — каза бавно тя. — Той не спомена нищо за никакъв кладенец. Аз не знаех, че там има кладенец.

— Не знам — каза раздразнено Грейсън. — Може просто да ми се е причуло. Но съм сигурен, че ти го каза.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Тя се опита да прогони всичко от съзнанието си, но не можа да спре една мисъл, която нарастваше в главата ѝ като гъба. Вледеняващо чувство на страх сграбчи сърцето ѝ и го стисна.

— Грейсън — прошепна тя. — Трябва да ми кажеш истината. Нали нямаш нищо общо с това?

Грейсън я погледна безсилно, сякаш пред него стоеше бавноразвиващо се дете.

— Разбира се, че нямам. Сега за това ли ще почнеш да ме обвиняваш?

— Ако имаш, трябва да ми кажеш.

— Казах ти. Нямам. По колко начина трябва да ти го кажа?

— Виж, мойто момче, аз... аз искам да ти повярвам. Но защо каза това за кладенеца?

Грейсън студено я изгледа.

— Не знам за какво говориш. Не съм казал нищо за кладенеца. Това се върти само в твоята глава.

Лили понечи шумно да възрази, но се възпря.

— Добре — каза тя с треперещ глас. — Ще установим това. Просто ще се обадя в кабинета на шерифа и ще попитам къде са намерили тялото.

— Не, няма да се обаждаш — изръмжа Грейсън и застана пред нея. — Върни се.

Препречи ѝ пътя към телефона и за първи път Лили внезапно осъзна колко голям и силен е той. Не беше дете. А мъж. Сърдит мъж.

Ако поискаше, можеше да ѝ направи нещо лошо. Но изтласка тази ужасна мисъл от главата си. Това беше нейният син.

— Няма ти да ми казваш какво да правя. Махни се от пътя ми — каза тя.

Грейсън за миг се поколеба и после, като че ли за нейна изненада, отстъпи и я пусна да мине. Втренчи поглед в празното пространство, сякаш погълнат от нещо.

Лили го погледна и тръгна неуверено към телефона. Вътрешно цялата се тресеше, но се опитваше да изглежда спокойна и решителна. Грейсън се бе отдръпнал от нея и блъскаше с юмрук по дланта си.

— Добре — каза нетърпеливо той. — Добре. Остави телефона. Не е нужно да се обаждаш.

Лили стисна слушалката.

— Защо? — попита тихо тя, без да го гледа.

— Защото... са го намерили в кладенеца.

Главата ѝ забуча.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Ти как мислиш? — попита той.

— О, боже мой.

— Нали искаше да ти кажа. Ето, казвам ти — заяви ядосано той.

— О, господи, не — пое си въздух Лили.

Грейсън се завъртя пред нея, принуждавайки я да го погледне.

— Чакай малко, мамо. Не се дръж така, сякаш е станало нещо трагично. Става дума за Тайлър. Ти това искаше от мен да направя. Не е ли така? — Той я погледна умолително. — Не е ли така, мамо?

Тя го изгледа, сърцето ѝ заби лудо в гърдите, а лицето ѝ пламна, сякаш бе минало през огън.

— Отмъщение за Мишел — извика той. — Ти това искаше. Всъщност ме обвини, че не съм го направил досега. Това е, което ти искаше. Не отричай. Ако съм го направил, направил съм го за теб. И за татко.

Краката на Лили се подкосиха и тя се хвана за облегалката на креслото на Пинк. Господ да ми е на помощ, повтаряше си тя. Аз ли съм направила това? Аз ли съм го накарала да повярва в това? Сълзи замъглиха очите ѝ и тя заклати глава.

— Не, скъпи, не.

Грейсън закричи из стаята.

— Тази сутрин, след като татко излезе, Тайлър ми се обади — каза той. — Искаше да се срещнем. Отначало не исках да го виждам, но после си казах, че може би трябва. Това ми е шансът. Ще го направя. Ще направя каквото те искат. За да могат пак да се гордеят с мен. За да има някаква справедливост за Мишел.

— Ти го уби? — прошепна Лили.

— Той уби Мишел — извика Грейсън.

— О, мойто момче, знам, че казах, че той трябва да бъде наказан — изстена Лили. — Но нямах предвид... да бъде лишен от живот. Никога не съм имала предвид такова нещо.

— Чакай малко — възрази Грейсън. — Сега вече е късно да казваш това. Ти беше тази, която искаше око за око. Ти ми крещеше и разправяше, че съм страхливец. Затова, като дойде, реших, че той трябва да си плати, веднъж завинаги.

Главата на Лили щеше да се пръсне. Устата ѝ беше толкова пресъхнала, че думите едва излизаха от нея.

— Скъпи, о, господи, бях ядосана и ти крещях. И в яда си съм казала някои неща... но никога... никога не съм искала да убиваш друго човешко същество. По никаква причина, боже мой. — Помъчи се да не си представя как Грейсън нанася ударите.

— Недей да се отмяташ сега, мамо — каза той. — Много е късно вече за това. Направих каквото ти каза.

Лили поклати безпомощно глава и протегна ръка към него, но той се дръпна.

— Грейсън — каза тя. — Ти си прав. Чувствам се виновна, все едно че аз съм го убила. Не се опитвам да отрека това, мойто момче. Повярвай ми. — Не ѝ достигаше въздух и сърцето толкова я болеше, че за миг си помисли, че получава сърдечна криза.

— Добре — каза той.

— Няма значение какво съм казала. Ти си разбрал, че аз съм искала от теб да направиш това.

— Точно така — възкликна той.

— Аз ще им кажа това, Грейсън. И двамата с баща ти сме направили грешка. Единственото, което мога да ти кажа, е, че хората ще разберат. След всичко, което преживяхме, сигурна съм, че те ще разберат какво се е случило. — Ще се моля да разберат, каза си тя. Макар че вече се съмняваше дали Господ изобщо чува молитвите ѝ.

Грейсън я изгледа учудено, със стоманен блясък в очите.

— Чакай малко — извика той. — На никого няма да казваш за това. Не съм ти го казал, за да ме хвърляш на вълците. Ти си отговорна за това. Ти трябва да ме прикриеш.

— О, мойто момче — каза умолително Лили със сподавен глас. — Трябва да повярваш, че те обичам и бих направила всичко за теб. Но не можем да прикрием това. Нещата са отишли много далеч. Трябва да кажем истината. Тук са замесени и други хора.

— Кой например? Джордан Хил ли? Прикрихме историята с Мишел — изкрещя той. — За нея не възрази.

— Това беше различно — каза Лили, макар че в първия момент не можа да си отговори защо е различно. — Мишел е наше дете. Ние сме жертвите — успя най-накрая да каже тя. — Но въпросът не е в това. Сега нямаме избор.

— Въпросът е, че аз го направих заради теб и ти трябва да ме защитиш — изкрещя той.

— Не разбираш ли? — каза тя. — Точно това се опитвам да правя. Кое е следващото, Грейсън? Кое е следващото? Нещата отидоха твърде далеч. Мислиш ли, че рано или късно Ройс Ансли няма да разбере, че си ти? И тогава какво? Връщаш се един ден от училище и те блъска кола? И никой никога няма да бъде арестуван за това? И Ройс си отмъщава. И после какво? Къде свършва всичко това? Опитвам се да те защитя по единствения възможен за мен начин. Трябва да сложа край на това. — Сълзи заслепиха очите ѝ.

— Добре, мамо, виж сега. Ти съвсем се обърка, не говориш смислено — каза Грейсън. — Татко след малко ще се върне. Той ще знае какво да правим. Ще му кажем и той ще реши.

Лили тъжно поклати глава.

— О, знам — каза тя. — Знам какво ще реши баща ти. За него отговорът е да продължим да лъжем. Затова няма да чакам да се върне. Не можем да живеем така. На теб сега това ти изглежда по-лесно, но трябва да ми повярваш. Тези лъжи ще ни унищожат. Няма друг начин.

Тя се обърна и тръгна към гардероба. Отвори вратата, протегна ръка и извади палтото си.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика Грейсън.

— Отивам в полицията — отговори спокойно тя. — И искам да дойдеш с мен.

— Да не си полудяла? — извика той. — Няма да ходя там. Защо постъпваш така с мен? Нали каза, че ме обичаш. — Гласът му прозвуча саркастично.

— Наистина те обичам — каза тя. — Затова трябва да отидем. Това е единственият начин, по който мога да ти осигуря безопасност. — Тя пак се обърна и извади от гардероба сакото му. — Облечи това. Тази вечер ще ти трябва. Навън е хладно.

— Не, няма — каза той.

Тя се обърна, държейки сакото, и го видя срещу себе си, гледайки я с очи, искрящи от омраза. В ръката си държеше пистолета на Бренда, насочен право срещу нея.

— На никого няма да кажеш — заяви той.

Тя не можа да повярва на очите си и прошепна:

— Грейсън, моля ти се.

Той вдигна предпазителя. Втренчените му в нея очи бяха студени, убийствени. Очите на нейното дете. Тя искаше да изпищи, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук. В съзнанието ѝ се оформиха думите „много късно“.

— Махни се от вратата — заповяда той. — Сега ще правиш каквото аз кажа. Иначе ще убия и тебе.

ГЛАВА 29

Джордан се освободи от прегръдката на майка си, целуна старата жена по съсухрената буза и се запъти към колата.

— Ще ти се обадя скоро — увери я той и се обърна да ѝ махне.

Тя стоеше на стъпалата пред къщата и придържаше палтото си с една ръка, а с другата му махаше.

Той хвърли пътната чанта на задната седалка на взетата под наем кола и подкара по шосето, което щеше да го изведе от града. Преди да тръгне за летището, трябваше да направи само едно кратко отклонение. Всъщност то му беше по пътя.

Сви по главната улица и се насочи към гробището. Паркира колата встрани от шосето и тръгна към желязната порта на хълма. Лунната светлина осветяваше пътя му, но въпреки това му беше малко страшно, че е сам тук късно вечерта. За миг се поколеба, преди да поеме към гроба на дъщеря си. После си помисли за малкото момиченце, оставено тук само за вечни времена, и се засрами от атавистичните си страхове.

Докато вървеше към гроба, под краката му проскърцваха сухи листа и шумоляха по гранитните паметници. Клоните на голото черно дърво сякаш се протягаха да докоснат гробовете, а отвъд тях окосените ливади блестяха като сняг на лунната светлина. Джордан въздъхна и сведе очи към гроба. Каза безмълвно една молитва, после поклати глава. Думите на шерифа не му даваха мира: „Най-много те бива да си тръгваш“.

До ушите му достигна изскърцването на порта и той се обърна. В първия момент, като видя призрачната фигура, изправена над гробовете, си каза, че очите и ушите му изневеряват, че от умора му се привиждат и причуват разни неща. Но изведнъж го полазиха студени тръпки.

Някой бе влязъл в гробището и вървеше към него. Джордан се взря в тъмнината и сърцето му ускорено заби като видя, че идва неканен гост. Когато тъмната фигура се приближи, Джордан внезапно

я разпозна по ръста и очертанията ѝ и тайничко въздъхна от облекчение. Разбра, че това е шерифът Ройс Ансли. В следващия миг също толкова внезапно отново го обзе мрачно предчувствие, като видя лицето на шерифа.

— Ройс, пак се срещаме — възкликна той с ентузиазъм, какъвто изобщо не изпитваше. — Какво правиш тук?

Очите на Ройс бяха съвършено черни и дълбоко хлътнали. Лицето му изглеждаше сбръчкано като на стар човек, а изражението му — спотаено и заплашително.

— Бях тръгнал да те хвана у майка ти, но видях, че спиращ с колата тук — каза той.

На Джордан не му харесаха думите „да те хвана“, но в същото време беше любопитен да разбере какво означават.

— Реших да се отбия тук на тръгване. Просто да си взема сбогом — обясни той.

Ройс погледна гроба на Мишел.

— Искаше тайно да се насладиш, а? Да ѝ кажеш, че си видял сметката на Тайлър?

В тъмното Джордан се взря в шерифа.

— Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос — каза той.

— За малко да се измъкнеш — каза бавно Ройс. — Но не успя.

— Виж какво, шерифе — започна нетърпеливо Джордан. — Мисля, че всичко каквото имахме да си кажем, го казахме в хотела. — Джордан погледна часовника си, който светеше със зелена светилна в тъмното. — Знам, че си ядосан и може би искаш да довършим разговора насаме, но аз трябва да хващам самолет.

Ройс мрачно се усмихна на Джордан.

— Смяташе, че си намерил идеалното място, нали? Не си допускар, че ще го открием толкова скоро. Колко ли си се изненадал, когато Уолас се появи тази вечер в хотела.

За първи път Джордан усети, че е объркан.

— За какво говориш? Кого сте открили?

В помръкналите очи на Ройс изведнъж проблеснаха яростни искрици.

— Би трябвало да те убия — каза той, пристъпвайки към Джордан.

Джордан отскочи назад, но продължаваше да се опитва да разбере какво става. Изведнъж думите на Ройс добиха смисъл. Той изгледа шерифа.

— Боже мой, Ройс. Тайлър ли сте открили? — попита той с дрезгав глас. — Какво му се е случило? Добре ли е?

— Можеш да ми спестиш представлението — каза Ройс. — Спести го за някой, който ще го оцени. Например съдебните заседатели. Хайде. Арестувам те. — Докато говореше, Ройс свали белезниците от колана си. Пресегна се и ги щракна на китките на Джордан, извивайки грубо ръцете му на гърба, преди Джордан да може изобщо да възрази.

— Арестуваш ме? — извика Джордан. — Чакай. Какво правиш, дявол да те вземе? Ройс, мъртъв ли е Тайлър?

Ройс го блъсна грубо в гърба и Джордан полетя напред. Тласкан от шерифа, той се запрепъва през гробището.

— О, мъртъв е и още как — каза провлечено Ройс. — Ти как мислиш? След като си му смазал главата и си го хвърлил в кладенеца, за да му дадеш добър урок за в бъдеще. — Въпреки гневния тон, гласът на шерифа секна при последните думи.

Стигнаха портата. Ройс блъсна Джордан, който полетя, свличайки се по склона, и падна по лице, лишен от възможността да използва ръцете си. Като се преобърна, Джордан успя да се изправи на колене в момента, в който Ройс отвори задната врата на колата. Той хвана Джордан за лакътя и го блъсна с всичка сила вътре. Джордан си удари бузата в дръжката на отсрещната врата и се строполи на седалката.

Опита се да се изправи, докато Ройс седнаше зад волана. Усети, че по лицето му се стича кръв.

— Ройс! — извика той.

— Млъкни — каза шерифът. Навлезе в шосето, а взетата под наем кола на Джордан остана изоставена пред гробището.

— Какво се е случило? Какво се е случило с Тайлър? Боже мой, нали ти казах, че изобщо не съм го виждал.

— Така каза — съгласи се мрачно шерифът.

— Кълна ги се — продължи Джордан. — Него го нямаше, като отидох в училището. Полковникът ти се е обадил. Той може да ти каже.

— Ти твърдиш, че го е нямало — поправи го Ройс. — Това е било, след като си го убил. После си го довякъл до тук и си го хвърлил там, където си смятал, че никой няма да го открие. Обаче филмовата звезда я очаква изненада.

Джордан се отпусна на друсачката седалка и облиза кръвта, която се стичаше в устата му. Затвори очи и се опита да мисли. Трябваше по някакъв начин да накара Ройс да го изслуша. Успокой се, каза си той. Помисли малко. Разбира се, че мене ще подозира, каза си той. Аз тръгнах да търся Тайлър. Дотогава на Тайлър нищо му нямаше.

Тайлър е мъртъв. При тази мисъл дъхът на Джордан секна. Не можеше да повярва. Вчера бе тръгнал да го търси, а днес той беше мъртъв. Джордан нямаше как да не си даде сметка, че това не можеше да се приеме като съвпадение. Но аз знам каква е истината, каза си той. Истината е, че Тайлър беше избягал. Което означава, че сам се е върнал във Фелтън. Сигурно е имал причина да го направи.

Джордан рязко отвори очи и се изправи. Знам защо се е върнал, каза си той. Знам нещо, което Ройс не знае.

Наведе се към мрежестата преграда, която го отделяше от Ройс.

— Шерифе — извика той.

Ройс се направи, че не го чува.

— Ройс, съжалявам за сина ти. Наистина съжалявам. Моля те, повярвай ми. Но нямам нищо общо с това.

— Това твое посещение в хотела тази вечер. Какъв мил жест само. Искаше да ме накараш да ти целувам ръцете, след като вече си убил сина ми. Ако мога, жив ще те одера. Хич не ме интересува на колко ще ме осъдят. Стига ми това, че ще си разчистя сметките с тебе.

— Слушай, заплахи ли искаш да отпращаш, или искаш да си кажем истината? — успя да надвика Джордан безумните твърдения на шерифа. — Не съм довлечал сина ти тук нито жив, нито мъртъв. Той се е върнал, за да се види с някого и аз знам с кого.

През решетката, която ги разделяше, Джордан видя как Ройс привежда рамене, сякаш иска да ги използва като преграда срещу гласа му. Джордан наклони тялото си още по-близо до металната преграда.

— Грейсън Бърдет — каза той. — Върнал се е, за да се види с него.

Ройс поклати глава и продължи да кара, но след малко сякаш не колата, а той самият взе да буксува. Намали скоростта, изнесе се

встрани и спря с другарите. Остана на мястото си, без да мърда, отказвайки да се обърне към Джордан.

Устните на Джордан бяха толкова пресъхнали, че не можеше да говори. Не можеше и да види лицето на Ройс, а нямаше представа какви мисли минават в главата на шерифа. Шосето беше пусто и сърцето му се сви, премаляло от страх. Но дълбоко в себе си беше спокоен, някаква увереност беше започнала да го обзема. Лъжите започваха да се разплитат в главата му.

Като погледна през прозореца на патрулната кола, изведнъж позна мястото, където бяха спрели.

— Ройс — каза той на мъжа пред себе си, който седеше безмълвно и неподвижно. — Тук сме точно до Арките. Искам да слеза и да видя още веднъж мястото, където Мишел е умряла.

Зачака напрегнато, почти готов шерифът да се обърне с пистолет в ръка срещу него. След малко обаче Ройс слезе от колата и отвори вратата. Не говореше и в тъмното Джордан не можеше да види очите му. Джордан се изсуши от мястото си и двамата затрополиха към коларския път, който водеше до Арките. Джордан погледна шерифа, но Ройс бе вперил очи право напред. Стигнаха коларския път и започнаха да се спускат към моста и реката под него. Хванатите в белезници ръце го боляха, но Джордан не се оплака. Докато крачеше, умът му работеше. Имаше един-единствен човек, когото Тайлър, с риск за живота си, е бил готов да види: Грейсън. Грейсън, единственият друг свидетел. Единственият друг човек, който знаеше какво точно се е случило с Мишел. Следователно той е човекът, който може би има най-основателната причина да го убие.

По тежките стъпки и навъсеното от мисли лице на мъжа до себе си Джордан съдеше, че на него може би му минават същите мисли, макар и в малко по-различна форма. Но на шерифа все пак нещо му се губеше. Нещо, за което не би искал да чуе.

В тъмното един увиснал клон шибна Джордан по лицето и той извика. Шерифът спря и го изгледа. Джордан пресметна какъв ще бъде ефектът от следващите му думи. Беше с белезници на ръцете и безпомощен. Подготви се за удара и преди Ройс да може да реагира, бързо изрече:

— Дошъл е да се види с Грейсън и ще ти кажа защо. — И с бавен, предпазлив глас продължи: — Синът ти е бил влюбен в Грейсън

Бърдет.

Ройс залитна, сякаш да се нахвърли на арестанта си. Дори в тъмното се виждаше, че лицето му е станало мораво от гняв. Но се сдържа да не удари Джордан.

— Долен лъжец — извика той.

Джордан усети дъха на шерифа в лицето си, но не помръдна.

— Разбрах го в училището. Тайлър го е обичал. Бил е готов да направи всичко за Грейсън. Мисля, че е прикривал Грейсън. — Джордан погледна Ройс в очите, святкащи от болка. — Мисля, че Тайлър е поел вината за убийството вместо Грейсън.

— Върви по дяволите — изрева Ройс. Лицето му бе напрано черно, гласът му — груб. Но Джордан все пак долови нещо. Една безнадеждна мисъл, че може би е така.

— Знаеш, че съм прав — продължи Джордан. — Знаеш, че синът ти не е обикновено момче.

Ройс се олюля и запрепъва по изровения път като ранен звяр. Джордан го последва, използвайки своя шанс. Започна да изрича бавно всичко, което се въртеше в главата му.

— Никога ли не си се запитвал как така Грейсън не поема никаква вина за смъртта на Мишел? — започна той. — Как така, след като е бил там, не се е опитал да спре сина ти? Нали става дума за собствената му сестра. Наистина ли всичко е станало толкова бързо? Не го вярвам.

— Така казаха — изрева Ройс. — Тайлър така каза.

— Значи, Грейсън твърди, че сестра му си съблякла блузата — продължи тихо Джордан, — а той й я облякъл, след като тя била вече мъртва.

Ройс се закова на място.

— Така ли е казал?

— Така е казал на Лили — кимна Джордан.

Ройс продължи да върви. Стигна брега на реката и спря, загледан в Арките.

Джордан застана до него и настойчиво продължи:

— Ти си видял тялото. Тя е била с лице в калта. А той казва, че й е облякъл блузата. И какво, оставил я е с лице в калта, така ли? Аз ти казвам, че тя изобщо не се е събличала. Това е поредната лъжа на Грейсън. Кой ще остави собствената си сестра да лежи с лице в калта?

Двамата бяха вперили поглед отвъд реката. Единият си припомняше гледката, а другият си я представяше, изпитвайки познатия вече ужас.

— Защо е избягал? — продължи Джордан. — Защо с такава готовност се е съгласил да прикрива едно момче, което е пребило до смърт сестра му? Не го разбирам. Ами ти? Ти защо с такава готовност повярва, че синът ти е виновният? По-лесно ли е да повярваш това, отколкото да допуснеш, че той прикрива друго момче, убиец, защото е влюбен в него? По-лесно ли е?

— Мръсник — изръмжа Ройс.

— Само Тайлър знае кой всъщност е убил Мишел. Докато Тайлър поддържа тяхната версия, Грейсън е в безопасност. Когато тръгнах да търся Тайлър, Грейсън си е дал сметка, че истината може да излезе наяве — извика Джордан. — А Тайлър отива право при него. Дошъл е тук, вероятно за да търси помощ от Грейсън, а за Грейсън това е бил шанс да му затвори устата. Да предпази себе си.

— Не — извика побеснял Ройс и се обърна към него.

— Да — каза Джордан. — Помисли.

— Не, това означава, че Грейсън я е убил. Собствената си сестра. Тя беше едно прекрасно, невинно момиче. Защо ще я убива?

— Защото онази нощ случайно е открила истината. Ще ти кажа какво мисля — продължи Джордан, гледайки упорито шерифа в изтерзаните му очи. — Мисля, че твоят син е излъгал от любов. Но Грейсън... мисля, че Грейсън е способен на всичко, само за да избегне унижението. На всичко.

ГЛАВА 30

Лили притисна якето към гърдите си, сякаш то можеше да я предпази, и загледа сина си.

— Ела тук и седни на стола — каза той.

Лили не мръдна от мястото си.

— Грейсън — каза тя с треперещ глас, — остави веднага този пистолет там, откъдето си го взел, а аз ще се опитам да забравя, че всичко това се е случило. Веднага.

Грейсън се усмихна, но очите му гледаха жестоко.

— Съжалявам, мамо — каза той. — Не е трябвало да го оставяш там.

Бесен гняв обзе Лили. Тя пристъпи към Грейсън, но той опря пистолета в гърдите ѝ без да трепне.

— Върни се назад. Да не мислиш, че се шегувам? — извика той.

В този миг тя разбра, че той не се шегува. В очите му нямаше нерешителност, нямаше колебание да отстъпи, да се престори, че всичко е било игра. Стомахът ѝ се преобърна, а подът под краката ѝ сякаш бе станал от пясък. Седна на стола, който той посочи.

— Сама си си виновна — каза той. — Сама си го навлече. Преструваш се, че искаш всичко да е наред, да е нормално, а всъщност искаш да ми докараш неприятности. Признай си — настоя той. — Само се чудеше как да ме натопиш. И още при първата възможност, какво правиш? Нямах търпение да ме замъкнеш в полицията. Да ме стъпчеш в калта.

— Да те стъпча в калта? — повтори изумена Лили. — Грейсън, аз се страхувам за живота ти. Не искам някой да ти направи нещо лошо. Грейсън, остави този пистолет. Нищо от това, което казваш, не го мислиш. Остави пистолета и ще поговорим. Моля те.

— Ще поговорим! — възкликна Грейсън. — Ти само това правиш, цяла вечер. Но всъщност поучаваш. Подлагаш ме на разпит. Мишел това, Мишел онова. Какво се случи? Ти къде беше? Кой беше там? Колко пъти кихна Тайлър? Какво значение има това? Кого го

интересува? Всичко е приключило. Свършено е. Забравено е. Но не. Ти трябва да говориш за това, да говориш и да говориш. Господи. Сега пък искаш да говориш за Тайлър, нали така? Какво му се е случило на горкия Тайлър? Искаш на целия свят да разкажеш за това. Какво е направил лошият Грейсън на горкичкия малък Тайлър? Човек ще си каже, че не аз, а той ти е син.

Моят син, повтаряше си тя, без да спре. Като че ли тази мисъл беше някакво заклинание и то щеше да я предпази от думите, които той хвърляше по нея като камъни. Моят син. Тя поклати безпомощно глава.

— Ти си този, за когото съм загрижена. Само ти. На теб се опитвам да помогна. Знам, че не го възприемаш така, но това е истината.

— Лъжеш — каза той. — Знаех, че не бива да ти се доверяваме. Казах на татко от самото начало. Той искаше да ти каже всичко за Мишел. Беше готов да дойде тук и всичко да ти изпее. Не можеше да мисли ясно, защото беше превъртял. Затова трябваше да го предупредя. Знаех, че ще застанеш на нейна страна, защото винаги така правиш. Тя ти беше като галено кученце, само джафкаше из краката ти. Аз обаче не съм ничие галено кученце. Няма да се подчинявам и да се вода по акъла на хора, които не са интелигентни като мен. Хора, които нито по външност, нито по акъл могат да се мерят и на малкия ми пръст. Не е редно да го правя.

Лили гледаше сина си. Вътрешно потръпваше като от удар при всяка негова дума и искаше да заглуши самолюбивата безмилостна тирада, която чуваше. Откъде идва всичко това, зачуди се тя. Винаги ли го е имало?

Той видя отчаянието в погледа ѝ и кимна иронично.

— Знам какво си мислиш. Че съм самонадеян, нали? Естествено, че така ще мислиш, защото си прекалено ограничена да допуснеш, че може да е истина. Сега, като разсъждавам, виждам колко е логично, че предпочиташе Мишел. Тя беше по-обикновена и простодушна. Много повече твой тип.

Докато говореше, той размахваше пистолета, и Лили го следеше с поглед, сякаш беше извиваща се змия. На него му доставяше удоволствие да държи оръжие, доставяше му удоволствие, че е хванал някого и че го измъчва. Но тя не трябваше да обръща внимание на

думите му, а да запази спокойствие. Да се държи като възрастен човек. Да се опита да го успокои.

— Грейсън — започна Лили колкото се може по-спокойно. — Съжалявам, че си мислиш, че съм предпочитала сестра ти. Тя просто боледуваше. Аз ви обичам и двамата повече, отколкото можеш да си представиш, а сега ти си всичко, което ми е останало...

— О, не ме интересува — прекъсна я нетърпеливо Грейсън. — Според мен не е кой знае каква привилегия да бъда предпочитан от тебе. По-скоро е бreme.

— Толкова ли ме мразиш? — не се сдържа Лили, макар че в мига, в който думите излязоха от устата ѝ, осъзна, че отговорът на въпроса ѝ е съвсем очевиден. Та той държеше насочен срещу нея пистолет. Заплашваше живота ѝ.

Грейсън изненадано я погледна.

— Не — каза той, сякаш искрено желаеше да я успокои. — Общо взето си доста добра майка. Не мога да кажа, че си изключително добра, но не си и изключително лоша. Трябва да кажа, че се справяш добре. Готвиш добре, къщата е чиста и все още изглеждаш доста млада за годините си.

Безстрастната му преценка я прободеше като нож в сърцето. Би предпочела омразата. Ставаше ѝ свършено ясно, макар и да не можеше истински да го проумее, че никакви емоционални молби няма да го трогнат. Все едно че за него беше непознат човек, когото той случайно е срещнал на улицата.

Лили потръпна и пое дълбоко дъх.

— Грейсън. Какво искаш от мен? — попита тя.

Грейсън стисна устни и поклати тъжно глава.

— Нещо, което се страхувам, че просто не мога да получа. Твоята преданост. Нужно ми е да знам, че мога да ти се доверя. Но виждам, че това просто не е възможно.

От очите на Лили неволно рунуха сълзи и Лили ядосано ги избърса с ръка.

— Как смееш? — каза тя. — Опитах се само да направя нещо, което смятам, че е най-доброто, защото те обичам.

— Виждаш ли — каза той. — Просто не можем да се разберем. Ти винаги ще ми пречиш. Винаги ще ме спъваш в името на майчината любов. Трябва да се отърва от теб.

Да се отърва от теб. Прозаичната заплаха я разтърси като електрически удар, но когато разтърсването премина, тя изпита не толкова страх, колкото съжаление и срам. Нейният собствен син. Той е луд, каза си тя.

Не искаше да остане жива нито миг повече, след като вече знаеше това, но в същото време волята за оцеляване надделя. Страхът се възвърна и я накара да бъде нащрек. Кажи му нещо, помисли си тя. Говори му, докато Пинк се върне.

— Баща ти ще се прибере всеки момент — каза тя.

— Точно това чакам — отговори спокойно той. — Тогава ще мога да кажа, че той те е убил.

Лили втренчено го изглежда.

— Ами всички знаят, че се карате. Целият град е видял, че ти е насинил лицето. Ще кажем, че е било малко или повече нещастен случай. Аз ще обясня, че съм се опитал да го спра. В очите на хората това ще изглежда разбираемо. Татко ще поеме вината. Той ще направи всичко за мен — каза Грейсън.

Лили не можеше да го погледне в лицето. Ушите ѝ бучаха, сякаш ураган ревеше в тях. Погледна пистолета. Стани, спусни се и го вземи от него, каза си тя. Ако те убие, какво от това? За какво ти е да живееш?

Но седеше като закована на стола, парализирана от усилието да избере какъв да бъде последният миг от живота ѝ. Грейсън гледаше през прозореца.

— Я виж кой идва — каза той и откряна предната врата, като държеше ниско пистолета. — Влизай. — Отстъпи назад, отвори вратата и Пинк влезе в къщата.

— Затвори я — нареди Грейсън.

Пинк затвори вратата, обърна се и видя Грейсън, насочил пистолета срещу Лили. В първия миг устата му се отвори, очите му се разшириха и той отскочи назад. Веднага обаче се съвзе и възприе спокойна и безразлична поза, сякаш, връщайки се у дома от работа, най-естественото нещо беше да свари сина си с насочено срещу майка си оръжие. Единственото, което го издаваше, беше потта, избила по цялото му лице.

Лили видя и разбра, че Пинк полага неимоверно усилие да запази тази невъзмутима поза и му се възхити. В същото време думите

на Грейсън зловещо кълнях в главата ѝ. *Татко ще направи всичко за мен.*

— Какво става тук? — попита Пинк сина си. — Какво е това?

— Тя го започна. Нея питай — каза Грейсън.

— Питам тебе — отговори ядосано Пинк. — Откъде взе този пистолет?

— Тук беше — каза Грейсън, сочейки с поглед камината.

— Какво е търсил там? — поиска да разбере Пинк, сякаш виновен в случая беше пистолетът.

— Не знам — каза Грейсън.

— На Бренда е — прошепна Лили. — Сложила го е в чантата ми.

Пинк поклати глава и въздъхна.

— Бренда — каза той. — Трябваше да се досетя. Добре, Грейсън. Дай ми го. И ми кажи какво става.

Лили видя гневния пламък в очите на момчето, презрителната насмешка към авторитета на баща си. Но Грейсън изглежда се размисли. Продължи да държи пистолета и заговори поверително. На своя съюзник, на своя приятел.

— Тя мисли, че аз съм убил Тайлър. Заплаши, че ще отиде в полицията и ще каже.

— Какво? — извика изумено Пинк и се обърна към Лили: — Никога не съм чувал по-безумно нещо.

— Той ми каза, че го е убил. Хванах го в лъжа и той призна — каза Лили.

— Не съм казал. Тя си го измисли — извика Грейсън.

— Лили, сигурно не си разбрала какво е казал. Това направо е възмутително. Всички знаят кой е убиецът. — Пинк погледна Лили с разочарование в очите. — Защо пак започваш, Лили? — попита той. — Нали се опитваме да върнем семейството към нормален живот, а ти изведнъж започваш да говориш такива неща. Какво трябва да направи той, за да се докаже пред тебе? Защо винаги трябва да мислиш най-лошото за това дете?

Малката надежда, която Лили бе изпитала при връщането на мъжа си, се стопи. Той се караше на нея и очевидно не се смущаваше от факта, че Грейсън е насочил пистолет срещу майка си. Сякаш беше омагьосан от сина си. Вярата му в него беше сляпа, непоколебима.

Готов беше да повярва, че жена му лъже, само и само да остане непокътнат ореолът около неговия син.

— Пинк, когато ти се обади, той вече знаеше, че тялото на Тайлър е в кладенеца — каза упорито тя. — Когато взех да го разпитвам, той каза, че е убил Тайлър за отмъщение.

Пинк сбърчи чело и прехапа устни.

— Отмъщение. Това по бих могъл да го разбера. — Той се обърна към Грейсън. — Това ли е станало?

— Не — каза Грейсън след моментно колебание. — Тя го измисли.

Пинк погледна единия, после другия.

— Някой тук лъже. Сигурна ли си, Лили? Сигурна ли си, че не си въобразяваш нещо?

— О, господи, Пинк — извика Лили, извръщайки лице от него.

— Само недей да се държиш така, сякаш аз съм виновен — настръхна Пинк. — Връщам се и чувам две различни истории. Просто се опитвам да разбера.

— Не виждаш ли какво прави той? — извика Лили.

— Защитава се — каза Пинк. — Слушай, Лили, защо не излезеш за малко? Иди се разходи или нещо друго. Ние с Грейсън ще се разберем.

— Чакай, чакай малко — извика Грейсън. — Задръж. Тя никъде няма да ходи.

— Нямаме нужда тук от нея — каза Пинк. — Ще обсъдим заедно нещата. Ще ги премислим.

Ако беше някой друг, който и да е, помисли си Лили, това щеше да бъде хитър номер, направо героично усилие от негова страна да я освободи. Да я освободи и да поеме нещата. Тя обаче знаеше, че не е така. Нямаше такова нещо. Това беше отдавна познатият модел на техния живот. Тя се вгледа в благородноположеното лице на Пинк, чудейки се откъде идва тази негова блажена слепота. Едно обаче беше ясно. Грейсън нямаше да приеме плана му.

— Не. Тя ще остане тук — каза Грейсън.

— Виж какво, мойто момче — започна търпеливо Пинк, — не ти се сърдя, че си разстроен. След като са те обвинили по този начин. Разбираемо е. Но не може просто така да вземеш пистолет и да го

насочиш срещу някого. Първо, опасно е, и второ, създава погрешно впечатление.

— Татко, не мога да я пусна. Тя веднага ще хукне при шерифа и ще му каже, че аз съм убил Тайлър и че съм я заплашвал с пистолет.

— Няма, гарантирам ти — каза Пинк. — Това е семеен въпрос, само между нас тримата. Нали така, Лили?

Страх я беше да отговори, да се опълчи срещу заредения пистолет, но не можеше да преглътне.

— Вече не е така — каза тя.

— Видя ли? — извика Грейсън.

— Дявол да го вземе, Лили. Това семейство не е ли вече достатъчно съсипано? Трябва ли да продължаваме? Нали се разбрахме, че сами ще разрешаваме проблемите си?

— Това беше преди — каза глухо тя. Двамата се съюзяваха срещу нея, готвеха се да я премахнат. И тя вече се беше прежалила.

— Чакай малко — каза изведнъж Пинк, присвивайки очи. — Чакай малко. Мисля, че започвам да разбирам нещичко. — Той изгледа злобно жена си. — Кажи ми, че греша. Кажи ми, че не е така. О, боже мой. Нищо чудно... Всичко е заради Джордан Хил, нали? Страхуваш се, че него ще арестуват за това и си решила да намериш друг изход. Господи, чудно ли е тогава, че Грейсън се държи по този начин?

— Пинк, имай милост — извика Лили. — Мислиш ли, че бих обвинила собствения си син, за да прикрия когото и да било?

— Виж какво, Лили — каза Пинк, притискайки ръце в гърдите си. — Не знам какво би направила. Ти си загадка за мен. Добре. Но това е моят син. Моето момче. И няма да допусна нито ти, нито някой друг да го набещдава и обвинява. Ако не можеш да го обичаш, толкова по-зле за тебе.

— Не става дума за обич... — извика Лили, но той ѝ обърна гръб. Махна с ръка като регулировчик, сякаш да даде път на Грейсън.

— Добре, мойто момче. Дай ми пистолета. Всичко ще се оправи.

— Тя ще им каже, че аз съм го убил — извика Грейсън. — Ще каже на шерифа.

— Не се тревожи за нея. На никого нищо няма да каже. Повярвай ми.

Грейсън поклати глава.

— Не, не можем да ѝ имаме доверие. Ще каже на шерифа.

— А ние ще му кажем, че лъже — обясни търпеливо Пинк. — Той ще разбере, че тя лъже. Каквото и да разправя, аз ще се заема с този въпрос.

— Татко — каза Грейсън и гласът му прозвуча почти нежно. — Не можем да рискуваме. Тя и Джордан Хил ще се изправят срещу мен и теб. Джордан Хил е важна клечка. Показват го по телевизията. А ти имаш само един нищо и никакъв дребен бизнес. Ще повярват на него. А той ще каже каквото тя поиска да каже. Трябва да знаеш, че и двамата само търсят начин да ни видят сметката.

— Виж какво — изпъчи се Пинк, — мене може и да не ме показват по телевизията, но смятам, че имам някакво влияние в този град. А така или иначе, не виждам какво друго можем да направим.

— Мисля, че не можем да ги оставим да се измъкнат просто така. Мисля, че най-доброто решение е тя да бъде случайно убита. С този пистолет.

Лили почти се зарадва, че най-накрая той го каза. Вдигна бавно глава и погледна Пинк, сякаш искаше да каже: „Ето. Сега разбираш ли?“.

Пинк погледна изумено Грейсън, после жена си. Челюстта му увисна, той примигна няколко пъти, сякаш в момента се събуждаше, и пак погледна сина си с толкова дълбоко огорчение, каквото Лили никога не бе виждала. Сълзи на жалост напълниха очите ѝ, като го гледаше. Беше заложил всичко на това дете. Сега трябваше по някакъв начин да вмести тази заявка за убийство в идеалното възплъщение на своите надежди и мечти — своя син.

— Грейсън — каза най-накрая Пинк с треперещ глас, — знам, че не говориш сериозно всичко това за майка ти. Ти си просто разстроен.

— Татко — започна енергично Грейсън, — обмислил съм го. Няма да е толкова трудно. Първо, пистолетът е на Бренда, така че Бренда ще трябва да признае, че той е бил у мама.

Пинк гледаше втренчено Грейсън като вцепенен, с объркан, уплашен поглед в очите.

— Недей да казваш нищо повече, мойто момче.

— Защо не ме изслушаш? — настоя Грейсън. — Планът е добър. Казваме, че вие двамата сте се скарали и тя е насочила пистолета срещу теб. Нищо по-естествено от това ти да се опиташ да ѝ го вземеш

и тогава той изгърмява и толкова. Нея просто няма да я има, нали разбираш.

Пинк се разтрепери, а лицето му, обикновено зачервено, пребледня. Лили зарови лице в ръцете си, представяйки си собствената си екзекуция.

Пинк се изкашля.

— Грейсън, всички понякога се увличаме и си въобразяваме, че искаме да направим нещо лошо на хората, които са ни направили лошо. Това е просто безобидно... безобидно нещо. Просто... просто е нещо, което всеки прави. То нищо не значи.

— Можем да го направим, татко — каза твърдо Грейсън. — Ти и аз. Никой никога няма да разбере.

— Добре — каза рязко Пинк. — Стига вече с тези глупости. Дай ми пистолета. Никой никого няма да стреля.

— Ей, чакай малко — каза Грейсън. — Аз мислех, че двамата с теб се поддържаме. Ти винаги така си казвал.

— Така е — каза Пинк, избягвайки погледа на сина си. — И ти казвам, че ще се погрижа за всичко. Никой няма с пръст да те докосне. Обещавам ти.

Грейсън присви очи и след това бавно заклати глава.

— Не ми ги разправяй тия, татко. Защо си мислиш, че можеш да се погрижиш за всичко? Ти нямаш никакъв авторитет в този град. Ти си никой. Нямаш дори нова кола. Защо да повярват на теб, а не на нея?

Лицето на Пинк почервения при тази безмилостна оценка.

— Това си е мой проблем — каза той. — Виж какво, аз съм ти баща. Ще правиш каквото ти кажа.

— Недей да спориш с него, Пинк — каза Лили с тих, предупредителен глас.

Пинк гневно я погледна, сякаш възмутен, че тя взема неговата страна.

— Не се бъркай — каза отвратен той. Очите му бяха изпълнени с ненавист към нея, сякаш само тя бе изцяло виновна за този провал.

— Не ми го пробутвай това „аз съм ти баща“ — каза Грейсън. — Какво ще стане с всичките ми планове и с бъдещето ми? Ти си този, който все разправяш какъв прекрасен живот ни чака.

— Така ще бъде — извика Пинк. — Ще бъде така, както винаги сме го говорили.

— Няма, ако я оставиш да ме изпрати в затвора. Знаеш ли, че през всичките тези години каквото и да направех, ти все си приписваше заслугите. Все слагаше ръка на рамото ми, за да излезеш и ти на снимката във вестника, все мазните ти пръсти бяха върху спортните ми трофеи, та да изглежда така, че каквото и да направя, все ти да си в основата на нещата. Спечеля ли мач, все едно че ти си треньорът. Когато хората кажат, че съм красив, ти засияваш, сякаш е твоя заслуга. А и когато изглеждаш най-добре, пак не можеш да се сравняваш с мен — заяви презрително Грейсън. — Виж сега какво ще ти кажа. Тези неща съм ги приел. Приписвай си заслугите. Но дай да играем честно. Сега ти трябва да поемеш вината. Твой ред е.

Грейсън вдигна пистолета и тръгна към Лили. За миг Пинк остана като вцепенен, сякаш думите на Грейсън бяха изсмукали всичките му сили и той не можеше да помръдне. Но след малко изведнъж се спусна между Грейсън и майка му.

— Грейсън — каза умолително той през сълзи. — Може и да не ме цениш много. А може и всичко, което казваш, да е така. Не знам. Аз се гордея с тебе. А ти изглежда не се гордееш много с мен... — Гласът на Пинк пресекна, той замълча, погледна встрани и целият се разтрепери. — Но мога да се погрижа за това, Грейсън — продължи той. — Ще ти докажа какъв съм. Просто ми дай този пистолет и ще ти покажа.

Протегна умолително ръка, но Грейсън вдигна глава като животно, подушило опасност.

— Какво е това?

Лили също го чу. Беше като шум от затваряща се врата на кола.

— Вятърът е — каза тя.

— Има ли някой тук? — попита Грейсън.

Пинк сякаш не чуваше шумовете отвън, нито виждаше възбудата на сина си. Пристъпи и разтърси Грейсън за ръката.

— Трябва да ми дадеш този пистолет, мойто момче — продължи да настоява той. — Трябва да ми имаш доверие. Повярвай ми, ще видиш, че съм прав. Имай ми доверие. Моля те, мойто момче, моля те. Направи го заради мен. Аз мога да те спася.

— Трябваше да разбере, че ще се окажеш много слаб — каза Грейсън.

Лили видя презрението в очите на Грейсън, когато баща му посегна несръчно към пистолета в ръката му. Тя скочи от стола.

— Не, Пинк, недей — извика умолително тя. — Върни се назад.

Но Пинк не спря. Беше изцяло съсредоточен в задачата си.

Широкото му наскърбено лице изразяваше упоритост. Грейсън се поколеба за момент, но това беше всичко.

— Пречиш ми — каза той.

— Пинк, остави го — извика Лили, знаейки истината. — Ще те застреля.

Гласът ѝ беше заглушен от изстрела. Лили изпищя и се втурна към мъжа си. Пинк се задържа прав за миг с широко отворени очи, пълни с невинна изненада. Притисна кървавата рана на гърдите си, а Грейсън вдигна димящия пистолет. Пинк протегна ръка и се устреми към изпънатата, неотстъпваща фигура на сина си. Грейсън направи гримаса и се дръпна встрани, а Пинк падна, първо на колене, после на пода.

В следващия миг предната врата силно се блъсна. Джордан Хил се втурна в стаята и се хвърли върху Грейсън, който не го видя веднага, и го повали. Пистолетът падна от ръката му, докато двамата се бяха вкопчили един в друг. Грейсън дереше, риташе и бясно се дърпаше от Джордан, който, макар и ловък и по-тежък от момчето, едва удържаше ожесточената му съпротива.

Лили изпищя, после пак изпищя, като видя на вратата Ройс Ансли с насочен пистолет. Шерифът погледна към тялото на Пинк, погледна Лили, после се завъртя бавно в полукръг към момчето, което Джордан беше повалил на земята.

В този миг Лили разбра по очите му какво намерение има.

Тя пропълзя по пода и закри сина си с тяло.

— Не, Ройс — извика тя. — Не го убивай. Недей. Моля те.

Ройс Ансли се поколеба, изкушен да отмъсти. После прибра пистолета в кобура.

— Добре — каза той.

Прекося стаята и изправи грубо Грейсън на крака. Джордан най-охотно го пусна. Отиде при Лили и я хвана за ръка. Тя силно стисна неговата ръка и се вкопчи в него. След малко го пусна и пристъпи към Пинк. Коленичи до него и опипа пулса му. После, клатейки глава,

докосна нежно безжизненото му лице и заплака. Джордан приклепна до нея и затвори очите на Пинк, застинали в изненада.

— Да вървим — каза Ройс и поведе Грейсън, вече с белезници, към вратата. Черните очи на Ройс искряха от стаена ненавист на изпитото му лице, докато приближаваше към тялото на Пинк.

— Умрял ли е татко? — попита Грейсън по детски тъжно.

Лили вдигна глава и го погледна, бършейки очите си.

— Да, Грейсън. — Джордан ѝ помогна да се изправи. Тя цялата трепереше.

— Не съм искал да го застрелям — каза Грейсън. — Татко сграбчи пистолета и той просто гръмна. Беше нещастен случай, честна дума.

Тя не се извърна от него. Погледна го право в очите и каза:

— Не, не беше. — Гласът ѝ не трепна. Прозвуча твърдо и търпеливо, сякаш поправяше детска грешка. Грешка, която трябваше да се поправя отново, и отново.

ЕПИЛОГ

Доктор Карл Лундгрен приключи с бележките си, облегна се на стола и се загледа през прозореца с решетки на кабинета си в мрачния дъждовен следобед. Зимите тук бяха като безкраен, сив, влажен ден, но това не го потискаше. Сигурно беше свързано със скандинавския му произход, сигурно имаше нещо в гените му, което всъщност му позволяваше да се наслаждава на най-мрачния сезон в Тенеси.

Отмести бележките и затърси по бюрото папката, която му трябваше. Нямахше защо да чете съдържанието ѝ. Беше я изучавал толкова пъти през последните три години. Това беше един от любимите му случаи.

Всъщност Карл Лундгрен обичаше работата си в затвора, макар някои хора да смятаха, че в това има нещо ненормално или безчовечно. Имаше много пациенти като практикуващ лекар, но работата в затвора го правеше неспособен да се заема с всекидневните прояви на неврози в обществото. Беше семеен, уравновесен човек, чиято представа за безогледно нарушаване на закона се изразяваше в това, че понякога паркираше колата си много близо до някой пожарен кран. Хората, които срещаше между стените на затвора обаче, силно го привличаха. А затворниците обичаха да говорят с него, защото проявяваше голям интерес към тях и към странния живот, който бяха водили. А това едва ли вреди на някого, окуражаваше се сам той.

На вратата застана човек от охраната и каза на Карл, че в стаята за посетители го чакат.

— Добре — каза докторът. — Идвам веднага. — Отвори папката, която държеше, и отново я прегледа, за да си припомни най-новото в нея преди срещата с майката на затворника. Знаеше, че тя ще зададе много въпроси. Винаги задаваше. Жалко, че той можеше да ѝ обясни толкова малко.

След като затвори папката и я върна в картотеката, Лундгрен излезе от сградата на затворническата здравна служба и мина през

няколко врати, които трябваше да бъдат отключени специално за него, докато стигна до помещението за посетители.

Погледна вътре, но не я видя. Двама адвокати разговаряха с клиентите си зад бежово-сивите прегради под зорките погледи на охраната. Карл отиде при кафемашината, пусна четвърт долар и пое картонената чаша с кафе. Погледна часовника си. Трябваше да се срещне с Лили в два и половина. Сигурно е излязла за малко. Като вдигна глава, видя, че идва към него по коридора.

Докато тя се приближаваше и колебливо се усмихваше, пак му направи впечатление, както и първия път, когато се запознаха, колко е красива. Не беше изненадан, като знаеше колко красив външно е синът ѝ. Тези неща обикновено са генетично заложиени. От самото начало очакваше с нетърпение да се запознае с нея, защото от дълъг опит знаеше, че не само външността се предава от родители на деца. Много интересно му беше да я опознае, да я изучи, да открие причините, довели до такова отклонение от нормата, каквото беше Грейсън Бърдет. Срещите им през последните три години обаче го объркваха и дори го караха да се чувства безсилен. Тя му беше станала симпатична.

— Здравей, Лили — каза той, протягайки ръка.

Тя се усмихна, поемайки неговата ръка, макар че очите ѝ оставаха все така замъглени от тревога.

— Благодаря, че ме прие днес. Много е важно за мен. Говори ли вече с него?

— Преди малко — кимна Карл. — Съжалявам. Не е променил решението си да не те вижда.

Лили въздъхна и Карл внимателно я поведе към стаята за посетители.

— Със съпруга си ли дойде този път? — попита любезно Карл.

— Да — погледна го Лили. — Най-добрата ми приятелка се жени във Фелтън в края на седмицата. Отседнали сме при свекърва ми за няколко дни.

— Сигурно и за двама ви това е хубаво — каза той.

— Да — промълви разсеяно Лили.

Карл седна и отпи от кафето.

— Извинявай — сепна се той. — Искаш ли кафе?

Лили поклати глава и каза:

— Ако само се беше съгласил да ме види. Веднъж поне...

— Той не иска да идваш. Казва го съвсем сериозно, Лили. Мисля, че излишно се терзаеш, като идваш тук толкова пъти.

Тя винаги се разстройваше, когато дойдеше тук, но днес изглеждаше по-натъжена от обикновено. Лекарят задуха кафето си и загледа съчувствено изтерзаното ѝ лице.

— Знаеш ли, той всъщност е много добре.

— Какво означава това? — попита рязко Лили.

Карл вече я познаваше. Тя беше от онези малко на брой майки, дошли при него тук, зад тези стени, за да чуят истината. Но въпреки това той трябваше да смекчи нещата. По-добре беше тя да не знае някои неща.

— Ами, учи и много бързо напредва с курсовете. Силен е физически, здрав е.

Тя го погледна печално, сякаш приемаше думите му за подигравка.

— Цъфти и процъфтява, така ли?

Карл въздъхна.

— Той е силно момче, Лили. Научил е какви са правилата тук. Ще оцелее. Всъщност ще се справи по-добре от много други.

Лили го погледна с разбиращи, уплашени очи и попита:

— Лекуваш ли го? Има ли някакво подобрение?

Карл остави чашата с кафе и открито я погледна.

— Виждам го от време на време. Но не е на лечение. Той не може да се промени, Лили. Изобщо не смята, че е направил нещо лошо. Ако можеше да бъде лекуван, щеше да бъде в болница, а не в затвора. Не е случай за лечение. Той... прекрасно се е приспособил към обкръжението си. Повярвай ми, че е добре.

— Разбирам какво казваш — отговори тя. — Има само един-единствен начин хората да се справят добре в едно място на насилие, каквото е затворът. Да не говорим за това да цъфтят и процъфтяват.

Карл сви рамене и отпи от кафето.

— О, господи — извика сподавено Лили. — Докъде ще доведе всичко това?

— Като краен резултат ли? — попита Карл. — Вероятно никога няма да излезе от затвора — каза той и погледна сериозно Лили. — Трябва да изпитваш само облекчение от това.

Очите на Лили се наляха със сълзи.

— Не изпитвам нищо. Вече не знам какво да искам. — Тя сякаш се потопа в отчаянието си.

Карл загрижено я изгледа и каза:

— Не е никак лесно, нали?

Лили поклати глава.

— Няма ли сега да ми кажеш защо беше толкова важно да ме видиш днес?

Като навлезе в отклонението за Фелтън и си припомни познатите пътища, Лили се замисли колко скъп винаги ѝ е бил този край. Дори сега, след дълга мрачна зима той беше посвоему красив. Ливадите имаха светлолилав оттенък, а под ниските мостове широката река лениво се виеше към града. От комините на фермите излизаше сив дим, който се стелеше в сивото небе. Сега, както и винаги в спомените ѝ, тук цареше покой.

Продължи по шосето край гробището, където голите клони на дърветата се надвесваха над самотните гробове. Щеше да дойде тук и да донесе цветя за Мишел, а също и за Пинк, преди да си замине на Север. Беси се грижеше за гробовете, когато Лили я нямаше. Лили знаеше, че е глупаво да се занимава с това. За Мишел нямаше никакво значение сложил ли е някой цветя на гроба или не. Но на Лили ѝ беше по-добре като знаеше, че Беси ходи на гроба. Бяха погребали Пинк до Мишел и по някакъв странен начин това също ѝ даваше утеха. Каквото и да беше направил Пинк, тя нито веднъж не се усъмни в обичта му към децата.

Стигна до улицата, която водеше към старата ѝ къща, но предпочете да не минава по нея. Продължи към стария път, който щеше да я изведе при къщата на Ройс Ансли, но подмина и него. Беше разбрала от Бомар Флъд, когато се отби в дрогерията му, че Ройс се е преместил в Хюстън и си е намерил работа там като пазач. Лили се яви като свидетел в негова защита и с облекчение разбра, че не е осъден да лежи в затвора. Той живее в своя собствен затвор, каза си тя. Каквото било, било.

Погледна часовника си. Бренда я беше поканила да ѝ види сватбената рокля, ако се прибере навреме, но Лили не беше в настроение за предсватбено веселие и за женски разговори този

следобед. Искрено се радваше за Бренда, която се готвеше да се омъжи за един собственик на ресторант в Нашвил, десет години по-млад от нея. Лили и Джордан веднага го харесаха, като се запознаха с него. А Бренда, въпреки престорените опасения, че на сватбените снимки ще я вземат за майка на младоженеца, никога не беше изглеждала пощастлива. Лили се усмихна, докато мислеше за старата си приятелка. Ще отида утре, каза си тя. Може би тогава ще се чувствам по-добре.

Като стигна разклонението, което водеше за къщата на Беси, тя намали скоростта, но в последния момент завъртя волана и пое по другия път. Не искаше да се връща в дома на свекърва си. Не искаше да се изправи пред Джордан и пред въпросите, които той непременно щеше да зададе. Разбра, че кара почти машинално към езерото.

Тъй като дърветата бяха голи, през гората се виждаше ясно водата на езерото. Тя приличаше на оловносива коприна, а брегът беше пуст и тих. Лили слезе от колата и тръгна по скърцащата пътека, застлана със студени трошливи листа чак до края на езерото. Влажният въздух се просмукваше през вълненото ѝ палто и я караше да потреперва, докато заобикаляше, за да стигне до кея. Стъпи на потъмнелите дъски и се огледа. Изведнъж сякаш я заобиколиха всички нейни призраци.

Поколеба се за миг, после стигна бавно до края на кея и седна. Дъските под нея бяха студени и влажни и тя се загърна плътно с палтото си. Не трябва да седя тук, каза си тя. Не бива да настивам. Бременна съм.

Нещо повече от подозрение я беше накарало да отиде на преглед в Манхатън. Два пъти вече ѝ се беше случвало и можеше да различи първите леки симптоми. Днес, преди да тръгне за затвора, спря пред една телефонна кабина и се обади в Ню Йорк. Лекарят радостно потвърди, разсейвайки всяко съмнение, всяка надежда, ако имаше такива от нейна страна.

Един ястреб се изви над езерото, после се устреми нагоре и изчезна от погледа ѝ. Лили наблюдаваше със завист полета му. Чувстваше се слаба, прикована към земята, неспособна да посрещне онова, което ѝ предстоеше. Джордан щеше да бъде щастлив, като разбере. Тя знаеше това. Искаха да се опитат да имат семейство, но някакъв таен глас вътре в нея ѝ нашепваше: „Не, никога вече!“.

Лили въздъхна и загледа унило спокойните, познати води на езерото. Винаги гледаше на езерото като на кристално кълбо, съдържащо отговорите, от които се нуждаеше. Но днес водите му бяха тъмни и матови под надвисналото небе. „Грейсън. О, Грейсън“, прошепна тя. Само за него мислеше, откакто заподозря, че е бременна. Мислеше как прекарва живота си в затворническа килия и я проклина, ако изобщо се сеца за нея.

Припомни си разговора с доктор Лундгрен. Каза му, че се чувства отговорна за това, което се е случило с Грейсън. Че по някакъв начин вината е нейна. И сподели най-голямото си опасение — че ще има друго дете и може да предизвика отново същия кошмар.

Карл внимателно ѝ бе отговорил. „Имаш друг съпруг, а и обстоятелствата са много различни. Никога няма напълно да разберем как се появяват тези разстройства, но мисля, че няма защо да се страхуваш. Ще ти дам най-добрия съвет, който мога. Не се старай прекалено много да бъдеш идеалният родител на това бъдещо дете. Когато изпиташ страх, отпусни се малко. Дай си почивка. Извлечи някакво удоволствие от преживяването. Не можеш да направиш нищо, за да промениш нещо у Грейсън. Знам, че звучи жестоко, но той не може да бъде спасен. От клинична гледна точка е точно така. Повярвай ми. Изпращай му пари за разходите, които има тук, пиши му, ако искаш. Може би един ден ще се умилостави и ще се съгласи да те види. Но няма какво друго да направиш за него. Изживей собствения си живот, Лили, и не се страхувай.“

Лили въздъхна и поклати глава. Лесно е да се каже, но не и да се направи. Никога не можеше да обясни на лекаря или на когото и да било, че е много уплашена и смята, че не заслужава да има пак дете. Едното ѝ дете е мъртво, а другото ще живее до края на живота си в затвор. Няма право да опитва отново, няма основание да вярва, че този път ще се справи по-добре, че детето ѝ няма да страда от нейното майчинство.

Лили потръпна на влажния въздух. Знаеше, че трябва да стане и да си тръгне. Да отиде и да каже на Джордан новината, че ще си имат бебе. Че и на него му е даден още един шанс.

Спомни си, когато му каза навремето, че е бременна. Бяха толкова млади и толкова наивни и се изплашиха, когато им се случи за първи път. Той се опита да бъде смел и да я успокои, каза, че всичко

това е прекрасно, защото те все едно искат да се оженят. И тогава се роди Мишел, толкова красива и толкова болна.

Какво би си помислила тя за всичко това, ако знаеше, зачуди се Лили. И сякаш в отговор на въпроса ѝ сияещото, засмяно лице на Мишел проряза като слънчев лъч мрачното небе над езерото. Не, каза си Лили, почти ядосано, ти беше болна и преживя толкова страдания. Но лъчезарният образ не изчезваше. Той засия и стопли Лили. Тя знае, помисли си Лили. Тя е някъде горе, на небето, и знае. И е щастлива заради нас. Лили стисна устни и преглътна сълзите си. Нямаха край сълзите ѝ за нейното отишло си дете. Нейното прекрасно, чудесно момиченце с добро, любящо сърце. Тя също е твое дете, каза си Лили. Как смееш да го отричаш? Създала си дете, по-добро от което не е имало.

Шум от затваряща се врата на кола отекна над смълчаното езеро. Лили се обърна и видя през голите дървета един бледосин форд. Колата на Беси. Джордан бе тръгнал да я търси.

Тя се изправи и се почувства малко виновна, защото знаеше, че той се тревожи за нея. Не му беше приятно, че ходи сама в затвора, но тя винаги настояваше да е сама. И сега, след като не се беше върнала направо у дома... Взря се през дърветата и го забеляза, че идва по пътеката, вдигнал яката на коженото си яке, за да се предпази от студа. Джордан я видя в същия миг и ѝ махна. Лили също му махна. Тревогата на лицето му премина в усмивка.

— Намери ме — извика тя.

— Видях колата — извика също той.

Вървеше към нея, изминаваше разстоянието покрай езерото, с разкопчано яке, с разрошена от вятъра сивееща коса. Лицето му светеше, докато бързаше да стигне до нея, да бъде с нея. Винаги знаеше къде да я намери. Винаги е знаел.

Ето, идва баща ти, помисли си тя. И за миг се поколеба дали говори на Мишел, или на бебето, което носеше. И на двете, реши тя. Сложи леко ръка върху детето в себе си. Ето го, идва да ни вземе и да ни заведе у дома.

И докато крачеше по кея, не можеше да не се усмихва, като го гледаше. Той имаше такова желание да я пази, да я закриля. Щеше да обича много това бебе, този втори шанс. И двамата щяха да го обичат.

Щом вярваше, че всичко ще е наред, значи беше спечелила половината битка.

— Разтревожих се — каза той. — Закъсня.

— Не се тревожи. — Тя протегна ръка да срещне неговата ръка.
— Ела по-близо, скъпи. Имам една хубава новина.

Издание:

Автор: Патриша Макдоналд

Заглавие: Фатално отклонение

Преводач: Иванка Томова

Година на превод: 2000

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Петър Берон“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2000

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Редактор: Вера Гьорева

Художник: Димитър Стоянов — Димо

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15458>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.